

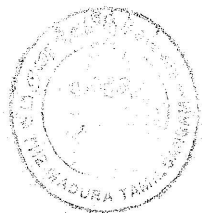
கயிலைமலை யாத்திரை

இயற்றியவர்
சுவாமி சித்பவானந்தர்

கயிலைமலை யாத்திரை

(மாணவர் பதிப்பு)

இயற்றியவர்

ஸ்ரீமத் சுவாமி சித்பவானந்தர்

தபோவனப் பிரசுராலயம்

திருப்பராய்த்துறை போஸ்ட், எலமனூர் ஸ்டேஷன்

திருச்சி ஜில்லா

1954

தபோவனத் தொடர் 17

முதற் பதிப்பு 1953
இரண்டாம் பதிப்பு 1954

திருப்பராய்த்துறை தபோவனப் பிரசுராலயம்
மானேஜரால் பிரசுரிக்கப்பட்டது

உரிமை பிரசுரிப்பாளருடையது

Approved by the Madras Text-Book Committee for Class use
vide Suppt. to Fort St. George Gazette, Part I-B
Page 120 (Part II of Consolidated list)
dated 19-5-54.

தபோவன அச்சகம், திருப்பராய்த்துறை

பெருளடக்கம்

அத்தியாயம்

பக்கம்

1. வரலாறு	1
2. நாடு நகரங்களைத் தாண்டுதல்	6
3. ஏற்பாடும் புறப்பாடும்	16
4. சிறிய இமயம்	23
5. பெரிய இமயம்	33
6. எல்லை கடந்த இமயம்	57
7. கயிலையின் தரிசனம்	75
8. கயிலையை வலம் வருதல்	84

கயிலைமலை யாத்திரை

1. வரலாறு

எங்கே இருக்கிறது ?

மண்ணுலகில் கயிலாயமலை என்று ஒரு புண்ணியஸ்தலம் இருக்கிறது. மற்ற க்ஷேத்திரங்களுக்கு யாத்திரை போவதுபோன்று அவ்விடத்துக்கும் செல்லலாம். ஆங்கு மனிதனால் கட்டுவிக்கப்பட்ட கோயில் ஒன்றும் இல்லை. கயிலாயம் இயற்கையாகவே கோயில் போன்று அமைந்திருக்கிறது. இது இமயமலையின் வடசாரலில் மேற்குத்திபேத்தில் இருக்கிறது. இமய மலையை மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். சிறிய இமயம், பெரிய இமயம், எல்லை கடந்த இமயம் என அம்மூன்று பிரிவுகளும் பெயர் பெறுகின்றன. ஆங்கிலத்தில் அம்மூன்றையும் முறையே The Lesser Himalayas, the Greater Himalayas and the Trans Himalayas எனப் பகர்வார்கள். கயிலாயம் எல்லை கடந்த இமயத்தில் இருக்கிறது. பெரிய இமயம் என்றைக்கும் உருகாத பனிக்கட்டியை உடையது. இந்தியாவுக்கு வடபுறத்தில் இயற்கையெல்லையாக ஏற்பட்டது இதுவே. கிழக்கு மேற்கில் இது இரண்டாயிரம் மைல் தூரமுள்ளது. இதைக் கடந்து வடபுறம் செல்லுதற்கு வசதியான கணவாய்கள் இல்லை. உபயோகத்தில் உள்ள சில கணவாய்கள் வேனிற் காலத்தில் மட்டும் வழி திறக்கப் பெறுகின்றன. மற்ற காலங்களில் அவைகள் பனிக்கட்டியால் மூடிக்கிடக்கும். இக்கணவாய்களுள்

லிப்புலெக்குக் கணவாய் வழியாகவே யாத்திரை வாசிகள் பெரிதும் கயிலையத்துக்குப் போகின்றனர்.

இமயமலையில் யாத்திரை புரிய முக்கியமான கேஷத் திரங்கள் பல இருக்கின்றன. அவைகளுள் கயிலைய யாத்திரை ஒன்றுமட்டும் இன்றைக்கும் கடினமானதாயிருக்கிறது. சில வருஷங்களுக்கு முன்பு இங்குச் சென்ற வர்களின் தொகை மிகமிகக் குறைவு. இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக் கொருதடவை யாரோ இரண்டொருவர் இதைப் போய்த் தரிசித்து வருவார்கள் ; ஆபத்துக்கு உட்பட்டு மடிந்து போவதும் சர்வ சாதாரணம். வட இந்தியாவில் உள்ள வைராதிகள் இந்த யாத்திரையை மேற்கொண்டு மடிவதையே ஒருபண்ணிய கர்மமாகக் கொண்டு சென்றனர். காலக்கிரமத்தில் பாதைகள் பெரிதும் செப்பனிடப்பட்டிருக்கின்றன. இன்றைக்கு வழியின் நிலைமை மிகவும் பொருத்தமானதாயிருக்கிறது. கடக்க முடியாத அவ்வளவு கஷ்டமுடையதுமன்று ; யாத்திரையில் சிரத்தையில்லாதவர்களும் சுலபமாகப் போகக்கூடிய சௌகரியம் வாய்க்கப்பெற்றதுமன்று. சிரமத்தைப் பொருட்படுத்தாது போகின்றவர்களுக்கு இது சாத்தியமாகும். இந்தியாவின் பல மாகாணங்களினின்றும் இப்போது சுமார் நூறு பேர் வருஷந்தோறும் போய்வருகின்றனர். ஆனால், இப்பொழுது திபேத் நாடு சீன தேசத்தின் ஆதிக்கத்தில் இருக்கிறது. ஆகையால் யாத்திரைவாசிகளுக்குக் கயிலைக்குப்போவதற்கு இடைஞ்சல்களும் பல இருக்கின்றன.

பண்புக்கு உறைவிடம்

இந்தியாவுக்குச் சிரசாயிருப்பது இமயமலை. பல்லா

யிரம் வருஷங்களாக இந்த நாட்டில் எண்ணப்பட்ட உயர்ந்த எண்ணங்களும் மேலான கோட்பாடுகளும் இந்த மலையினுள் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கன்னியாகுமரி முதல் காஷ்மீரம் வரையில் உள்ள பிரதேசங்களின் பாரமார்த்திகப் பொக்கிஷங்களுக் கெல்லாம் உறைவீடமாயிருப்பது இது. ஆங்காங்கு அவதரித்த பெரியோர் பலர் இங்குச் சென்று சிறிது காலமாவது வாசஞ்செய்ய விரும்பினர். உலகிலேயே மிகப்பெரிய மலையாகிய இது உயர்ந்த எண்ணங்களுக் கெல்லாம் புகலிடமாய் அமைந்திருக்கிறது. இது நிலைத்திருப்பது போன்று இந்தியாவின் நாகரிகமும் அழிவற்றிருக்கும் என்று பெரியோர்களால் கருதப்படுகிறது. கங்கை, யமுனை, சிந்து, பிரம்மபுத்ரா போன்ற புண்ணிய நதிகளெல்லாம் இப்பிரதேசத்தில் உற்பத்தியாகி இந்தியாவுக்குள் வருகின்றன. இங்ஙனம் இமயமலை இந்தியாவுக்கு ஞானசம்பந்தமான உணவை அளித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

இமயமலையிலுள்ள புண்ணிய கேஷத்திரங்களுக் கெல்லாம் முடியாக இருப்பது கயிலாயகிரி. அதற்கு அருகாமையில் மானஸசரோவரம் என்ற ஒரு தடாகம் இருக்கிறது. அழகில் அதற்கு ஒப்பான தடாகம் வேறு எதுவும் இல்லை என்பது உலகம் முழுவதையும் சுற்றிப் பார்த்தவர்கள் கொள்கை. கயிலாயமும் மானஸசரோவரமும் சேர்ந்து கௌரிசங்கர் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஸ்தலம் இந்துக்களுக்கும் பௌத்தர்களுக்கும் புண்ணியம் வாய்ந்தது. திபேத்தில் இருப்பவர்கள் எல்லாம்

புத்தமதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். முன்காலத்தில் புத்தமதம் இந்தியாவில் எத்தகைய சீரிய முறையில் இருந்ததோ அதே நிலைமையில் இன்றும் அது திபேத்தில் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. புத்த மதத்தின் மேலான அம்சங்களை யெல்லாம் ஹிந்துமதம் தன்னகத்து எடுத்து இணைத்துக்கொண்டுள்ளது என்னும் உண்மையும் திபேத்துக்குச் சென்று பார்த்தால் விளங்கும். திபேத்தில் உள்ள பௌத்தர்கள் கயிலையகிரியின் மீதும் மானஸசரோவரம் என்னும் தடாகத்தின் மீதும் கொண்டுள்ள பயபக்தி இணையற்றது. ஹிந்துக்களோடு கூடி, அவர்கள் கயிலையைச் சிவனது உறைவிடம் என்கின்றனர். சிவபதவி என்பதும் மஹாநிர்வாணம் என்பதும் அவர்களுக்கு ஒன்றே. புத்தர்கள் பலர் கயிலையின்கண் மஹாநிர்வாணம் அடைந்துள்ளனர் என்று அவர்கள் சொல்கின்றனர். இந்தியாவினின்று கயிலைக்குப் போகின்றவர்களிடத்தில் அவர்கள் பேரன்பு பாராட்டுகின்றனர். ஹிந்துக்கள் தொன்றுதொட்டு இந்தக்ஷேத்திரத்தை பயபக்தியுடன் பாராட்டி வந்திருக்கின்றனர். பூர்வ காலத்தில் பல மஹரிஷிகள் இப்பதியின்கண் தபசு பண்ணிக்கொண்டிருந்ததாக ஐதிகம் உண்டு. அவர்கள் தபசு புரிந்த இடங்கள் இன்றைக்கும் காண்பிக்கப்படுகின்றன. அசுரர்கள் தபசு பண்ணிய இடங்களும் அங்குக் காண்பிக்கப்படுகின்றன. இராவணனைப் பற்றிய வரலாறு திபேத்தில் ஏராளமாயுண்டு. கயிலையை எடுத்துக்கொண்டு போவதற்காக இலங்கை வேந்தன் வந்த விதம், அவன் தவமிழைத்த தடாகம், கயிலையை எடுக்க முயன்றது ஆகியவைகள் அப்பிரதேசத்தில் பெரிதும் சொல்லப்படுகின்றன.

யாத்திரைகளுள் சிறந்தது

கடவுள் பக்தியில்லாதவர்களும் கயிலையைப் போய்ப் பார்த்தால் அது உலகில் ஓர் அற்புதமான இடம் என்று ஒத்துக்கொள்வர். இரவும் பகலும் வேளைதோறும் அதன் தோற்றத்தில் உண்டாகும் வேறுபாடுகள், வேறுபாடுகளுக்கிடையில் அதன்கண் மாறுது மிளிரும் மகிமை, அவ்விடத்தில் உள்ள மனதைக் கவரும் அருட்பிழம்பு ஆகியவைகளை மாணுடர் யாரும் மறுக்க முடியாது.

சென்னை மாகாணத்திலுள்ள நீலகிரியில்லா போன்று உத்திரப்பிரதேசத்தில் அல்மோரா ஜில்லா முற்றிலும் மலைமயமானது. அல்மோரா என்னும் ஊர் அதற்குத் தலைமைப் பட்டணம். அவ்வூரின் கயிலைக்குச் சென்று, திரும்பவும் அவ்வூருக்கு வருதற்கு ஐந்நூறு மைலுக்குச் சற்று அதிகமாகவே இருக்கின்றது. பாதை மிக ஒடுங்கியது. வண்டி முதலியவைகள் அங்கு செல்லா. யாத்திரை வாசிகள் நடந்தே செல்ல வேண்டும். வழிமுழுதும் நடக்க இயலாதவர்கள், அல்லது ஐதிகமாக யாத்திரை பண்ண இயலாதவர்கள் சிற்சில இடங்களில் குதிரையின்மீது போகலாம். யாத்திரைகளில் இது ஒப்பற்றது. அநேகவிதமான அரிய அனுபவங்கள் இதில் உண்டாகின்றன. பார்ப்பதற்கு அரிய காட்சிகள், மீளுதற்கு அரிய ஆபத்துக்கள், செய்தற்கு அரிய முயற்சிகள் ஆகியவை ஒன்று கூடியது இந்த யாத்திரை.

2. நாடு நகரங்களைத் தாண்டதல்

வடக்கே குளிரும் வெப்பமும்

ஹிமாலயத்தின் அடிவாரம் சென்னையிலிருந்து சுமார் ஆயிரத்து எழுநூறு மைல் தூரத்தில் இருக்கிறது. பம்பாய் அல்லது கல்கத்தா மார்க்கமாகச்சென்றால் தூரம் இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாகும். நாட்டிற்கு நடுவே இருதயம் போன்று இருக்கிறது டெல்லி. நாலா பக்கங்களிலிருந்தும் நூற்றுக்கணக்கான மைல் தூரம் ஓடி அங்கு ரயில் வண்டிகள் வந்து சேருகின்றன. உடலெங்கும் உள்ள ரத்தக் குழாய்கள் இருதயத்தோடு இணைக்கப் பட்டிருப்பது போன்று இந்தியாவின் இருப்புப்பாதைகள் டெல்லியோடு இணைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. சென்னையிலிருந்து நாங்களும் அத்தலைமைப் பட்டணத்தின் வாயிலாகவே இமயத்தை நோக்கிச் சென்றோம்.

வடதிசையை நோக்கிப் பனிகாலத்தில் பிரயாணம் போகும்போது ஒரு விதமான அனுபவம்; வேனிற்காலத்தில் போனால் மற்றொருவித அனுபவம். இரவுதோறும் ஒருபருவத்தில் குளிர் அதிகரிக்கிறது; இரவும் பகலும் மற்றொரு பருவத்தில் வெப்பம் பொறுக்க முடியாததாகின்றது. தென்னிந்தியாவின் வெப்பம் அவ்வளவு கொடுமையானதன்று. வடக்கே வெயிலும் அனற்காற்றும் சேர்ந்து மனிதனை வாட்டுகின்றன. ராஜபுதனப் பாலைவனத்தினின்று வீசும் அவ்வனற்காற்று பெரிதும் உயிருக்கே ஆபத்தை விளைவிக்கக்கூடியது. உச்சி வேளைகளில் எல்லா

உத்தியோகங்களும் நிறுத்தப்படுகின்றன. காலை பத்து மணிமுதல் மாலை நான்கு மணிவரையில் வீடுகளெல்லாம் அடைபட்டுக் கிடக்கும். மாந்தர் வீதிகளில் தலை நீட்ட மாட்டார்கள். ஒவ்வொருவரும் ஒரு மண் கூஜாத் தண்ணீரும் ஒரு விசிறியும் தம்முடன் வைத்திருப்பர். விசிறியை வீச ஒரு கையிற்கும், தண்ணீரைப் பானம்பண்ண மற்ருரு கையிற்கும் ஓயாது வேலை இருந்துகொண்டே இருக்கும். பருகுகின்ற அவ்வளவு ஜலமும் எங்கேபோய் மறைகின்றதென்று வியப்பு உண்டாகக் கூடும். அவ்வளவும் சூரிய வெப்பத்தால் சுவாசத்தோடு ஆவியாகப்போய் வீடுகின்றது. அத்தகைய மாளாத வெயிலில் ரயில் வண்டிப் பிரயாணம் மட்டும் ஓயாது நடைபெறுகிறது. அக்கினிப் பிரவேசம் என்று அதைச் சொல்வது தகும். கயிலையை நோக்கிப் புறப்படுவது முதிர்வேனிற்காலமாதலால் வெந்தழலுக்கு ஒப்பான அவ்வெம்மையினின்று தப்பிக்க முடியாது. பயணத்தில் எடுத்த எடுப்பில் உண்டாகும் முதற்சோதனை இதுவே.

பயணத்தில் வந்துள்ள வேற்றுமை

பழங்காலத்து யாத்திரை முறைக்கும் இப்போதைய யாத்திரை முறைக்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசம் தெற்றென மனக்கண்ணெதிரே தோன்றுகிறது. அக்காலத்தில் கால் நலிய, உடல் நலிய நாள் ஒன்றுக்கு மனிதன் பத்து அல்லது பதினைந்து மைல் போவான். இக்காலத்தில் வாயு வேகத்துக்கு ஒப்ப ரயில் வண்டி மனிதனைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடுகிறது. குறுகிய காலத்தில்

நெடுந்தாரம் சிரமமின்றி இக்காலத்தில் கடக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு ஏற்பட்டுள்ள வசதிக்கு மற்றொரு விதத்தில் மனிதன் ஈடு கொடுக்கவேண்டியதாகிறது. மனிதனோடு மனிதன் இணங்குதற்கு இங்கு அவகாசமில்லை. பணம் கொடுத்தால் வேண்டும் பொருள்கள் கைக்கு வந்துவிடுகின்றன. வேற்றுகை யாருடனும் பழகாது மனிதன் தேசமெங்கும் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வந்து வீடுகிறான். பண்டைக்காலத்தில் பணம் பெரிதும் பயன்படவில்லை. தீர்த்த யாத்திரை போகின்றவர்கள் அக்காலத்தில் பணம் எடுத்துக்கொண்டு போவதில்லை. ஆங்காங்கு அவர்களுக்கு வீருந்து ஒம்பல் என்னும் உபசரிப்பு இனிது நிறைவேறி வந்தது. யாத்திரை வாசிகளுக்கு வீருந்தோம்புதல் புண்ணிய கருமமாகக் கருதப்பட்டது. அதற்குப் பிரதி பலனாகத் தீர்த்த யாத்திரை போகின்றவர் உயர்ந்த கருத்துக்களை எங்கும் பரப்பிக்கொண்டே போயினர். மிக மெதுவாக எனினும் யாத்திரைவாசிகளின் மூலம் மேலான எண்ணங்கள் நாடுடெங்கும் பரப்பப்பட்டன. சௌகரியமான பிரயாணச் சாதனங்கள் இன்றி, சமாசாரப் பத்திரிகையின்றி, தபால் இன்றி தந்தியின்றிச் சீரிய கொள்கைகள் தேசமெங்கும் வழங்கப்பட்டன. அக்காலத்திய யாத்திரை முறையே அதற்குக் காரணமாயிற்று.

வேற்றுமையில் ஒற்றுமை

நவீனம் படைத்திருக்கும் இக்காலத்திலும் பரதகண்டத்தின் பெருமை படிப்படியாகக் கண்ணெதிரே கொண்டுவரப்படுகின்றது. நெடுந்தாரம் தொடர்ந்து ஓடும் ரயில்வண்டி,

காலையில் ஒரு மாகாணத்தில் இருந்தால் மாலையில் மற்றொன்றுக்குப் போய்விடுகிறது. வண்டிக்குள் வரும் பிரயாணிகளின் நடை யுடை பாவனைகள் விதவிதமாகக் காட்சி கொடுக்கின்றன. தடித்த தேகத்தையுடைய தெலுங்கு தேசத்தவர், உயர்ந்து ஒல்லியாயுள்ள ஐதராபாத் வாசிகள், திடகாத்திரமுடைய மஹாராஷ்டிரர், கட்டையராகிய கூர்ஜரத்தார், மெல்லியராகிய மத்திய மாகாணவாசிகள், துடுக்குடைய ஐக்கிய மாகாணத்தவர், இன்னும் பலவிதமான பாங்குடையவர் ரயில்வண்டிக்குள் வருவதையும் போவதையும் காணலாம். ஒவ்வொரு மாகாணத்தவருக்கும் தனி இயல்பு ஒன்று இருப்பது தெற்றெனத் தோன்றுகிறது. ஆயினும் இவர்கள் அனைவரிடமும் இந்தியர் என்கிற முத்திரை மேலோங்கி மிளிர்கின்றது. சைவம், வைஷ்ணவம், சாக்தம் ஆகிய சமயங்கள் இந்தியா முழுவதிலும் ஒரேவிதமாய் ஊடுருவிப் பொலிவதை தேசமக்களின் நெற்றியலங்காரங்கள் காட்டா நிற்கின்றன. புண்ணிய நதிகளையோ கணக்கற்ற கோவில்களையோ காணுமிடத்து அவர்களுடைய கை குவியவும் தலை வணங்கவும் செய்கின்றன. பாஷை வேறுபாடுகளுக்கிடையிலும், பழக்க வழக்க வேறுபாடுகளுக்கிடையிலும் இந்தியர் உள்ளத்தில் ஊறும் தெய்வீக உணர்ச்சி என்றைக்கும் ஒன்றே என்பது வெளிப்படை. இயற்கையா யமைந்த நாட்டின் வளம் ஒப்பற்றது. முன்னேற்ற மடைந்துள்ள மற்ற நாடுகளில் போன்று இங்கு பூமி பண்படுத்தப்படவில்லை. அப்படியிருந்தும் நிலவளம் போற்றத்தக்கதா யிருக்கிறது. ரயில்

வண்டி பறந்தோடுதற்கிடையில் கழனிகள், கால்வாய்கள், தோப்புகள், துரவுகள் விதவிதமான வர்ணம் தீட்டிய படங்கள் போன்று காட்சி கொடுக்கின்றன. வேணிற் காலத்தில் இத்தகைய எழில் என்றால் மாரிகாலத்துக்குப் பிறகு இது எவ்வாறிருக்கும்! பரத கண்டத்தை ஓர் எல்லை கடந்த பூமி என்று சொல்லவேண்டும். மாயையின் விசித்திரம் போன்று கணந்தோறும் காட்சி மாறுகிறது. இப்போது எல்லை காணாத ஒரே சமவெளியில் ரயில் வண்டி பாய்ந்தோடுகிறது. ஜாலத்தால் சிருஷ்டிக் கப்பட்டது போன்று திடீரென்று ஒரு பட்டணம் தோன்றுகிறது; இரைச்சல் நிறைந்த ரயில் நிலையம் வருகிறது. பழையபடி சமவெளி, அல்லது மேடு பள்ளம் நிறைந்த நிலம். பின்பு அடர்ந்த அடவி வருகிறது. வண்டியின் வேகத்தால் மரத்திரள் அலையலையாகப் பின்புறம் உந்தித் தள்ளப்படுவன போல் தோன்றுகின்றன. அசையாதிருக்கும் மலைகள் நம்மை நோக்கி வருவனபோல் காட்சி கொடுக்கின்றன. பின்பு அவைகள் ரயில் வண்டியால் பின்பக்கம் உதைத்துத் தள்ளப்படுகின்றன. இப்படிக்கிழக்குத் தொடர்ச்சிமலை, விரந்தியமலை முதலியவைகள் ஓட்டம் பிடிப்பவைகள் போல் காணப்படுகின்றன. கணப்பொழுதில் உயர்ந்த மலையொன்று உருவெடுத்து வந்து நிற்கிறது; அதன் அடிவாரத்தில் ரயில் வண்டி பூமியில் பட்டும் படாததும்போல் உருண்டோடுகிறது. இப்போது மேடு ஒன்றில் புகையைக் கக்கிக் கர்ஜித்துக் கொண்டு அது பறக்கிறது. திடீரென்று இருள்; காதைத் துளைக்கும் இரைச்சல்; வண்டிக்குள் மட்டும் மின்சார

வீளக்கு; இதைக் கண்டதும் முதலில் திகைப்பு; பின்பு நீண்டதொரு மலைக்குடைவு (tunnel) என்ற தெளிவு. பர்வதத்தைப் பொத்துக்கொண்டு போவது போல் வண்டித்தொடர் வெளியே வருகிறது; பிறகு பாலத்தின் மீது பிரம்மாண்டமான நதி ஒன்றைத் தாண்டி ஓடுகிறது. நவீன பெளதிக விக்ஞான சாஸ்திரம் மனிதனுக்கு அளித்திருக்கும் வசதியை என்னென்பது! ஆனால் இதே வண்டித்தொடர் தீர்த்த யாத்திரை போகின்றவர்களுக்கும் உதவுகிறது; அக்கிரமமாக எளியார்மீது யுத்தத்துக்குப் போகின்றவர்களுக்கும் உதவுகிறது. இத்தனை செளகரியங்களையும் மனிதன் நல்வழியில் உபயோகிக்கத் தெரிந்து கொண்டால் இந்தப் பூலோகமே சுவர்க்கலோகமாகுமன்றோ!

நீர் வளம்

புண்ணிய நதிகளாகிய கிருஷ்ணா, கோதாவரி, நர்மதை, யமுனை, கங்கை முதலியவைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகக் கடக்கப்படுகின்றன. அவைகளைக் காணுந் தோறும் பண்டைக்காலத்து இந்தியா கண்ணெதிரே வந்து காட்சி கொடுக்கிறது. இந்நதிகள் வெறும் நீர்ப் பெருக்காகக் கருதப்படவில்லை. உயிருடன் இலங்கி உலகுக்கு உணவு ஊட்டும் பராசக்தியின் வடிவென இவைகள் எண்ணப்பட்டன; அதே பாவனைதான் ஹிந்துக்களுக்கிடையில் இன்றைக்கும் இருந்து வருகிறது. இந்தியாவின் நாகரிகம், சிரிய எண்ணங்கள், முடிவான ஞானம் ஆகிய யாவும் உதித்தது இப்புண்ணிய நதித்

தீரங்களிலேயாம். உடலுக்கு உணவையும் உள்ளத்துக்கு ஞானத்தையும் அளித்த பெருமை இந்நதிகளுக்கு உண்டு. இவைகளில் ஓயாது நீர் ஓடுவது போன்று காலமும் ஓடுகிறது! மாந்தரும் உலகில் வந்துகொண்டும் போய்க் கொண்டும் இருக்கின்றனர். ஆனால் இங்கு உதித்த சீரிய நாகரிகம் மட்டும் அழியாது நிலைத்திருக்கிறது. பூவுலகு இருக்கும் பரியந்தம், பூவுலகில் இந்தியா இருக்கும் பரியந்தம், இந்தியாவில் ஹிந்துக்கள் இருக்கும் பரியந்தம் இந்நதிகள் பூலோக தேவதைகளெனப் போற்றப்படும்.

இடைக்காலத்து இந்தியா ஏன் இடர்ப்பட்டது?

ஓடும் ரயில் வண்டியிலிருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு இடையிடையே பாழடைந்த கோட்டைகளையுடைய குன்றுகள் தென்படுகின்றன. சூரிய அஸ்தமனம் அக்காட்சிக்கு ஒருவித துன்பமுலாம் பூசுகிறது. இடைக்காலத்துச் சிற்றரசர்களைப்பற்றிய எண்ணம் இயல்பாகவே வருகிறது. அவர்களிற் பலர் பராக்கிரமசாலிகள். பொது நன்மையின் பொருட்டு ஒத்துவாழத் தெரியாமையே அவர்களின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாயிற்று. தேசமும் பராதினத்துக்கு உள்ளாயிற்று. பிளவுபட்ட வாழ்வு என்னும் ஒரு மொழியில் இடைக்காலத்து இந்திய சரித்திரத்தை முடித்துவிடலாம். அந்த எண்ணமே மனதைத் துயரத்தில் தள்ளுகிறது.

க்ஷேத்திரங்கள் பலவற்றைப் போகும் வழியில் தங்கித்தரிசிக்கலாம். ஆனால் குறிப்பிட்ட காலத்தில் திருக்கயிலாய யாத்திரையை அல்மோராவினின்று துவக்கியாக

வேண்டும். ஆதலால் உத்தரகண்டத்தை நோக்கிப்போகும் போது அதற்கெல்லாம் நேரமில்லை. வேனீற் காலமும் அதற்கு அவ்வளவு வசதியானதன்று. திரும்பிவரும்போது மாரிகாலத்தில் ஸ்தலங்களை வேண்டியவாறு கண்டுகளிக்கலாம். கம்பள உடைகளிற் சிலவற்றை டெல்லியிலும் இன்னும் சிலவற்றை அல்மோராவிலும் சேகரிக்க வேண்டும். அதற்காக இரண்டொரு நாட்கள் டெல்லியில் தங்குவது அவசியம். சகிக்க முடியாத அந்த வெயிலில் கம்பள உடைகளை வாங்குவதற்கே மனது மறுதலிக்கிறது. ஆனால் இவ்வுடைகளை யெல்லாம் மீறி உடலை உடற்றும் குளிர் ஒன்று மலை நாட்டில் உண்டு என்பதை மனது அப்போது ஊகிப்பதில்லை.

பல அரசாங்கங்களைக் கண்டுள்ள டெல்லி

டெல்லியினுள் ரயில்வண்டி நுழையும்போதே வேறு நாடு நகரங்களில் எங்கும் காண இயலாத அதிசயக் காட்சி யொன்றைக் காணலாம். கணக்கற்ற அரசாங்கங்களின் இடுகாடாகவும் சுடுகாடாகவும் இருந்தது டெல்லி. சுமார் அறுபது சமசுதர மைலுக்குக் கோட்டைகளும், கொத்த ளங்களும், இடிந்துபோன மாளிகைகளும், பாழடைந்த கல்லறைகளும், பாதுகாக்கப்பட்ட ஸ்தம்பங்களும் தென்படுகின்றன. இது கணக்கற்ற அரசாங்கங்களுக்குத் தலைமைப் பட்டணமாக இருந்ததுபோன்று உலகிலே வேறு எப்பட்டணமும் இருந்ததில்லை என்கின்றனர் சரித்திரக் காரர். முடிசார்ந்த மன்னர்களெல்லாரும் முடிவில் ஒரு பிடி சாம்பலாகப்போயினர் என்னும் உண்மையை இந்நகர்

சொல்லாது விளக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தியாவின் சரித்திர முழுவதும் டெல்லியின் சரித்திரத்தில் அடங்கி வீடும் என்னும் கூற்று ஒரு விதத்தில் உண்மை. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அரசாண்டவர்களின் ஞாபகச் சின்னங்கள் இன்றைக்கும் தென்படுகின்றன. பாண்டவர்களுக்குத் தலைமைப் பட்டணமாயிருந்ததும் இவ்வூரே. அக்காலத்தில் இதற்கு இந்திரப்பிரஸ்தம் என்று பெயர். பாண்டவர் கோட்டை என்னும் பெயர்பூண்ட, சிதறுண்ட கற்கோட்டை இன்றைக்கும் தென்படுகிறது. பாண்டவர்களை ஈன்றெடுத்த தாய் குந்திதேவியின் கோயில் ஒன்று இதற்கு அருகாமையில் இருக்கிறது. அந்த ஐவரும் பூலோகத்தில் நிகழ்த்திய ராஜ்ய பரிபாலனமும் இதர காரியங்களும் ஹிந்துக்களுக்கு வாழ்க்கை சம்பந்தமான பெரிய தோர் எடுத்துக்காட்டாக இருக்கின்றன. இறுதியாக அவர்கள் இப்பட்டணத்தினின்று கயிலையங்கிரியை நோக்கித்தீர்த்த யாத்திரை செய்தனர். டெல்லியைச் சுற்றிப் பார்க்கும்போது இவ்வெண்ணங்களெல்லாம் நம் உள்ளத்தில் எழுகின்றன.

ஒருநாள் மாலையில் டெல்லியிலிருந்து புறப்பாடு. சேரவேண்டிய இடத்துக்குத் தொடர்ந்து போகும் ரயில் வண்டி யில்லை. மொராதாபாத், பரீலி என்னும் இரண்டு பெரிய சந்திப்பு ஸ்டேஷன்களில் வண்டி மாற்றியாக வேண்டும். நாலா பக்கங்களிலிருந்தும் இரவுப்பகலும் அந்த ஐங்ஷன்களுக்கு ரயில் வண்டிகள் இடிமுழக்கம் செய்து கொண்டு ஓடி வருகின்றன ; கத்திக் கர்ஜித்துக்கொண்டு வெளியேறுகின்றன. பிரயாணிகள் ஓயாது வருவதும்

போவதுமாயிருக்கின்றனர். நடு இரவில் பரீலி ஜங்ஷனில் வண்டி மாற்றி, ஓர் இடைத்தரத் தண்டவாள வண்டியில் ஏறுகின்றோம்.

ஏமாற்றம்

விடியற்காலம் அணுகுகிறது. இத்தனை நாட்களாக இரவும் பகலும் உடலை உருக்கிய புழுக்கம் இப்பொழுது எங்கேயோ போய்விட்டது. இமயத்திலிருந்து இடையி டையே வரும் மெல்லிய பூங்காற்று மகிழ்வூட்டுவதாயிருக் கிறது. உடலின்மீது போர்வை போடவேண்டிய அவசிய மும் இப்போதுதான் வந்தது. மரம், செடி, கொடிகளெல் லாம் சூரியோதயத்தால் உள்ளபடி உருத்தரித்துக்கொண் டிருக்கையில் ஒரு வனத்தினுள் காத்தோடம் என்னும் நிலையத்தில் ரயில்வண்டி வந்து நின்றது. அத்துடன் எங்க ளுடைய நீண்ட ரயில்வண்டிப் பிரயாணமும் முடிவுபெற் றது. கீழே இறங்கியதும் வடதிசையில் கிழக்கு மேற்காக நிற்கும் நீண்ட குன்று ஒன்று தென்பட்டது. உடனே மனதில் பெரிய ஏமாற்றம் உண்டாயிற்று. எங்கள் மனத் தில் எழுந்த எண்ணமாவது: 'இதைவிடப் பெரிய மலைகள் தென்னிந்தியாவில் இருக்கின்றனவே! உலகத்திலேயே மிகப்பெரிய மலை என்பதன் அடிவாரம் இப்படித்தானா இருப்பது? வான் அளாவும் சிகரம் ஒன்றையும்காணோமே!'

3. ஏற்பாடும் புறப்பாடும்

மோட்டார் வண்டிப் பயணம்

கயிலையங்கிரிக்குப் போகின்றவர்களுக்குக் காத்தோடம் ஸ்டேஷனில் இருப்புப் பாதைப் பிரயாணம் முடிவுபெறுகிறது. காத்தோடம் பெரிய ஊர் அன்று; இருப்புப்பாதை நிலையம், அதைச் சார்ந்த பல கடைகண்ணிகள் முதலியவைகள் மட்டும் அங்குக் காணப்படுகின்றன. மலையினுள் உள்ள பெரிய ஊர்களாகிய நைனித்தால், ராணிகேட், அல்மோரா ஆகியவைகளுக்கு இருப்புப் பாதை இங்கு முடிவுபெறுகிறது. ஆதலால் இது ஒரு முக்கியமான ஸ்டேஷன். இங்கிருந்து ராணிகேட் மார்க்கமாகத் திருக்கேதாரம் - பத்ரிகாசிரமத்துக்கு ஒரு பாதையுண்டு. ஆனால் யாத்திரை வாசிகள் இவ்வழியாக இந்த இரண்டு ஸ்தலங்களுக்குப் போவது கிடையாது. ஹரித்துவாரம், ரிஷிகேசம் மார்க்கமாகவே அங்குப் போகின்றனர். திருக்கயிலாயத்திற்குப் போகின்றவர்களுக்கு மாத்திரம் இது தகுந்த வழியாகும்.

காத்தோடத்தினின்று அல்மோரா நூறுமைல் தூரத்தில் இருக்கிறது. மோட்டார் வண்டி ஒடுதற்கான நல்ல பாதை உண்டு. ஏராளமான மோட்டார் வண்டிகள் பிரயாணிகளைப் பிரித்தெடுப்பதற்குங் போட்டியிட்டுக்கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். வண்டிச் சத்தம் சமயோஜிதம் போல் மாறும். சிறிது நேரத்துக்கொரு வண்டியும் புறப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும். ஆதலால் பிரயாணிகள் மோட்

டார் வண்டியின் பொருட்டு அவசரப்படவாவது விசாரித்
துப்பாராது அதிகப்படி வண்டிக்கூலி செலுத்தவாவது
செய்யலாகாது. ஒவ்வொரு வண்டியிலும் பிரயாணிகளை
விட சாமான்களை அதிகம் இருப்பதைக் காணலாம். ரயில்
வண்டியிலிருந்து சாமான்களை மலைக்கு எடுத்துச் செல்லு
தலே மோட்டார் வண்டிகளின் முக்கியமான வேலை.
ஆதலால் பிரயாணிகள் அதிகம்பேர் அகப்படாவிட்டாலும்
அவர்களுக்குக் கவலையில்லை.

மோட்டார் வண்டி புறப்பட்டதும் மனதில் அவா
ஒன்று எழுந்தது. கண்ணெதிரே தோன்றுவது ஒரு
கரடுமாத்திரம். உலகம் போற்றும் இமயமலை எத்தகைய
தாய் இருக்கக்கூடும்! அதை இனிக் கடிதில் காணவேண்
டும் என்பதே அந்த அவா. சற்று நேரத்துக்குள் சமதரை
யில் சென்ற பாதை முடிவுற்றது. வண்டி திணறிக்கொண்டு
மேல்நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தது. ஆங்காங்குச் சோலை
களின் இடையீடுகளில் சமவெளி தென்பட்டது. நாம்
சாதாரணமாய் வாழும் சமதரையைவிட்டு உயரப்போய்க்
கொண்டிருக்கிறோம் என்பது உறுதியாயிற்று. பாதை
யில் ஒரு கூர்மையான வளைவு. அதில் மோட்டார் வண்டி
திடீரென்று இடது பக்கம் திரும்பிற்று. அச்சம்பவத்தை
ஒரு ஜாலவித்தையென்றே சொல்லவேண்டும். நாங்கள்
திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு வந்த வீஸ்
தாரமான சமநிலம் மாயமாய் மறைந்துபோயிற்று.
இனி, அது ஒருபோதும் கட்டிலனாகாது. மலைநாட்டினுள்
புகுந்துவிட்டோம். நான்கு புறமும் கோட்டைபோன்று
மலை தென்படுகிறது. வட திசையில் இருப்பது சற்று

உயரமாகவே இருக்கிறது. சிறிது நேரத்துக்குள் மற்றொரு கோட்டையினுள் பிரவேசிக்கிறோம்; கொஞ்சம் பொறுத்து இன்னொன்று. இப்போது இமயமலையைப் பற்றிய இரகசியம் ஒன்று ஒருவாறு வெளியாகின்றது. முதலில் கரடுபோன்று தென்பட்ட அது படிப்படியாகப் படலம்படலமாக உள்ளே உயர்ந்துகொண்டே போகிறது. வாழ்க்கையின் மர்மத்துக்குப் புறச் சின்னமாயிருப்பது இமயமலை. அதை ஆராய்ந்துகொண்டு மேலே செல்லச் செல்ல அதன் மகிமைகள் ஒவ்வொன்றாகக் காட்சி கொடுக்கும்.

அல்மோரா என்னும் ஊர்

அல்மோராவில் வந்து இறங்குகிறோம். இத்துடன் நவீனப் பிரயாண சாதனங்களெல்லாம் நின்று விடுகின்றன. இந்த ஊரிலுங்கூட இரண்டு வீதிகளில் மட்டும் மோட்டார் வண்டி போகும். பாக்கி இடங்களுக்கு நடந்து, அல்லது குதிரைச் சவாரி செய்து, அல்லது பல்லக்குப்போன்ற ஆள் தூக்கும் ஒருவிதமான நாற்காலியில் ஊர்ந்து செல்லவேண்டும். மூட்டை முடிச்சுகளும் அவ்வாறே கடத்தப்படுகின்றன. பழங்காஷத்துப் பிரயாண முறையும் புதிய வேகம் வாய்க்கப்பெற்ற பிரயாண முறையும் இங்குச் சந்திக்கின்றன.

சமுத்திர மட்டத்துக்குமேல் சுமார் 5,600 அடி உயரத்தில் இருக்கிறது அல்மோரா. இதன் ஜனத் தொகை சுமார் 10,000. இதற்குப் பட்டண பரிபாலன சபை (முனிசிபாலிடி) உண்டு. ஒரு மலையின் மேல்

பாகத்தில் இது நீண்டு அழகாய் அமைந்திருக்கிறது. நாலா பக்கமும் நெடுந்தூரத்துக்கு மலைத்தொடர்கள் இங்கிருந்து தென்படுகின்றன. மேகம் சூழாது வானம் தெளிவுற்று இருக்கும் தினங்களில் வடதிசையில் நெடுந்தூரத்தில் பனிக்கட்டியால் மூடப்பட்ட இமயமலை மங்கலாகக் காணப்படும். அல்மோரா ஓர் அமைதியான ஊர். செவிக்கு இன்னாத இரைச்சல் எதையும் இதனுள் கேட்க முடியாது. ஆரோக்கியத்துக்கும் இது பேர் பெற்ற ஸ்தலம். ஆதலால் சுகவாசத்தை நாடுபவர்கள் வருஷ முழுதும் இங்கு வந்துகொண்டிருக்கின்றனர். மெல்லிய மிருதுவான ஆட்டு ரோமத்தைக்கொண்டு நூல் நூற்றுக் கம்பளம் நெய்தல் இவ்வூரின் முக்கியமான கைத்தொழில். இரண்டாந்தரக் கல்லூரி ஒன்றும் உயர்தரப் பாடசாலைகள் இரண்டும் ஈண்டு இருக்கின்றன. ஊர் நடுவில் பழைய கோட்டை ஒன்று இருக்கின்றது. சர்க்கார் காரியாலயங்கள் பல அதனுள் இருக்கின்றன. மொகலாயர் காலத்தில் சந்தரராஜா என்னும் ஹிந்து அரசன் ஒருவன் இதை ஆண்டு வந்தான். பின்பு ஆங்கிலேயர்கள் சந்தரராஜனிடமிருந்து இதைப் பிடித்துக்கொண்டனர்.

கூலியாள் திரட்டுதல்

திருக்கயிலாயத்துக்குப் போகின்றவர் அல்மோராவில் சுமார் ஒரு வாரம் தங்கியிருக்க வேண்டும். அத்தனை நாட்களுக்கும் அவர்களுக்கு ஆங்கு அலுவல்கள் உண்டு. சாமான்களைச் சுமந்துசெல்லுதற்குக் கூலியாட்கள் உடனே அகப்படமாட்டார்கள். அல்மோராவில் சூக்க உதவியைக்

கொண்டு முதலில் அவர்களை நியமிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஒரு கூலியாள் அறுபது பவுண்டு நிறையளவும், ஒரு குதிரை நூற்றிருபது பவுண்டு நிறையளவும் உள்ள சாமான்களை எடுத்துச் செல்வது வழக்கம். பெட்டி, படுக்கை, மூட்டை முதலியவைகளை அதற்கேற்றவாறு அமைப்பது அவசியம். குதிரையின்மீது போகும் சாமான்கள் பெரிதும் பழுதுபடுகின்றன. ஆதலால் உடையக் கூடிய பொருள்களை அதன்மீது ஏற்றலாகாது. பின்பு கூலியாட்களோடு இடையிடையே போராடாது பயணம் பண்ண முடியாது. யாத்திரை வாசிகள் அதற்கு ஆயத்த மாயிருக்க வேண்டும். அவர்களின் உபத்திரவத்தை முன்னீட்டு மனஞ்சலித்துக் கொள்பவர் இந்த யாத்திரைக்குத் தகுதியுடையவரல்லர்.

உடையும் உணவுப் பொருளும்

அல்மோராவின்னிரு கயிலைக்குச் சென்று, திரும்பவும் அல்மோராவுக்கு வர ஏழுவாரங்கள் பிடிக்கும். ஆதலால் உணவுப்பொருள்களை எட்டுவாரத்துக்குத் திட்டப்படுத்தி வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால் வழியில் எதிர்பாராத இடைஞ்சல் ஏதாவது நேர்ந்துவிட்டால் குறிப்பிட்ட காலத்தில் திரும்பி வந்துசேரமுடியாது. எவ்வளவு விலை கொடுத்தாலும் நமக்குத் தேவையாயுள்ள உணவுப் பொருள்கள் வழியில் அகப்படா. சிரமப்பட்டு நடந்து செல்வதுபற்றி மீதூண் வீருப்பம் இயல்பாகவே உண்டாகும். அதில் குற்றமொன்றுமில்லை. சத்துள்ள ஆகாரத்தை சரீரத்துக்குத் தேவையாயிருக்குமளவு சாப்பிட்டே ஆக

வேண்டும். கம்பளங்கள், கம்பள உடைகள், பாதரட்சைகள் முதலியவைகளை வேண்டியவாறு சேகரித்துக்கொள்வது அவசியம். கூர்மையான இரும்புப் பூண் போட்ட ஊன்றுகோல் அல்மோராவில் அகப்படும். உயிர்த்துணை போன்ற இவ்வூன்றுகோல் இல்லாது யாரும் அவ்வழியைக் கடக்க முடியாது. இதன் அவசியம் பின்னால் விளக்கப்படும். மருந்து வகைகள் சிலவற்றைக் கட்டாயமாய் எடுத்துக்கொண்டு போகவேண்டும். மலைப்பிரதேசங்களில் அப்போதைக்கப்போது உண்டாகும் பிணிகளுக்கு அவைகள் இன்றியமையாதவைகள். அவ் ஒளஷதங்களின் வீவரம் அல்மோராவில் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளலாம். முன்காலத்தில் யாத்திரை செய்தவர்களுக்குப் போதிய அளவு உணவும், உடையும், மருந்தும் இல்லாதிருந்ததால் அவர்கள் யாத்திரையைப் பூர்த்தி பண்ண முடியவில்லை. இவ்வசதிகள் யாவும் வாய்க்கப்பெற்ற இக்காலத்தில் அவைகளை நன்கு கையாளுதலே முறை.

சிறு சிறு கூட்டங்களாகப் புறப்படுதல்

அல்மோராவில் வந்து கூடிய யாத்திரை வாசிகள் மாகாணவாரியாக நான்கு கூட்டங்களாகப் பிரிந்து கொண்டனர். சென்னைவாசிகள் என்ற முறையில் நாங்கள் ஒன்பது பேர். பம்பாய்க் கூட்டத்தில் ஏழுபேர். வங்காளிகள் ஐவர். உத்தரப்பிரதேசத்தார் எட்டுப்பேர். இவர்கள் அனைவரும் ஏககாலத்தில் புறப்பட்டால் வழியில் ஜாகைகளில் தங்குதற்கு இடம் போதாது. ஆதலால் நான்கு கூட்டங்களும் முதல் நூற்றைம்பது மைலுக்கு முன்பின்

னாகச்செல்ல வேண்டுமென்றும், பிறகு உறைபனீப் பிரதேசத்தில் வீடு இல்லாத பாகங்களில் கூடாரவாசம்செய்ய ஆரம்பிக்கும்போது எல்லோரும் சேர்ந்து போகவேண்டுமென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஐயன் மாதம் பத்தாந்தேதி காலையில் சென்னைக்கூட்டம் மற்ற கூட்டங்களுக்கு முன்பு புறப்படுவதாக ஏற்பாடு. ஆனால் ஒன்பதாந்தேதி முழுதும் அல்மோராவில் அடித்த காற்றும் மழையும் யாத்திரை வாசிகளின் உற்சாகத்தைச் சோதனை செய்வனவாயிருந்தன.

பத்தாந்தேதி காலையில் ஆகாயம் தெளிவுற்றிருந்தது. அதற்கேற்றபடி மனதிலும் பேருவகை. ஆடம்பரமான ஏற்பாடு. கூலியாட்களுக்கிடையில் ஒரே அமளி. சாமான்களை நிறையெடுத்து அவர்கள் வசம் ஒப்புவிப்பதற்குள் அல்மோரா ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண ஆசிரமத்துக் காரியதரிசிக்குப் பிராண சங்கடமாய் வீட்டது. ஆசிரமத்துப் பெரியார்களிடமிருந்து பத்து மணிக்கு வீடை பெறுகிறோம். அவர்கள் ஆசீர்வதித்து வழியனுப்புகின்றனர். “நல்ல துவக்கம் பாதி வெற்றி” யென்று ஒருவர் உற்சாகமூட்டுகிறார். முறைப்படி செய்யவேண்டிய தீர்த்த யாத்திரை இப்போது ஆரம்பிக்கிறது. நெடுநாளாக ஆவலுடன் எண்ணியிருந்தது இப்போது காரியப்படப்போகிறது என்ற குதூகலம் ஒரு பக்கம்; யாத்திரையில் உள்ள கஷ்டங்களைப் பற்றிய எண்ணம் மற்றொரு பக்கம். ஆனால் கயிலையாதனது கிருபையால் எல்லாம் நன்கு நடைபெறும் என்னும் நம்பிக்கையுடன் அவனைச் சிந்தை செய்துகொண்டு வழி நடக்க ஆரம்பிக்கிறோம்.

4. சிறிய இமயம்

வழியனுப்புதல்

நல்ல காரியத்தில் யாராவது பிரவேசித்தால் அது நல்லார் அனைவருக்கும் சம்மதமாயிருப்பது மன்றித் தாங்களே அதில் பிரவேசித்தாலன்ன அன்னவர் அதில் ஊக்கம் காட்டுவர். நாங்கள் கயிலையை நோக்கி அல்மோராவின் முக்கியமான வீதியின் வழியாக நடக்கிறோம். அவ்வூராரில் பலர் எங்களைக் கயிலை யாத்திரை வாசிகளென்று ஒரு வாரத்துக்குள் தெரிந்துகொண்டனர். வீதியில் எங்களைப் பார்ப்பவர்கள் உவகையுடன் ஆசிரூப ஆரம்பிக்கின்றனர். “கயிலாசபதிக்கு ஜயம்” என்னும் கோஷம் அடிக்கடி முழங்குகிறது. தங்கள் வேலைகளை நிறுத்திவிட்டுப் பலர் ஆனந்தமாக யாத்திரை வாசிகளை உற்று நோக்கிக்கொண்டு நிற்கின்றனர். இங்ஙனம் அல்மோரா வாசிகள் அனைவராலும் அனுமதிக்கப்பட்டவர்கள் போன்று நாங்கள் அவ்வூரை விட்டு வடதிசையாக வெளியேருகின்றோம்.

ஊரைவிட்டு வெளியே வந்ததும் பாதை குறுகிவிடுகிறது. வண்டி முதலியவைகள் அதன்மீது செல்லா. நடந்து செல்லும் மனிதருக்கும் மூட்டை சுமக்கும் குதிரைகளுக்குமே அவ்வழி உரியது. முதல் எட்டு மைல் தூரத்துக்குச் செங்குத்தான ஏற்றமும் இறக்கமும் கிடையா. வழி முழுதும் சம தரையாகவே இருக்கிறது. மர எண்ணெய் (Turpentine) எடுப்பதற்கு உதவுகின்ற பயின்

மரங்கள் (Pine trees) ஏராளமாய்க் காணப்படுகின்றன. அவற்றின் வனத்தினுள்ளேயே வழி வளைந்து வளைந்து போகின்றது. அம்மரங்களினின்று கமழும் மணம் ஒரு வாறு மனதுக் குகந்தது.

நாள் ஒன்றுக்கு சராசரி பதினைந்துமைல் நடக்கிறோம். முதல் இரண்டொரு நாட்களில் பத்து மைலுக்குமேல் நடப்பதில்லை. அதன்பிறகு வழியில் இருக்கும் ஊர்களின் தூரத்தை அனுசரித்து சிலநாட்களில் இருபது மைல் நடப்பதும் உண்டு. மூன்றாம் நாள் நெடுந்தூரத்துக்கு ஓர் ஓடையோரமாக வழி செல்லுகின்றது. பெரும் பகுதியில் அது கரடுமுரடாயும் இருக்கிறது. சுமார் ஐந்து மைல் சென்ற பிறகு அழகிய தொங்கும் பாலம் ஒன்றன் வாயி லாக சரபூநதி கடக்கப்படுகிறது. இதுவரையில் கடந்த நதி களுள் இதுவே மிகப்பெரியது. இதைத் தாண்டியதும் நான்கு மைல் தூரத்துக்கு ஓர் ஏற்றம் இருக்கிறது. அடர்ந்த வனத்தினுள் வளைந்து வளைந்து வழி மேல் நோக்கிப் போகிறது. வனத்தில் உண்டாகிய நெல்லிக் காயும் கடுக்காயும் இங்கு ஏராளமாய்ப் பாதையில் வீழ்ந்து கிடக்கின்றன. உச்சியில் ஒங்கிவளர்ந்த 'பைன்' மரங்களும், அவைகளுக்கிடையில் ஓர் அழகிய கிராமமும் உண்டு. அதைக் கடந்ததும் இரண்டு மைல்களுக்கு இறக்கம். பின்பு பாதை பெரிதும் சமமாக இருக்கிறது.

நீர் அகப்படாத இடங்கள்

சில இடங்களில் செளகரியம் போதாது. ஒரு குடம் ஜலத்துக்கு ஓர் அணு வீதம் கூலி கொடுத்துத் தண்ணீர்

ஆழமான பள்ளத்தாக்கினின்று கொண்டுவரப்பட்டது. நதிகளுக்கெல்லாம் உற்பத்தி ஸ்தானமாகிய ஹிமயமலையிலுங்கூட சில இடங்களில் தண்ணீர் விலைக்கு வாங்க வேண்டியதாயிருந்தது! கீழே பாதாளத்தில் நதி சலசல வென்று ஓடிக்கொண்டிருக்கும். தங்கியிருக்குமிடத்திலிருந்து அதைக் கண்ணால் காணலாம்; ஆனால் செங்குத்தான மலையில் அந்நதிக்குச் செல்லுதற்குப் பாதையிராது. சிற்றூறலிலிருந்து வரும் சேற்று நீரைக்கொண்டே திருப்தியடைய வேண்டியதுதான். இயற்கையில் கண்ணுக்குத் தென்படுபவைகளெல்லாம் கைக்கு அகப்படக் கூடியவைகளல்ல என்னும் உண்மையை இந்நதிகளே நமக்கு ஞாபகமூட்டுகின்றன.

நான்காம் நாள் பயணத்தில் இயற்கையின் அழகு அதிகரிக்க ஆரம்பிக்கிறது. முற்பகுதியில் பாதை பெரிதும் சமனாகவே இருக்கிறது. வனங்களில் கறிவேப்பிலை மரங்கள் ஏராளமாயிருக்கின்றன. வழி முழுதும் ஓடைகள் பல தென்படுகின்றன. அவைகளின் இருமருங்கிலும் விவசாயத்துக்காகப் பண்படுத்தப்பட்ட பூமிகள் பார்க்கத்தகுந்தவைகள். கோதுமையை மாவாக அரைப்பதற்கு இயந்திரம் நீரின் வேகத்தால் சுழற்றப்படுகிறது. இத்தகைய கருவி அநேக நூற்றாண்டுகளாக ஹிமயமலையில் கையாளப்பட்டு வருகிறது. நீராவியந்திரம் போன்று எளிய முறையில் சுலபமாகச் செய்யப்பட்ட நீர் யந்திரம் மனிதனுக்கு மாவை அரைத்துக் கொடுத்துவிடுகிறது. சில இடங்களில் மலையானது சுவர் போன்று செங்குத்தாக ஆகாயத்தை அளாவிக்கொண்டு நிற்கிறது.

செங்குத்தான மலைகள் ஒன்பதில் ஒன்று

அல்மோராவிலிருந்து கயிலையத்துக்குப் போகும் வழியில் ஒன்பது பெரிய ஏற்றங்கள் இருக்கின்றன. அப்பக்கங்களில் அவர்களுடைய பாஷையில் ஏற்றத்துக்குச் 'சடாய்' என்று பெயர். அவ்வாறே இறக்கத்துக்கு 'உத்தராய்' என்று பெயர். ஒன்பதில் முதலாவது ஏற்றம் கனயிலிருந்து பெரிநாகுக்குப் போகும் வழியில் பெரிநாகை ஒட்டியதாய் இருக்கிறது. பெரிநாகின் உயரம் சமுத்திரமட்டத்துக்கு மேல் 7000 அடி. ஆதலால் அதன் அருகில் ஏற்றம் இருப்பது இயல்பு. சுமார் மூன்று மைல் தூரம் மேலே வளைந்து வளைந்து ஏறவேண்டும். பாதாளத்தில் நாம் இருப்பதையும் ஆகாயத்தில் பெரிநாகு இருப்பதையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் பிரமை பிடித்துப் போம். ஆதலால் அதையெல்லாம் மறந்துவிட்டு அப்போதைக்கப்போது கண்ணெதிரே தோன்றும் சிறுதூரத்தை மட்டும் சிந்தையில் வைத்துக்கொண்டு குதூகலமாகத் தொத்தி யேறுவது உத்தமம். உற்சாகமுடையவர்க்கு வாழ்க்கையில் சிரமம் குறைவு என்பதும், இடுக்கண் உற்ற வீடத்தெல்லாம் மனம் சலித்துக் கொள்பவர்களுக்குச் சிரமம் அதிகம் என்பதும், இதுபோன்ற ஏற்றத்தின்மீது ஏறுபவரது மனநிலையினின்று தென்படும். பெரிய பைன் மரங்கள் கட்பீரமாக நின்று கொண்டிருக்கின்றன. வீண்ணுலகுக்குப் போகும் வழிமுழுதும் மண்டபம் கட்டப்பட்டதுபோன்று இம்மரங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. அணியணியாய் நிற்கும் இந்த அழகிய ஸ்தம்பங்களினின்று ஞாலாபக்கமும் கிளைகள் பிரிந்துபோய்த் தளிர்ந்துத் தளம்

போன்ற வடிவு படைத்திருக்கின்றன. அடர்ந்த அடவியா யிருந்தால் குளிரும் சேர்ந்திருக்கும்; ஒரே வெட்டவெளியாயிருந்தால் குளியவெப்பம் அதிகரிக்கும். இச்சோலையோ நிழலுக்கும் வெயிலுக்கும் நடுத்தரமானது. வெப்பமும் வெளிச்சமும் வடிகட்டி அளவாக உள்ளே விடப்படுகின்றன. இடையிடையே வீசும் மந்தமாருதம் மேனியின் களைப்பைக் களைகின்றது. கொஞ்சம் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பிறக்கும் புள்ளினங்களின் குழலோசை போன்ற கானம் காதுக்கு அமுதூட்டுகிறது. சாமகானப் பிரியராகிய சிவனாருக்கே உற்ற இடம் என்று அதைச் செப்புதல் வேண்டும். அவரது சபாமண்டபம் போன்ற அதன் வழியாக ஏறிச் செல்லுகையில் சரீர உணர்ச்சியே இல்லையென்றால் அதன் சிரமம் மனதை வந்து பாதிப்பது எங்ஙனம்? பெரிநாகு என்பது மலையுச்சியின் மீதுள்ள ஓர் அழகிய ஊர். அதன்மேல் அரசாங்கத்து வன இலாகாவைச் (Forest Department) சேர்ந்த வீடு ஒன்று இருக்கிறது. அவ்வீட்டின்கண் ஒருநாளாவது வாசஞ் செய்து பார்த்தால் அது சுவர்க்க வாசத்திற்கு ஒப்பாகும் என்பது விளங்கும். ஹிமயமலையின் பேரழகை விளக்கிக் காட்டக் கூடிய சில இடங்களில் இது ஒன்று. நான்கு திசைகளிலும் கண்ணுக்கு எட்டிய அளவு மலையடுக்குகள் இங்கிருந்து தென்படுகின்றன.

புனலின் பொலிவு

ஆங்கிலேயர் ஒருவருடைய தேயிலைத் தோட்ட மொன்று பெரிநாகில் இருக்கிறது. இதன் அருகாமையில்

பாதை கீழ்நோக்கி இறங்குகிறது. சுமார் ஏழு மைல் தூரத்துக்கு இலேசான இறக்கம். வனங்கள் வழி முழுதும் தென்படுகின்றன. ஈண்டு இயற்கை யமைப்பு சிரமம் தோன்றாது செல்லுதற்கு ஏற்றது. சீரிய எண்ணங்களை எண்ணிக்கொண்டு சரீரத்தைப்பற்றிய சிந்தை சிறிது மில்லாது வழியே ஏகலாம். தால் என்னும் ஊருக்குப் பக்கத்தில் மூன்றுமைல் பரியந்தம் சாமானிய ஏற்றம். ஊர் ஓரத்தில் ராம்கங்கா என்னும் நதி ஓடுகிறது. இதைக்கடக்க அழகியதொரு ஊஞ்சற்பாலம் உண்டு. உருகிய பனிக் கட்டி எத்தகைய தெளி நீராகத் திரண்டு வருகிறது என்பது இந்நதியில் விளங்கும். அது அமைதியாக ஓடும் போது ஆகாயம் போன்றிருக்கும்; அலை யெறியும்போது எங்கிருந்தோ அதற்கு வெளுத்த பச்சை நிறம் வந்து விடுகிறது. சில இடங்களில் விதவிதமான வர்ணம் தீட்டி மெருகிட்ட கூழாங்கற்கள் பரவப் பட்டிருக்கின்றன. அவைகளின்மீது குதித்தும், சுருண்டும், புரண்டும் ஓடும் போதுதான் புனலின் பொலிவு உச்சஸ்தானம் பெறுகிறது. இன்னும் கதிரவனது கிரணங்கள் அதன்மீது படியும்போது அதை வருணிப்பது சாத்தியமன்று. எண்ணிறந்த வருணங்கள் ஏககாலத்தில் ஓரிடத்தில் கூடி அழகில் ஒன்றோடொன்று போட்டிபோடுவது போன்றிருக்கிறது அக்காட்சி.

நதியைத் தாண்டியதும் அழகியதொரு சிவாலயம் தென்படுகிறது. பிறகு சிறிது தூரம் உயர ஏறினால் தால் என்னும் ஊருக்குள் வந்துவிடுகிறோம். கயிலையாத்திரை

வாசிகள் அங்குத் தங்குவதற்குப் பாடசாலையில் எப்போதும் இடம் கிடைக்கும்.

முன்னேற்றத்துக்கு முடிவில்லை

கயிலைக்குப்போம் வழியில் உள்ள ஒன்பது ஏற்றங்களில் இரண்டாவது ஏற்றம் இங்குள்ளது. நடக்க ஆரம்பித்ததும் ஊரின் வீதியிலிருந்தே இவ்வேற்றம் துவங்குகிறது. ஐந்து மைல் தூரத்துக்கு ஒரே செங்குத்தான மலையின்மீது ஏறவேண்டும். அதிகாலையில் நடப்பதில் அதிக சிரமம் இல்லை. அக்காரணத்தை முன்னிட்டு ஐந்து மணிக்கு முன்பே வழி நடத்தல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஆயினும் வழியில் உள்ள கஷ்டங்களின் முதலாவது அனுபவம் இவ்விடத்து உண்டாயிற்று எனலாம். சாதாரணமாக ஐந்துமைல் நடப்பது தேகதிட்பம் உடையவர்க்கு விளையாட்டுப் போன்றது. ஆனால் இந்த ஏற்றத்தில் புதுமையொன்று புலப்பட்டது. மேல்நோக்கிச் செல்லச் செல்ல மலையுச்சியும் உயர்ந்துகொண்டே போயிற்று. ஜனசமூகம் நாகரிகம் அடைவதற்கு ஒப்பாக இதைச் சொல்லவேண்டும். பழையகாலத்து மனிதர்களை விடத் தாங்கள் எவ்வளவோ தூரம் முன்னேற்ற மடைந்திருப்பதாக எண்ணுபவர்கள் இன்னும் கொஞ்சம் ஆழ்ந்து எண்ணிப்பார்த்தால் தங்களுக்கும் மேலான நாகரிகத்துக்கும் வெகுதூரம் என்பதை உணர்வார்கள். அவ்வுண்மைக்கு உருவம் கொடுத்தாற் போன்று மேல்நோக்கி ஏற ஏறப் பாதையும் இன்னும் முடிவிலாது வளர்ந்துகொண்டே போயிற்று.

மனநிலைக்கு ஏற்ற புறக்காட்சி

சற்று மேல்நோக்கிச் சென்றதும் இதுவரையில் காணாத காட்சியொன்று தென்பட்டது. காலைக் கதிரவன் அப்பொழுதுதான் உலக கேஷமத்தை விசாரிப்பவன் போன்று வெளியே வந்துள்ளான். அவனது முதற் கிரணங்களால் தோயப்பெறும் பெருமை மூன்று சிகரங்களுக்கு மட்டும் கிடைத்தது. அச்சிகரங்களின் பெயர் முறையே நந்தாதேவி, பஞ்சசூலி, பிண்டரி என்பவைகளாம். அவை யாவும் வெகுதூரத்தில் பெரிய ஹிமயத்தில் இருப்பவைகள். சர்வ காலமும் பனிக்கட்டியால் மூடப்பெற்றவைகள் அவைகள். சாதாரண வேளைகளிலேயே அவைகளைக் காணுங்கால் கண் குளிர்கிறது; உளம் உவக்கிறது. பின்னும் பாலசூரியனது செங்கதிர் மாலை சாத்தப்பட்டிருக்கும்போது அச்சிகரங்களின் சிறப்பைப்பற்றிச் சொல்வானேன்! மனதுக்கு அவைகள் புதியதோர் உற்சாகத்தை ஊட்டுகின்றன. மாறுபடும் பொருள்களுக்கிடையில் மனதும் அம்மலைகளைப்போன்று மாறுதிருக்க வேண்டும் என்னும் உணர்வு ஓங்கப் பெறுகிறது. அவைகளின் மகிமையைச் சிந்தித்துக்கொண்டு செல்லும்போது காலின்நலிவு மாயமாய்ப் பறந்தோடிவிடுகிறது. வருத்தங்களுக்கிடையில் உவப்பு ஏற்படாவிடின் வாழ்க்கையே பெரும் பாரமாய் விடுமன்றோ?

ஐந்து மைல் மேலேறுதற்குள்ளாக வழிப்போக்கர்கள் தத்தம் ஆற்றலுக்கு ஏற்ப முன்பின்குபப் பிரிந்து விடுகின்றனர். பாக்கியிருக்கும் ஐந்து மைல் தூரமெங்

கும் ஒரே அடவி. இராக்காலங்களில் கரடி, வேங்கை, வரிப்புலி முதலியவைகளின் ஆட்சிக்குரிய இடம் அது. அச்சமுடையோர் பகலிலுங்கூடத் தன்னந்தனியராய் அது னுள் செல்ல ஒருப்படார். வனத்தினுள் நடப்பது தண்ணீரில் மூழ்குவதற்கு ஒப்பாகும். நீர் நிலையின் அடிப்பாகம் பத்தடியிருந்தால் அதைத்தொட முயலுபவனுக்கு இருபது அடி ஆழமாகத் தோன்றும். அவ்வாறே வனத்தினுள் சிறிது தூரம், நெடுந்தூரம்போன்று தென்படும். ஐந்து மைல் அடவியினுள் ஒடுங்கிய பாதையினூடு வளைந்து வளைந்து போவது ஓயாததொரு பயணம் போன்று காணப்படும். மரக்கிளைகளால் சூழப்பெற்று சூரியவெளிச்சத்தைக் காணாத இடங்கள் ஈண்டு எத்தனையோ உண்டு. ஒடுங்கியது எனினும் உள்ளது ஒரே பாதையாதலால், வழி பிச்சிப்போதல் என்பது கடல் போன்ற அக்காட்டினுள் இல்லை. அதில் ஏகாந்தமாய் நடப்பதில் இனிமையொன்று உண்டு. பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்துவது போன்றது அது.

டிடிஹட் எனும் ஊரை அணுகும்போது வனத்தின் நெருக்கம் கொஞ்சம் குறைந்து விடுகிறது. இந்த ஊருக்கு சாந்தியோ என்பது மற்றொரு பெயர். இங்கிருந்து இயற்கையின் தோற்றம் நாலாபக்கமும் வனப்பு வாய்ந்ததாய் இருக்கிறது. தங்குதற்குப் பள்ளிக்கூடத்தில் இடம் தரப்பட்டது. மாலையில் மாணுக்கர்களும் உபாத்தியாயர் ஒருவரும் எங்களைப் பார்க்க வந்திருந்தார்கள். அவர்களிற் பெரும்பாலர் கதர் உடை யணிந்திருந்தனர். பிள்ளைகள் பாடிய தேசியப்பாட்டு அருமையாயும் உணர்ச்சியூட்டக்

கூடியதாயுமிருந்தது. தேசத்தில் நடைபெறும் சம்பவங்களை யெல்லாம் நன்கு அறிந்திருந்தவராக உபாத்தியாயர் தென்பட்டார். டிடிஹட்டில் ஜலவசதி போதாது.

ஆஸ்கோட்டையின் அமைப்பு

வழியில் வியக்கத்தக்க காட்சியொன்றுமில்லை. பாதை பெரிதும் சமனாகவே இருக்கிறது. “ஆஸ்கோட்” என்பது இவ்வூரின் பெயர். கோட் எனும் சொல்லுக்குக் கோட்டையென்று பொருள். முன்பு ஒரு காலத்தில் இதைச் சுற்றிலும் எட்டுக் கோட்டைகள் இருந்தன. அவைகளுக்குள் முக்கியமானது இது. அஷ்டகோட் என்பது ஆஸ்கோட் என்று திரிவுபட்டது. இன்றைக்கும் இவ்வூர் ஒரு கோட்டை போன்று இருக்கிறது. இங்கு ஒரு ராஜா இருக்கிறார். அவர் பெயர் ராஜ்வார் விக்கிரம பகதூர்பால். திருக்கயிலாயத்துக்கு யாத்திரை போகின்றவர்களுக்கு அவர் பலவிதத்தில் உதவி புரிகின்றார். பூட்டியா வியாபாரிகளிடத்து அவருக்குச் செல்வாக்கு மிகவுண்டு. ஆஸ்கோட்டையில் தங்குதற்கு வசதியான நல்ல தர்மசாலை யொன்று உண்டு. இங்குத் தபால் ஆபீசும் இருக்கிறது. ஊரைச் சுற்றிலும் சில ஓடைகள் இருக்கின்றனவெனினும் ஜலசெளகரியம் போதாது. ராஜ குடும்பத்தின் மூலமாகவன்றி இங்குப் பால் அகப்படாது. பூட்டியர்களுடைய கடைகள் சில ஈங்குண்டு.

5. பெரிய இமயம்

ஏற்றங்களும் இறக்கங்களும்

கயிலாயத்தை நோக்கிப் போகும்போது ஒன்பது ஏற்றங்கள் இருப்பது போன்று நான்கு இறக்கங்களும் இருக்கின்றன. அவைகளுள் முதலாய இறக்கம் ஆஸ்கோட்டையை விட்டுப் புறப்பட்டதும் வருகின்றது. கயிலையை நோக்கிப் போகும்போது ஏற்றமாயிருப்பது திரும்பிவரும் போது இறக்கமாவதும், இறக்கம் ஏற்றமாவதும் வெளிப்படை. ஆஸ்கோட்டைக்கு அருகாமையிலுள்ள இறக்கம் மூன்று மைல் தூரமுடையது. ஏற்றத்தைவிட இறக்கம் அதிக கஷ்டமுடையது என்ற அனுபவம் இவ்விடத்தே முதன் முதல் உண்டாயிற்று. ஏறும்போது கால்பிசகினால் நிற்கின்ற இடத்திலேயே இருப்போம், அல்லது கிடப்போம்; இறங்கும்போது கால் தவறினாலோ பாதையை விட்டு வெகுதூரம் பாதாளத்துக்குப் போய் வீடுவோம்! ஏறும்போது சரீரம் பின்னுக்கு இழுக்கிறது; இறங்கும் போது அது தன்னைத்தானே அடியோடு முன்னுக்குக் குழியில் தள்ள முயலுகிறது. உடலின் வேகத்தை அடக்கும் பொறுப்பு முழங்காலின் கீழ்ப்பாகத்தைச் சேர்ந்தது. பாதையினின்று வழுவாது நிதானமாய் நடப்பது, தேகத்தின் வேகத்தைத் தடுப்பது ஆகிய இரண்டு வேலைகள் ஏககாலத்தில் ஏற்படுகின்றன. இதனால் கெண்டைக்காலுக்கு ஏற்படும் வேதனை சொல்லுக்கு அடங்காது.

பெருமழை

இப்பாதை நல்ல நிலைமையில் இருக்கும்போதே

நடந்து செல்லுபவர்க்குப்போதுமான அளவு துன்பத்தைக் கொடுக்க வல்லது. போதாததற்குப் பெருமழையும் வந்து வீட்டால் பின்பு அதைப்பற்றிப் பகருவானேன்! ஹிமய மலையில் பெருமழையின் முதலாவது அனுபவம் எங்க ளுக்கு இங்கு உண்டாயிற்று. பரிசுத்தமாயிருந்த ஆகாயத் தின் காட்சி திடீரென்று மாறுகிறது. எங்கிருந்தோ கார் மேகம் உருண்டு புரண்டு ஓடி வருகிறது. மலைச்சிகரங்கள் காலாக்கிரியில் உருகி நிலை குலைந்து சாய்வது போன்ற தோற்றம் ஒரு பக்கம். செங்குத்தாயுள்ள மலைச்சுவர்களை யெல்லாம் எடுத்து வீழ்நதும் பிரளய இருள் போன்ற மேக உதயம் மற்றொரு பக்கம். அலை யெறிந்துகொண்டு சமுத்திரமே பொங்கி வருவது போன்று முகில் சூழ்ந்து பள்ளத்தாக்குகளை யெல்லாம் மூடுகிறது. சொரேலென்று மழை கொட்டுகிறது. துளி ஒன்று நெல்லிக்காய் பரி மாணம் உள்ளது. உலகிலேயே மிகப்பெரிய மலை இது என்றால், மழையும் அதற்கேற்றவாறே இருக்கிறது. வசதி யான கற்பாறை ஒன்றின்கீழ் அடைக்கலம் புகுவதைத் தவிர வேறு வழியொன்றும் இல்லை. மழை பொழிவதால் சோலையினுள் ஒரே இரைச்சல். கல்லும் மண்ணும் நீரும் மேலிருந்து கீழே குதித்தோடுகின்றன. இந்த ஆரவாரம் அடங்கியபின் எச்சரிக்கையுடன் வழி நடக்க ஆரம்பிக் கிறோம். ஆனால் ஒரு மூலையில் வழி மறிக்கப்படுகிறது. சாதாரண காலத்தில் நீர் ஓடையாயிருந்தது ஒன்று இப் பொழுது கல்லோடையாய் மாறிவிட்டது. நீலகிரியில்லா வில் கல்லாறு ஒன்று உண்டு. அதனுள் கற்கள் ஏராள மாய்க் கிடப்பதாலேயே அதற்கு அப்பெயர் வந்தது. இவ் வீடத்தோ பூசனிக்காய்ப் பருமனிலிருந்து தேங்காய்ப்

பருமன் வரையில் உள்ள கூழாங்கற்கள் மழை நீரோடு சேர்ந்து வேகமாய் உருண்டு வந்து கொண்டிருந்தன. கட்டிட வேலைக்குக் கலவை போட்டது போன்று தண்ணீரை வீடக் கற்களே பெரிதும் தென்பட்டன. அவைகளின் ஓட்டம் அடங்குதற்கு அரை மணி நேரம் பிடித்தது. அதற்குள்ளாகச் சென்ற கற்களையெல்லாம் சேர்த்துக் குவித்திருந்தால் ஒரு குன்று உண்டாயிருக்கும். அங்ஙனம் கோடி குன்றுகளுக்குக் கல் கொடுத்தாலும் ஹிமயமலையின் நிறைவுக்குக் குறைவு ஏற்படாது.

கங்கைகளுள் ஒன்று

மூன்று மைல் கீழே இறங்கியதும் கௌரி கங்கா என்னும் ஒரு பெரியநதிக்கரையோரம் பாதை வந்துசேருகிறது. ஹிமயமலையில் உள்ள ஒவ்வொரு நதிக்கும் கங்கை என்று பெயர். இதுபரியந்தம் நாங்கள் வழியில் பார்த்த நதிகளை யெல்லாம்விட கௌரி கங்கை பெரியது. அதைத் தாண்டுவதற்கு நல்ல தொங்கு பாலம் ஒன்று உண்டு. ஒரு மைல் தூரம் இந்நதிக்கரையோரம் நடந்தபின்பு இது காளி கங்கையோடு கூடுமிடத்துக்கு வந்து சேருகிறோம். கூடுதுறை பார்க்கத்தக்க இடங்களில் ஒன்று. இரண்டு பெரிய பிரவாகங்கள் மலைகளை அறுத்துக்கொண்டு ஓடி இணைகின்றன. ஆனாலும் நீராடுதற்கு அச்சங்கமத்தில் இருப்பது போன்ற வசதி காளி கங்கையில் வேறு எவ்விடத்தும் இல்லை. கூடுதுறையில் கிராமம் ஒன்று உண்டு. வனப்பு வாய்ந்த அவ்வுருக்கு ஜலஜீவி என்று பெயர். மூன்று பக்கம் நீரால் சூழப்பட்டு ஜலத்திலேயே ஜீவித்திருப்பவர்

கள் போன்று அக்கிராமத்தார் தென்படுகின்றனர். ஆதலால் அவர்களை ஜலஜீவிகள் என்றழைப்பது முற்றிலும் பொருந்தும். காலஞ்சென்ற ஒரு பெரியாரது ஆசிரமம் இவ்வீடத்து உண்டு. அழகிய சோலையையும் சிவன்கோவில் ஒன்றையும் உடைய அந்த ஆசிரம ஸ்தானம் தங்குதற்கு மிக வசதியானது. வருஷந்தோறும் புரட்டாசி மாசத்தில் இவ்வூரில் பெரிய சந்தையொன்று கூடுவதாகவும் அப்போது திபேத்தில் உண்டுபண்ணப்பட்ட சாமான்களை இங்கு பூட்டியா வியாபாரிகள் ஏராளமாய் விற்பதாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

நீர்விசை ஏந்திரம்

ஹிமயமலை வாசிகள் வெகுவாக உண்பது கோதுமை மாவால் செய்யப்பட்ட ரொட்டி. கோதுமையை அவர்கள் தாமே அரைப்பது கிடையாது. ஓடையினின்று நீரை ஒரு வாய்க்காலில் பிரித்தெடுத்துச் சென்று, அதை ஒரு பண்ணையின் வாயிலாகச் சுமார் பதினைந்தடி கீழே சரிந்து விழும்படிச் செய்கின்றனர். ஒரு சிறு குடிசையின் கீழ்மாடியில் இறக்கைகளையுடைய ஒரு மரச் சக்கரத்தைச் சுழற்றிவிட்டு நீர் அப்பால் ஓடி வீடுகிறது. சக்கரத்தின் இருசு அல்லது அச்சு மேல்மாடியில் ஏந்திரத்தின் மேற்கல்லைச் சுழற்றுகிறது. கீழ்க் கல்லின் ஓர் அகன்ற துவாரத்தின் வழியாக சுழலும் அச்சு மேலே போகின்றமையால் கீழ்க் கல்லுக்கும் அச்சுக்கும் எவ்விதமான சம்பந்தமில்லை. தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு கூடையிலிருந்து கோதுமை சிறிது சிறிதாக ஏந்திரத்தின்மீது

வட்டமாக வீழ்ந்து இரு துவாரங்களின் வாயிலாக இரண்டு கற்களுக்கு மிடையே சென்று அரைபடுகிறது. இவ்வாறு ஏந்திரத்தை ஒட்டிவிட்டு ஆடவரும் மகளிரும் வயலில் தங்கள் வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். நீர் வீசையால் ஓடும் ஏந்திரம் தானே மாவை அரைத்து விடுகிறது. இவ்வாறு எளிதில் அமைக்கப்பட்ட திரிகை பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக ஹிமயமலை வாசிகளுக்கு மாவு அரைத்து வந்திருக்கிறது. இயற்கையைக்கொண்டு வேலை வாங்குவதைப்பற்றி மற்றச் சமூகத்தாருக்கு ஒன்றும் தெரியாதிருந்த பண்டைக்காலம் தொட்டு இந்த ஏந்திரம் ஹிமயமலையில் மனிதனுக்கு வேலை புரிந்து வந்திருக்கிறது. இத்தகைய மாவுத் திரிகைகள் பல இவ்வழியோரம் இருக்கின்றன.

பாதையில் ஏற்றத் தாழ்வு அதிகம் இல்லையெனினும் அருகில் செங்குத்தாக நிற்கும் மலைகள் மனிதனுக்கு பயமூட்டுகின்றன. அவைகள் பருத்த பாறாங்கற்களாயிருந்தால் பரவா இல்லை. பெருங்கற்கள் 'கமான்' போன்று வளைந்து வேண்டுமானாலும் நிற்கலாம். ஆனால் இங்குத் தென்படுபவை வெறும் மணலும் கூழாங்கற்களும் சேர்ந்து உண்டான சுவர்கள். உள் வலிவும் ஓட்டும் தன்மையும் இல்லாது அவை ஒங்கி நிற்கின்றன. எந்த க்ஷணத்தில் வேண்டுமானாலும் அவை சரிந்து வீழக்கூடியவைகள். அடிக்கடி அவை வீழ்வதுண்டு. நூற்றுக் கணக்கான அடி உயரத்திலிருந்து ஒரு மலையே நழுவிக்கல்லும் மணலுமாகக் கீழே வரும்போது மூன்றரை முழம் உயரமுள்ள மனிதனது கதி என்னாவது!

டார்ச்சலா என்னும் ஊர் அழகியதொரு மைதானத்தில் இருக்கிறது. அவ்வளவு பெரிய மைதானத்தைக் காளி நதிக்கரையில் காண்பது அரிது. அம் மைதானம் அரை வட்டமாக அமைந்திருக்கிறது. அவ்வெளிக்கு ரஸ்தா குறுக்கு வீட்டமார்களும், வளைந்து பாயும் நதி பரிதியாகவும் அமைந்திருக்கின்றன. இவ்வூர் ஒரு பெரிய வீயாபார ஸ்தலம். பூட்டியர்கள் குளிர்காலத்தில் இங்கு ஏராளமாய்த் தங்குவதுண்டு; வேனிற் காலத்தில் இங்கு வெப்பம் கொஞ்சம் அதிகம் என்றே சொல்லவேண்டும். அப்போது தேள் முதலிய வீஷ ஜந்துக்கள் இங்குத் தென்படுகின்றன. நாலாபக்கங்களிலும் உயர்ந்த மலைகள். அவைகள் காடலர் கோட்டை, மாள்வேளக் கோட்டை, டார்ச்சலக் கோட்டை, என்று பெயர் பெற்றிருக்கின்றன. நெல், கோதுமை போன்ற தானியங்களும் மா, வாழை, கிச்சிலி போன்ற பழவகைகளும் இங்கு வீளைகின்றன. நதிக்கு அக்கரையில் நேப்பாள ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த உத்தியோகஸ்தர் காரியாலயம், கச்சேரி, சிறைச்சாலை முதலியவைகள் இருக்கின்றன.

கணபதி பூஜை !

தங்குதற்கு நல்ல கடைகளும், தர்மசாலைகளும், பிரயாண வீடுதியும் (Traveller's Bungalow) டார்ச்சலாவில் இருக்கின்றன. ஒரு ராஜாவின் தர்மசாலையில் நாங்கள் தங்கியிருந்தோம். அது ஒரு வசதியான பெரிய வீடு எனினும் அதைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தை சொல்லுவது அவசியம், கயிலாயகிரிக்கு யாத்திரை போன

அனைவரும் அத்தர்ம சாலையில் கணபதி பூஜை செய்தனர். சிலர் பன்முறை பூஜை பண்ணினர். இத்துடன் இவ்வார்த்தையை நிறுத்திவிட்டால் வாசகர் ஒவ்வொருவரும் அவரவருக்குத் தோன்றியபடி கணபதி பூஜையைப்பற்றி எண்ணுவார். ஆனால் உண்மையில் அங்கு நடந்த பூஜை வாசகர் யாருடைய மனதுக்கும் எட்டாததொன்று. வெயிலில் வேலைகளைக் கவனிப்பவர் ஜன்னல் இல்லாத வீட்டிற்குள் சென்றால் எல்லாம் ஒரே இருள் மயமாகத் தோன்றும். தர்மசாலையில் இருப்பவைகளெல்லாம் உண்மையில் இருட்டறைகளே. மேலும் அவைகள் வாமனர் போன்ற குள்ளர்களுக்கென்றே கட்டப்பட்டவை போலும். அறையினுள் அவசரமாக ஒருவர் நுழைவார். சிறிது நேரத்துக்குள் தேங்காய் உடைப்பது போன்று ஒரு சத்தம் கேட்கும். சென்றவர் தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு கண்ணீர் ததும்பக் கீழே உட்கார்ந்து கொள்ளுவார். அறைக்குள் செல்பவர்களுக்கெல்லாம் இதை கதிதான். ஒரு தடவை “படால்” என்று சத்தங்கேட்டது. வெளியில் உட்கார்ந்திருந்த ஒருவர் “என்ன சமாசாரம்?” என்றார். “கணபதி பூஜை, வேறு ஒன்று மில்லை!” என்று பதில் உள்ளிருந்து வந்தது. ஹாசிய ரசிகர் ஒருவர் “மண்டை உடைந்தால் பரவா இல்லை. வீட்டின் மரவீட்டம் உடையாதிருக்கட்டும்!” என்றார். இருட்டு அறையில் தாழ் அமைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு விட்டத்தின் மீது ஒருவர் பாக்கியில்லாது எல்லாரும் முறைப்படி மோதிக்கொண்டனர். கணபதி முன்னிலையில் தலையில் குட்டிக்கொள்ளுதலும் தோப்புக்கரணம் போடுதலும் ஆகிய சடங்கு, விட்டத்தில் மோதிக்கொண்டு

தற்செயலாக இங்கு நடைபெற்றது. டார்ச்சுலாவில் நாங்கள் தங்கியிருந்த இரண்டு நாளும் இத்தகைய கணபதி பூஜை நடக்கலாயிற்று.

ஏற்றத்தில் திண்டாடுதல்

முதல் மூன்று மைலுக்கு வழி சமமாகவே இருக்கிறது. ஆனால் நதி ஓடுதற்பொருட்டு வான் அளாவும் மலைகள் ஒரே வெட்டாக வெட்டப்பட்டவை போன்று செங்குத்தான சுவர்களாக நிற்கின்றன. உச்சியில்மட்டும் வெட்டவெளி தென்படுகிறது. வழி வளைந்து உள்ளோக்கிப்போகிறது. சில இடங்களில் பாதை மூன்று அடி அகலந்தான் உள்ளது., பின்பு கரடுமுரடான, மேடும் பள்ளமும், மணற்சரிவும் உடைய வழி. கடைசியாக மூன்று மைலுக்கு ஒரு பெரிய ஏற்றம் உண்டு. ஒன்பது ஏற்றங்களில் இதுவும் ஒன்று. வளைந்து வளைந்து இது மேலே ஏறுகிறது. சில இடங்களில் கல் பாவிழிருக்கிறது. அது வழக்கல் மிக உடையது.

இந்த ஏற்றத்தில் பெருஞ்சோதனை ஒன்று உண்டாயிற்று. நாள்தோறும் அதிகாலையில் புறப்படுதற்கு முன்பு போதிய அளவு ஆகாரம் கொடுப்பதோடுகூட, அதிக கஷ்டபரிசுக்குமிடத்து வழியில் உட்கொள்ளுதற் பொருட்டுக் கையிலும் கொஞ்சம் சிற்றுண்டி தரப்படும். டார்ச்சுலாவிலிருந்து கேலா வரையில் உள்ள பாதை மிகக் கடினமானவைகளில் ஒன்று. ஆனால் அன்று காலையில் போதிய அளவு ஆகாரம் கிட்டவில்லை. சிரமபரிகாரத்துக்குக் கையிலும் சிற்றுண்டி கிடையாது, அது சமையற்கார

னுடைய குற்றமன்று. தெய்வாதீனமாக அவ்வாறு வந்து அமைந்தது. பல காரணங்களை முன்னீட்டு வழியில் நேரமும் அதிகம் ஆய்விட்டது பெரிய ஏற்றத்தில் ஏற ஆரம்பிக்கும்போது களைப்பும் வெயிலும் சேர்ந்து வந்துவிட்டன. மூன்று பேரைத் தவிர மற்றவர் முன்னே போய்விட்டனர். மலை மொட்டையாயிருக்கிறது; வெயில் காய்கிறது; அங்கம் தளர்கிறது; கண்சுழலுகிறது; கால் நடுங்குகிறது. காளி கங்கை கீழே பாதாளத்தில் படம் வரைந்தது போன்று தென்படுகிறது. சறுக்குடைய ஒடுங்கிய வழி திருகித் திருகிச் செங்குத்தாக மேலே போகிறது. தவறி மலைப்பிளவில் கீழே வீழ்ந்தால் பொறுக்கி எடுக்க எலும்பும் அகப்படாது. வழியோ தொலைந்தபாடில்லை; அது வளர்ந்துகொண்டே போகிறது. மனநிலைக்கு ஏற்ப வழி குறுகுதலும் நீளுதலும் உண்டு. கீழ்ப் பிரதேசத்தில் நிமிஷத்துக்கு ஒரு மைல் வீதம் ரயில் வண்டியில் பறந்தோடியதுண்டு. அப்போதைய ஒரு மைலைவிட இப்போதைய ஓர் அடி வெகு தூரமாகத் தோன்றுகிறது. சந்தர்ப்பம் மனதின்கண் எத்தகைய மாறுதலை உண்டுபண்ணுகிறது! பசி பிராணனை வாங்குகிறது. நீர் வேட்கையால் நா உலர்கிறது. சிற்றூறல்கள் ஆங்கு அடிக்கடி தென்படுகின்றன. ஆனால் அவைகளின் நீர் யாத்திரை வாசிகளுக்கு உண்ணீர் ஆகாது. புதியதாக ஹிமயமலையில் பிரயாணம் செய்கின்றவர்கள் ஊற்று நீரையும் பனிக்கட்டியிலிருந்து உருகி வருகின்ற ஆற்று நீரையும் காய்ச்சாது குடிக்கலாகாது. அப்படிப் பருகினால் உடனே வயிற்றுக் கடுப்பு வந்துவிடும். ஜலம் கைக்கு எட்டுகிறது; ஆனால் வறண்ட

வாய்க்கு எட்டப்படாது. இந்நிலைமையில் வழி அடியாடியாகக் கடக்கப்படுகிறது.

நல்ல நெய் அகப்படுமிடம்

மற்ற கிராமங்களில் போன்று கேலாவில் வீடுகள் அடர்ந்து இல்லை. வங்காளத்திலும் மலையாளத்திலும் இருப்பது போன்று அவைகள் ஆங்காங்குச் சிதறுண்டு கிடக்கின்றன. கடைக்காரர்கள் தங்குவதற்கு வசதியான வீடுகள் தருகின்றனர். வாழைப்பழம் இங்கு ஏராளமாக அகப்படுகிறது. கயிலைக்குப் போம் வழியில் இந்த ஓர் ஊரில் மட்டும் நல்ல நெய் அகப்படுகிறது. ஹிமயமலையில் மற்ற கிராமங்களில் பொதுவாக அகப்படும் நெய்யின் மணம் நம் போன்றவர்களால் சகிக்கக்கூடியதன்று. கயிலை சென்று இக்கிராமத்துக்குத் திரும்பிவரும் பரியந்தம் எங்களுக்குத் தேவையாயிருந்த நெய்யை இங்கு வாங்கிக்கொண்டோம். கேலாவிலிருந்து சுமார் ஐம்பது மைல் தூரத்திலுள்ள கர்பியாங் பரியந்தம் புதிய தொரு கூலியாள் கூட்டம் அமர்த்தப்பட்டது. கயிலைக்குப் போம் வழியில் இந்தியாவின் எல்லைக்குள் உள்ள பாதையில் மிகக் கடினமான பாகம் இந்த ஐம்பதுமைல்.

எதிரே நிமிர்ந்து நிற்கும் ஒரு பிரம்மாண்டமான மலையில் பாதை வளைந்து வளைந்து மேல் நோக்கிப் போவது தென்படுகிறது. ஆனால் அங்குச் செல்லுதற்கு முன்பு கேலாவிலிருந்து ஏணிப்படியிற் போன்று ஒரு மைல் தூரம் வழி செங்குத்தாகக் கீழே இறங்குகிறது. நான்கு பெரிய இறக்கங்களில் இது இரண்டாவது இறக்

கம். கீழே இரண்டு மலைகளுக்கு மிடையில் ஓடுங்கிய இடுக்கில் தவளகங்கை இரைச்சலிட்டுக் கொண்டு உக்கிரமாக ஓடிக் காளிகங்கையில் கலக்கிறது. வடக்கே தர்மா என்னும் உறைபனீப்படலத்தினின்று உருகிவரும் இந்நதி வடிவத்தில் காளிகங்கைக்கு ஏகதேசம் ஒத்திருக்கிறது. இதைத் தாண்டுவதற்கு மரப்பாலம் ஒன்று அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. அது வலிவு வாய்ந்ததன்று. வருஷந்தோறும் அதைப் புதுப்பிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. பின்பு ஐந்து மைலுக்கு ஒரு பெரிய ஏற்றம் வருகிறது. ஒன்பது பெரிய ஏற்றங்களில் இது நான்காவது ஏற்றம். திணறிக் கொண்டும் பெரு மூச்செறிந்து கொண்டும் அடிமேல் அடிவைத்து வழிகடக்கவேண்டும்.

பூதகணங்களின் போராட்டம்

நம்மனோர்க்குப் பெரும் பாடம் புகட்டவல்ல சிறு நிகழ்ச்சியொன்று இவ்விடத்து நேரலாயிற்று. கூலியாட்களுக்கிடையில் யாது காரணத்தாலோ சச்சரவு வந்து விட்டது. சுமார் மூன்று நிமிஷநேரம் கடுமையான பேச்சு. அதற்குள் எல்லோரும் அவசரமாக மூட்டைகளைக் கீழே இறக்கி வைத்தனர். உடனே கை கலக்க ஆரம்பித்தனர். அவர்களுள் எத்தனை கட்சிகளாகப் பிரிந்துகொண்டனர் என்பது எங்களுக்கு விளங்கவில்லை. உதைக்கின்றனர், குத்துகின்றனர், மோதுகின்றனர், தாக்குகின்றனர், அறைகின்றனர்! எல்லாம் ஒரே அமர்க்களம். இவர்கள் மானுடர்தானா, அல்லது சிவபெருமானுடைய பூதகணங்களா என்னும் ஐயம் ஒரு பக்கம்.

பூதகணங்கள் போர்புரியத் துணிந்திருக்கையில் நம் சாமான்கள் மேலே போவது எங்ஙனம் என்ற ஐயம் மற்றொரு பக்கம். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு சண்டை ஓய்கிறது. அவரவர் தூக்கவேண்டிய சாமான்களை எடுத்துக்கொண்டு பழையபடி வானுலகை நோக்கித் தொத்தி ஏறுகின்றனர். இவை யாவும் வியக்கத்தக்கவைகளல்ல; சண்டை ஓய்ந்ததும் ஒருவன் தோளில் ஒருவன் தட்டிக் கொடுத்துக்கொண்டும் சிரித்துக்கொண்டும் போகிறான்! பழையபடி சிநேக பாவனை வந்துவிடுகிறது. இதுவே வியக்கத்தக்க செய்கையாகும். மன்னிப்பதும் சண்டையை மறப்பதும் வீரனுடைய அணிகலம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அத்தகைய பெருந்தன்மை இம் மலைவாசிகளிடத்தே சிறப்பாகக் காணப்பட்டது.

ஈ நிறைந்த இடம்

மேலேறிச் செல்லுதற்கு நெடுநேரமாய்விட்டபடியால் வழியில் புங்கு என்னும் கிராமத்தில் பள்ளிக்கூடக் கட்டிடத்தில் மத்தியான வேளையில் தங்கியிருந்துவிட்டுப் பிற்பகலில் பாக்கியுள்ள வழி கடக்கப்பட்டது. மலையுச்சிக்குப் போகுமிடத்தெல்லாம் மரக்கிளைகளின்மீது கட்டப்பட்ட கணக்கற்ற சிறு துணிகள், நானாவித நிறமுடையவைகள் தென்படுகின்றன. இப்பேத்துப் பரியந்தம் இக்காட்சியைக் காணலாம். இவைகளுக்குப் பிரார்த்தனைக் கொடிகள் என்று பெயர். சிர்க்காவில் பள்ளிக்கூடத்தில் எங்களுக்கு விடுதி அளிக்கப்பட்டது. அது முதல் தரமான கிராமங்களில் ஒன்று. பலவித தானியங்கள் அங்கு விளைகின்றன. அக்கிராமம் சமுத்திர மட்டத்துக்குமேல்

9000 அடி உயரத்தில் உள்ளது. இரவில் குளிரும் அதற் கேற்றபடி இருந்தது. ஈயால் ஏற்படும் உபத்திரவத்துக்கு ஓரளவில்லை. வேணிற் காலத்தில் ஹிமயமலையில் ஈக்கள் ஏராளமாய் உண்டு. சிர்க்காவில் அவைகளின் திரள் உச்ச ஸ்தானம் பெறுகிறது எனலாம். கிராமக் குழந்தை களின் மீது அவைகள் சதா மொய்த்திருக்கின்றன. முகத் தினின்று ஈக்களைக் குழந்தைகள் ஓட்டுவதில்லை. எவ்வளவு நேரந்தான் அவைகளை ஓட்டிக்கொண்டிருப்பது! முகத் தின் இணைபிரியாத ஒரு பாகமாக ஈக்கள் அமர்ந்திருக்கின் றன. சமைக்கும்போது பாத்திரங்களெல்லாம் நன்றாக மூடப்பட்டிருக்க வேண்டும். சாப்பிடும்போது இடது கையில் விசிறி வேலை செய்துகொண்டே இருக்க வேண் டும். இல்லாவிட்டால் வாயிலும் இலையிலும் ஈக்களைத் தான் காண்போம். பகலில் படுத்து ஓய்வு எடுக்கவேண்டு மானால் உடல்முழுதும் துணியால் மூடப்பட்டிருக்கவேண் டும். பிறகு அத்துணியின்மீது ஈக்கள் மொய்த்துக் கறுப் புக் கம்பளம்போன்று ஆய்விடும். ஈயின் உலகில் மனீதன் படும்பாட்டைப் பார்க்க விரும்புபவர் சிர்க்காவுக்கு வேணிற் காலத்தில் போனால் போதும்.

துன்பமும் இன்பமும்

இனி, மூன்று மைலுக்கு ஒரு பெரிய ஏற்றம் வரு கிறது. ஒன்பது ஏற்றங்களில் இது ஐந்தாவதாகும். இதைத் தொடர்ந்து வருவது மூன்று மைலுக்கு ஒரே இறக்கம். நான்கு இறக்கங்களில் இது மூன்றாவதாகும். மொத்தம் ஆறுமைல் தூரத்துக்கு ஒரே அடர்ந்த வனம். கதிரவன் ஆட்சி அதனுள் ஒருக்காலும் செல்லாது. அத்த

கைய அடவியையுடைய ஏற்றத்துக்கு நாங்கள் வந்ததும் காற்றும் மழையும் சேர்ந்து பொழிய ஆரம்பித்துவிட்டன. தங்க இடம் கிடையாது. வீசுகின்ற காற்றினிடத்து அகப்பட்டுக்கொள்வதைவிட வேறுகதியில்லை. மழையைத் தொடர்ந்து மூடுபனி வருகிறது. ஊழிக்காலம் போன்று எல்லாம் ஒரே இருள். மூன்று அல்லது நான்கு அடிகளுக்குமேல் எதிரே உள்ள வழி தெரிவதில்லை. நீர்ப்பெருக்கும், உதிர்ந்து நனைந்த சருகும் அவ்வழியை மேலும் மோசமாக்குகின்றன. போதாததற்கு அட்டையும் நிலப் புழுவும் எங்கும் குசமசு வென்று ஊர்கின்றன. சறுக்குடைய அப்பாதையில் அடியெடுத்து வைக்க அச்சம் ஒரு பக்கம், அருவருப்பு மற்றொரு பக்கம். இப்படி இரண்டொரு மைல் செல்லுதற்குள் மூடுபனியின் மப்பு நீங்குகிறது. அந்த சுந்தர வனத்தின் மெய்க்காட்சி இப்போது உள்ளபடி தோன்றுகிறது. ஒங்கி வளர்ந்த வீதவிதமான மரங்கள், அவைகளில் ஒட்டி வளர்கின்ற நீர் வேம்பு தினுசுகள், மரங்களைச் சார்ந்து அலங்கரிக்கின்ற கொடி வகைகள், நிழலில் விரியும் மெல்லிய மலர்கள், அவைகளின் எண்ணிறந்த நிறங்கள், பூமியில் பரவியுள்ள மழமழப்பான பாசி, அவைகளைப் பொத்துக்கொண்டு மேலே வந்துள்ள வீதவிதமான வர்ணம் தீட்டிய காளான்கள் ஆகிய இவை யாவும் கண்ணைக் கொள்ளுகொண்டு போகின்றன. புள்ளினங்கள் மரக்கிளைகளில் மறைந்திருந்து செவிக்களிக்கும் வீருந்து மற்றொரு வகையானது. மனதோ ஓசை உலகிலும் உருவ உலகிலும் ஊசலாடுகிறது. மூடு பனியும் அதன்பின் தென்பட்ட பேரழகுக் காட்சியும் வாழ்க்கை சம்பந்தமான ஒரு பரம உண்மை

யை வீளக்குகின்றன. மனிதன் அஞ்ஞான இருளில் உழலும்போது மேல் நோக்கிச் செல்லுதலே சாத்தியமாவதில்லை. ஆனால் ஞானோதயமாகும்போது முன்னேற்ற மடைவது மட்டுமன்றி வாழ்க்கையின் தெய்வீக அம்சங்களை யெல்லாம் உள்ளபடி அனுபவிக்கின்றான்.

இவ்வனத்தைக் கடந்த பிறகு சுமார் ஒரு மைலுக்கு வழி நன்றாயிருக்கிறது. பிறகு வாயில் போன்று நிற்கும் இரண்டு பாறைகளுக்கிடையே வழி நுழைகின்றது. இந்த இடத்துக்கு பிந்துக்கோட்டை என்று பெயர். யம லோகத்துக்கு வாயில் என்று பெயரிட்டிருந்தால் மிகப் பொருத்தமாயிருக்கும்.

இனி, மூன்றுமைல் தூரத்துக்கு ஒரு பெரிய இறக்கம். இது நான்காவது இறக்கமாகும். ஏணிப்படியில் இறங்குவதுபோன்று இருக்கிறது. வழி சில இடங்களில் மூன்று அடி அகலம், சில இடங்களில் இரண்டு அடி அகலம், சில இடங்களில் கஷ்டப்பட்டு ஒரே அடி அகலத்தில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. வெட்டி யெடுத்த பாறை, கட்டி யடுக்கிய கூழாங்கற்கள் ஆகிய யாவும் பெரிதும் வழக்குடையவைகளாகவே இருக்கின்றன. மலையினின்று நீர்வீழ்ச்சிக்குப் பதிலாகக் கல் வீழ்ச்சி, நினைத்த மாத்திரத்தில் ஏற்பட்டுவிடும். மழை பெய்தபிறகு அது அடிக்கடி நிகழ்வது இயல்பு. உருண்டு வரும் கல் கண்ணுக்குத் தெரிந்தால் முன்புறம் அல்லது பின்புறம் ஓடித் தப்பிக்கலாம். அது கண்ணுக்குத் தெரியாதபடி மலை செங்குத்தாயிருக்குமிடத்து, கல் உருண்டு வரும் சத்தம்கேட்டால், சுவரோடு சுவராக ஓட்டி உட்கார்ந்து கொள்ளவேண்டும்.

நடப்பதற்கு முன்று கால்

இங்கு நடந்து செல்லுதற்குத் தனிப்பயிற்சியொன்று உண்டு. அல்மோராவின்னு கொண்டுவந்த நெற்றியளவு உயரமுள்ள, கூர்மையான இரும்புப் பூண் பிடித்த தடி இவ்விடத்தில் ஒப்பற்ற உயிர்த்துணையாகின்றது. இரண்டு கால், ஓர் ஊன்றுகோல் ஆகிய மூன்றினுள் ஏதேனும் இரண்டைத் தரையில் உறுதியாகப் பதியவைத்துக் கொண்டு மூன்றாவது உறுப்பைத் தூக்கி இடம் மாற்றி வைக்கவேண்டும். கால் வழக்கிவிட்டால், அல்லது வழியினின்று ஓர் அங்குலம் பிசகினால் பின்பு ஆளைக்காண முடியாது. பாதையில் மோதி உருண்டுவரும் பிணத்தைச் சீறிக் கொந்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் காளிநதி விழுங்கி விடும். சில இடங்களில் நிமிர்ந்துநிற்கவே இயலாதென்றால் நடப்பதைப்பற்றிய பேச்சு எங்ஙனம் எழப்போகின்றது? அங்குத் தவழ்ந்து கொண்டே போகவேண்டும். கை, கால், கழி ஆகிய அனைத்துக்கும் அங்கு வேலையுண்டு. தைரிய மற்றவர் படும்பாட்டைச் சொல்லால் வீளக்க முடியாது.

கஷ்டம் வருமிடத்து அதற்குமுடிவே இல்லையென்று தோன்றும். அவ்வாறே இத்தகைய ஆபத்துக்கு ஏதுவான வழிப் பயணமும் வளர்ந்து கொண்டே போகின்றது. கீழே நதி மட்டத்துக்கு இறங்கியாய்விட்டது. நதி ஓடு தற்கென்றே பாதாளம் வரையில் வெட்டி யெடுக்கப்பட்டது போன்றிருக்கிறது மலையின் இடுக்கு. நதியின் இரைச் சல் காதைத் துளைக்கிறது. எங்கிருந்து அதற்கு இவ்வளவு வீராவேசம் வந்ததோதெரியவில்லை. அதன் முன்னிலையில் அடி பணிவதைத் தவிர மனிதன் வேறொன்றும் செய்ய

முடியாது. இனிக் கொஞ்ச தூரத்துக்கு வழி நதியோரம் நோக்கிச் செல்லுகிறது. சில இடங்களில் பாதையமைக்க முடியாதவாறு பாதை துண்டாக வெட்டுண்டு கிடக்கிறது. அத்தகைய இடங்களில் மரக்கட்டைகளைக் கட்டியடுக்கிப் பாதைபோன்று செய்திருக்கின்றனர். வலிவற்ற அக்கட்டைகள் எப்பொழுது ஓடிந்து வீழுமென்று காளி கங்கை காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இப்போது பாதையில் ஆங்காங்கு நீர் சொட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. சில இடங்களில் நீர் வீழ்ச்சிகளே வழிமீது உண்டு. குடையை விரித்துப் பிடித்தால் நீரின் வேகம் மனிதனை நதிக்குள் தள்ளிவிடும். ஆதலால் நனைந்துகொண்டே எச்சரிக்கையாகக் கழியை ஊன்றிப் பிடித்துக்கொண்டும், பாதையை மற்றொரு கையால் பிடித்துக்கொண்டும் செல்லவேண்டும். நம் உயிரைக் காப்பது நாமல்ல. நம்மிலும் மேலான பரம் பொருள் ஒன்று நம்மைக் காத்து வருகிறது என்னுமுறுதி அவ்விடத்து இயல்பாகவே நமக்கு வந்துவிடும்! நதியோரம் சிறு ஏற்றங்களும் இறக்கங்களும் மாறிமாறி வந்து கொண்டிருக்கின்றன. செங்குத்தாயுள்ள அவைகளின்மீது தவழ்ந்து ஏறவும் இறங்கவும் செய்ய வேண்டும். கல், காற்று, நீர் ஆகிய பூதங்களுக்கு அஞ்சிக்கொண்டு பத்து மைல் தூரம் போவதற்கு எட்டு மணி நேரம் பிடித்தது! போய்ச் சேர்ந்த இடம் மால்ப்பா என்பது; உயிர் தப்பிப் பிழைப்பதற்கு ஒரு பாதையின் மீது கட்டப்பட்டு, தர்ம சாலை என்னும் பெயர் பெற்றுள்ள, இரண்டு அறைகளை யுடைய ஒரு குடிசையே அது.

சுந்தர வனம்

மால்ப்பாவில் தங்கியிருப்பது பூமியை வெட்டி

அதன் மத்தியில் தங்கியிருப்பது போன்றிருக்கிறது. நான்கு புறங்களிலும் மலைச் சிகரங்கள் வானுற ஒங்கிக் கண்ணுக்குத் தெரியாது மறைந்து நிற்கின்றன. கழுத்துச் சுளுக்குமாறு உச்சியை நிமிர்ந்து பார்த்தால் மட்டும் கொஞ்சம் வெட்டவெளி தென்படுகிறது. காளி கங்கையும் அதன் கணக்கற்ற உபநதிகளில் ஒன்றாகிய மால்ப்பாநதியும் போட்டிபோட்டுக்கொண்டு பேரிரைச்சல் எழுப்புகின்றன. நான்கு திக்குகளிலும் சூழ்ந்துள்ள சுந்தரவனத்தை என்னென்பது! நீர்வளம், நிலவளம், மலைவளம் மரஞ் செடி கொடிகளின் வளம் ஆகிய நான்கு வளங்களும் ஒன்றுகூடித் தங்கள் முழு ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்திய தின் பயனாக அவ்வனம் உண்டாயிருக்க வேண்டும். வனப்பில் மரம் செடி கொடிகள் ஒன்றையொன்று வெல்ல முயன்று கொண்டிருப்பது பேர்ன்றிருக்கிறது அக்காட்சி. நலம் மிக்க நல்லார் இணங்கியிருப்பதற்கு ஒப்பாகும் இவ்வனம். ஒவ்வொரு மரமும் மகிழ்ச்சியே வடிவெடுத்திருப்பதுபோன்று விளங்குகிறது. மரத்தைச் சார்ந்துள்ள கொடி, பெரியார் கேண்மையைப் பெற்றது போன்று பூரித்துக்கொண்டு தொங்குகிறது. செடி சிரிக்கிறது, பூ புன்னகை புரிகின்றது, இலை ஒவ்வொன்றினின்றும் இன்பம் ததும்புகிறது. தெய்வீக எழில் எது என்பதை வனம் முழுவதும் சேர்ந்து விளக்குகின்றது. ஓரறிவு உயிரின்கண் இன்பம் இங்ஙனம் இலங்குகையில் ஆற்றிவு உயிராகிய மனிதன் மாட்டு அது எத்தகைய மேன்மையுடன் மிளிராது! மனிதன் மட்டும் ஆனந்தமாக வாழக் கூற்றுக்கொள்வானாகில் இப்பூலோகமே கயிலையமாகும்.

இருளின் அழகு

மால்ப்பாவில் கழிந்த இரவை மொழி ஓவியத்தால் வீளக்க முயலுவோம். பகலில் ஆகாயத்தை எட்டிப் பிடிக்க முயன்று கொண்டிருந்த மலைகள் இரவில் ஆகாயத்தோடு ஒன்றித்து விடுகின்றன. இது மலை, இது வீண் என்று பிரித்துப் பார்ப்பது கூர்மையான கண்பார்வையுடையவர்க்கும் கொஞ்சம் கஷ்டமாகத்தானிருக்கிறது. விண்ணில் மீன்களும் மலையில் மின்மினிப் பூச்சிகளும் இருளுக்கு ஒப்பற்ற சோபையைக் கொடுக்கின்றன. இருளுக்கும் அழகுண்டு என்பது அங்கு நன்கு புலனாகின்றது. மின்மினிப் பூச்சிகள் இங்குமங்கும் பறந்து விதவிதமாகக் கோலமிடுகின்றன. இரண்டு நதிகளின் இரைச்சல் மனதை ருத்திரனது வீராவேச உலகத்துக்கு இழுத்துக்கொண்டு போகிறது. படுத்திருக்கும் வீடு அந்த இடத்தின் பயங்கரத்தைக் குறைப்பதாயில்லை. மேலே பெயரளவுக்குக் கூரை; நனைந்து கரடுமுரடாயிருக்கும் தரையின்மீது காட்டுத் தழை; அதன் மீது படுக்கை. வீட்டைச் சுற்றிலும் நிற்கும் ஆடுகள் இடையிடையே கதவை உந்தித்தள்ளிக்கொண்டு உள்ளே வரப்பார்க்கின்றன. அவைகளை வீரட்டியோட்டும் வேலை இடையிடையே வந்துவிடுகிறது. அந்நிலையில் எல்லாம் கனவு உலகம் போன்றிருக்கிறது. நல்ல வேளையாக அச் சொப்பன உலகத்தில் மின்னலும் இடியும் மழையும் இல்லாது போய்விட்டன!

ஆட்டு மந்தை

முந்திய நாள் வழியில் என்னென்ன அல்லல்களுக்கெல்லாம் ஆளாயினமோ அவைகள் அங்கு மீண்டுமொரு

முறை அனுபவிக்கப்படுகின்றன. ஒடுங்கிய வழக்குடைய வழியில் உயரத் தொத்தி ஏறுதல், தலைகீழாக இறங்குதல், தடியின் உதவியைக்கொண்டு தவழ்ந்து செல்லுதல் ஆகியவைகள் நடைபெறுகின்றன. ஆட்டு மந்தைகளைப்பற்றி ஈண்டுச் சிறிது சொல்லவேண்டியது அவசியம். திபேத்தில் பனிக்காலத்தில் புல் ஒன்றும் அகப்படாதாதலால் ஆடுகளை யெல்லாம் அப்போது இந்தியாவுக்கு ஓட்டிக்கொண்டு வந்துவீடுகின்றனர். ஆறு மாதகாலம் சேகரிக்கப்பட்ட ஆட்டு ரோமங்களை யெல்லாம் அப்போது அவ் ஆட்டின் மீதே சுமை சுமையாகக்கட்டிப்போட்டு ஏற்றுமதி செய்து வீடுகின்றனர். வேளிற் காலத்தில் வழி திறக்கும் போது இவ்வாடுகள் மறுபடியும் திபேத்துக்கு ஓட்டப்படுகின்றன. அப்போது இந்தியாவிலிருந்து கோதுமை மாவு, வெல்லம் முதலியவைகளைத் திபேத்துக்குக் கொண்டுபோகின்றனர். நூற்றுக்கணக்கான ஆடுகள் அடங்கிய மந்தைகள் அடிக் கடி வழியில் வரும். ஒவ்வொரு ஆட்டின் மீதும் சுமார் பத்துப் பவுண்டு எடையுள்ள சாமான்கள் எடுத்துச் செல்லப்படும். அவைகளைச் சந்திக்குமிடத்து, வழி செங்குத் தாயிருக்குமாயின் மனிதர் சுவரோடு சுவராய் ஓட்டி நின்றுகொள்ளவேண்டும். வழியின் ஓரத்தில் நின்றால் ஆட்டு மந்தையால் மோதப்பட்டுப் பள்ளத்தாக்கில் அல்லது நதியில் வீழ ஏதுவாகும். ஒரு மந்தையை மீண்டு செல்வதற்குச் சுமார் அரைமணி நேரம் பிடிக்கும். வழியில் உள்ள கஷ்டங்களில் இதுவும் ஒன்று.

ஏழு மைல் நடந்த பிறகு, பூதி என்னும் கிராமத்தில் உச்சி வேளையில் சமைத்து உண்டு இளைப்பாறுதற்குத்

தங்கினோம். தங்குதற்கு வேறு இடம் ஒன்றும் கிடையா
மையால் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போனோம். உபாத்தியாயர்
உடனே பிள்ளைகளை வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டுப் பள்ளிக்
கூடக்கட்டிடத்தை எங்கள் வசம் ஒப்புவித்தார். அப்படி
அவர் செய்வது முறையோ என்று கேட்டதற்கு, அரிதா
கக் கயிலாய யாத்திரை வருபவர்களுக்கு அத்தகைய அற்ப
கைங்கரியங்கள் கூடத் தம்போன்றவர்கள் செய்யலாகாதா,
என்று உபாத்தியாயர் மறுத்து வினவினார். அக்கிராமத்
தின் இயற்கை அழகை என்னென்பது! விச்வரூபம்
தரித்த மொட்டை மலை ஒரு பக்கம், அடர்ந்தகாடு ஒரு
பக்கம், பனிக்கட்டியால் முடிபூண்ட மலை இன்னொரு
பக்கம், கண்ணுக்கெட்டுமளவு பள்ளத்தாக்கு மற்றொரு
பக்கம்; அத்தகைய இடத்தில் அமர்ந்துகொண்டு பூதி
என்னும் கிராமம் பிரகிருதி தேவியின் அழகை அரசு
புரிகிறது.

இரண்டு மைலுக்கு ஒரு பெரிய ஏற்றம்; திணறிக்
கொண்டும் பெருமூச் செறிந்துகொண்டும் மேலே போக
வேண்டும். பிறகு ஒரு மைலுக்கு வழி சமனாயிருக்கிறது.
தேவதாரு மரங்களும், ஏனைய விதவிதமான மரங்களும்
பட்டுப்போன்ற புல் தரையும், அதன்மீது நவரத்தினங்கள்
போன்ற சிறு புஷ்பங்களும் கூடி அவ்விடத்துக்கு அரிய
தொரு சோபையைக் கொடுக்கின்றன.

கடைசி கிராமம்

இக்காலத்து அரசியல் துறையில் வைத்துப் பார்க்கு
மிடத்து, இந்தியாவின் முடிவில் இருக்கும் கடைசிக்
கிராமமாகிய கர்பியாங் வந்துசேருகிறோம். இது சமுத்திர

மட்டத்துக்குமேல் 10,500 அடி உயரம். நான்கு திசையிலும் உறை பனி மலைகள். அல்மோராவிலிருந்து சுமார் 150 மைல் தூரம் நடந்து வந்தாய்விட்டது. கயிலையங்கிருக்கு இன்னும் சுமார் 100 மைல் பாக்கி. இக்கிராமத்திலிருந்து எங்கள் யாத்திரை புதியதொரு கோலம் பெறுகிறது. அதற்குவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தற்கு அவ் ழூரில் இரண்டு அல்லது மூன்று நாட்கள் தங்கவேண்டும். உயரப் போகப்போக சுவாசிப்பது கஷ்டமாதலால் கூலி யாட்கள் மூட்டை தூக்கிக்கொண்டு மேலே போவதில்லை. அதற்காகக் குதிரைகள் அமர்த்துவது வழக்கம். நடந்து போக இயலாதவர்களும் கர்பியாங்கிலிருந்து குதிரைச் சவாரி செய்வார்கள். ஆங்கு அவைகள் வாடகைக்கு அகப்படும். அவைகளை அமர்த்துவது முக்கியமான வேலை. இனி வழியில் தங்குதற்கு வீடு இல்லை. ஆதலால் கர்பியாங்கிலிருந்து கூடாரவாசம் ஆரம்பிக்கிறது. வாடகைக்கு அங்குக் கூடாரங்களும் அகப்படும். திபேத்தில் தயாரிக்கப்படும் கம்பளம் ஒன்று உண்டு. அதற்குக் கொத்மா என்றுபெயர். கூடாரத்துக்குள் பனிக்கட்டி போன்ற தரையின்மீது வீரிக்க அவைகளிற் சிலவற்றையும் வாடகைக்கு எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

மேலைத் திபேத்தின் எல்லைப் புறத்தில் இந்தியாவின் கடைசிக் கிராமம் கர்பியாங் என்றோம். ஆதலால் அது ஒரு முக்கியமான வியாபார ஸ்தலம். பூட்டியா வியாபாரிகளே அங்குப் பெரிதும் வசித்து வருகின்றனர். வீடுகள் அழகாகவும் வலிவுடையவைகளாகவும் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. வீடுகளை அழகாகக் கட்டுவது ஒன்று, அவை

களை அழகாக வைத்திருப்பது மற்றொன்று. கர்பியாங்கில் வீடுகளும் வீதிகளும் மிக அசுசியாகவே வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தியக் கிராமங்கள் அசுசிக்குப் பேர்போனவைகளென்றால், இந்தியாவின் முடியில் இருக்கும் கர்பியாங் அசுசியே வடிவெடுத்திருக்கிறது. கீழே ஒன்றரை மைல் தூரத்தில் காளிநதி ஓடுகிறது; எனினும் கிராமத்தில் ஜலவசதி போதாது. அருகிற் சென்று பார்த்தால் மனிதன் சுத்தமாக வாழக் கற்றுக் கொள்ளவில்லை யென்பது புலனாகின்றது. ஆனால், தூரப்பார்வைக்கு இயற்கை வனப்பளிக்கிறது. நான்கு பக்கமும் உயர்ந்த மலைகள்; நடுவில் நீண்டதொரு பள்ளத்தாக்கு; சாகுபடி செய்வதற்குத் தட்டையான பூமி; அதில் கர்பியாங் கிராமம்.

படையாகப் புறப்படுதல்

முன்று நாட்களில் ஆயத்தங்களெல்லாம் ஆய்விட்டன. சென்னை, பம்பாய், வங்காளம், மத்தியப் பிரதேசம் ஆகிய நான்கு மாகாணத்தவர், நான்கு கூட்டங்களாக முன்பின்னாக அல்மோராவினின்று புறப்பட்டவர்கள், இவ்வூரிலிருந்து ஒன்றுசேர்ந்து போவதென ஏற்பாடு பண்ணப்பட்டது. மானுடர் மொத்தம் நாற்பத்து நான்கு பேர்; குதிரைகள் அறுபத்து நான்கு; வழி காட்டுபவன் கொண்டுவந்த நாய்கள் இரண்டு, ஆக மொத்தம் நூற்றுப்பத்து உயிர்ப்பிராணிகள் திபேத்தில் கயிலையங்கிரிக் குச்செல்ல ஆயத்தமாயின. மூட்டைகளை நிறுத்தெடுத்தல், அவைகளைக் குதிரைகளின்மீது ஏற்றுதல், சவாரி செய்கின்றவர்களுக்குத் தகுந்த குதிரைகளைப் பொறுக்கிக் கொடுத்தல் ஆகிய செயல்களால் உண்டான அமளிக்கோர்

அளவில்லை. நான்கு மணிநேரம் தலைதடுமாறித் திண்டாடி வேலை செய்த பிறகு எல்லாம் ஒருவகையில் ஓர்மைக்கு வருகின்றன. அணியணியாகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் குதிரைகளில் சில அவீழ்த்துக் கொண்டு, முதுகின்மீது மூட்டையுடனே இங்குமங்கும் துள்ளிக் குதித்தோடுகின்றன. இன்னும் சில, மூட்டையேற்றும்போது இரண்டு காலில் நிற்க முயலுகின்றன. புறப்படும்போது இவ்வளவு துடிதுடிப்புடைய குதிரைகள் திரும்பிக் கர்பியாங் வரும் போது குற்றையிரோடு எலும்பும் தோலுமாக வந்துசேரும்.

தன் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு வழிகாட்டி சேனைத் தலைவன்போன்று வீனையாற்றுகிறான். அவனது உத்தரவின்றி மனிதனாவது குதிரையாவது புறப்படலாகாது. எல்லாம் ஆயத்தமான பின்பு எங்களை யெல்லாம் ஓரிடத்தில் நிற்க வைத்துவிட்டு அவனும் மற்றக் குதிரையாட்களும் அணியாகத் தலைவணங்கி நிற்கின்றனர். அப்போது அவர்களின் தாய்மார்கள் வந்து, தலையில் வெற்றிக் கொடி குட்டி, வழியில் நேரும் அல்லல்களை யெல்லாம் வென்று, கயிலைமலையானது தரிசனம் பெற்று, இனிது திரும்பி வரவேண்டுமென்று ஆசி கூறுகின்றனர். அக்காட்சி மனதைக் கவர்கிறது. பண்டைக் காலத்தில் வீரர்களைப் போர்க்களத்துக்கு அனுப்பிய தாய்மார்களின் செயலை இச்சம்பவம் ஞாபகமுட்டுகிறது. ஆசிச் சடங்கு முடிந்ததும் ஜெயகோஷம் முழக்கிக்கொண்டும், கயிலைய பதியை வழுத்திக்கொண்டும் கூட்டம் புறப்படுகிறது.

6. எல்லை கடந்த இமயம்

விதவிதமான அருவிகள்

ஒரு மைல் தூரம் இறங்குகிறோம். இன்னுமொரு மைல் தூரம் நதியோரம் நடக்கிறோம். பிறகு பலமில்லாத ஒரு பாலத்தின் வாயிலாக காளி நதி கடக்கப்படுகிறது. பல நாட்களாகக் கண்ணால் பார்த்துக்கொண்டு வந்த நேபாள ராஜ்யத்தில், இப்போதுதான் கால்வைக்கிறோம். பாதை, நதியோரமே போவதால் சமனாகவே இருக்கிறது. இரு மருங்கிலும் மலைகள் வானத்தைத் துளைத்துக்கொண்டு நிற்கின்றன. கர்பியாங்குக்கு மேலும் கீழும் ஆங்காங்குத் தென்படும் அருவிகளைக் கணக்கில் எடுக்க முடியாது. ஓரிடத்தில் ஒரே பிரவாகமாக அது ஓடுகிறது. ஆகாய கங்கை பூலோகத்தில் பிரசன்னமானதென்று அதைத்தான் சொல்லவேண்டும். அதன் கர்ஜனை காதைத் துளைக்கிறது; நெஞ்சைக் கலக்குகிறது. வீழ்ந்து தத்தளிக்கின்ற தண்ணீரின்னிறும் புகை பறக்கின்றது. அப்புகையின்மீது சூரிய கிரணம் படியும்போது வானவில் ஆயிரக்கணக்கில் ஆவிர்ப்பவிக்கின்றது. கணக்கில் அடங்காத இத்தனை இந்திரதனுசுகள் நர்த்தனமாடும் இவ்விடத்தை இந்திரலோகம் என்றே இயம்பவேண்டும். இன்னோரிடத்தில் மலைச்சுவரைப் பொத்துப் பீறிட்டுக்கொண்டு வருகிறது புனல் வீழ்ச்சி. மலைச்சாரல் நெடுக வெள்ளிப்பட்டை பதித்தது போல் தோன்றுகிறது தூரத்தில் உள்ள ஓர் அருவி. கார் மேகம் போன்ற மலையின் மீது மறையாத மின்னல் போன்று மிளர்கிறது மற்றொரு வீழ்ச்சி. கழுத்தொடியத்

தலை நிமிர்ந்து பார்த்தால் மலையுச்சியில் சிவபெருமானது ஐடாபாரத்தினின்று வருவதுபோல் புறப்படுகிறது ஒரு புனல் வீழ்ச்சி. ஆனால் அது அடிநிலத்தை வந்து தொடு தற்கு முன்பே அதை நுண்ணிய அணுக்களாகச் சிதறடித்துத் தூக்கிக்கொண்டு போய்விடுகிறது மெல்லிய பூங்காற்று. வேறு ஓரிடத்தில் தூவானம் நம் தேகத்தில்படிந்து நம்மை நீராட்டுகிறது. மகாராஜாக்களுக்கும் கிடைப்பதற்கரிய அத்தகைய மஞ்சனத்தை கயிலையத்துக்குப் போம் வழியில் இயற்கைத் தாய் இலவசமாக எல்லார்க்கும் அளிக்கின்றாள். மற்றோர் அருவி மலையில் பட்டும் படாதும் கீழே இறங்கி வருகின்றது. கங்கை என்னும் மங்கை புன்னகை பூத்தவளாய் வீண்ணுலகினின்று மண்ணுலகுக்கு எழுந்தருள்கின்றாள் போலும்! முன்னாலைய மேலோர் நதியை உயர்திணையாகக் கருதியது வெறும் கற்பனையன்று என்னும் தெளிவு இக்காட்சியைக் காண்பவர்க்கு உண்டாகும். வான் உலகினின்று நிலவுலகின்கண் கூடை கூடையாக முத்தை வாரிச் “சல், சல்” என்று இறைத்தாற்போன்று இன்னுமோர் இடத்தில் நீர் நிறைந்து சிந்துகிறது. ஒரு கூடை முத்துக்கும் மற்றொரு கூடை முத்துக்கும் இடையே இருக்கும் இடையீடே அக்காட்சிக்கு அத்தகைய கவர்ச்சியைத் தருகின்றது. கயிலைக்குப் போகும் வழியில் நாம் காணும் இத்தகைய நீர் வீழ்ச்சிகளால் மனதுக்கு உண்டாகும் எழுச்சியே இந்த யாத்திரையின் ஒப்பற்ற பலன்களில் ஒன்றாகும்.

கவலையூட்டும் நிகழ்ச்சிகள்

பிற்பகல் மூன்று மணிக்குப் புறப்பட்ட நாங்கள்

இரவு எட்டு மணிக்குக் காலபானி போய்ச் சேருகிறோம். கூடாரங்களை அடிப்பதற்கு வசதியான சமதரை ஒன்று இருக்கிறது. ஆனால் இருளில் அவைகளை நாட்டுதற்குள் பெருங்கஷ்டம் ஏற்படுகிறது. போதாததற்கு அதே வேளையில் மழையும் வந்துவிடுகிறது. அவரவருக்குரிய படுக்கை முதலிய சாமான்களைப் பிரித்தெடுக்கும் வகையில் ஒரே அமளி. குதிரைச் சவாரி செய்துகொண்டுவந்த ஒருவரைக் காணாமையால் கவலைக் கடலின் உக்கிரம் பன்மடங்கு அதிகரிக்கிறது. கையில் தீபம் ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு வழிகாட்டியும் மற்றொருவரும் கூவியழைத்த வண்ணமாய்ப் பாதையைப்பற்றித் திரும்பிப் போகின்றனர். நெடுநேரத்துக்குப் பிறகு அவர்கள் காணாமற் போனவரைக் குதிரையுடன் அழைத்து வருகின்றனர். இருளில் குதிரை தனியாக மேலே வர மறுத்து, திரும்பிக் கர்பியாங்குக்கு ஓட முயன்றதாம். ஆனால் அதை மேலே செலுத்தப் போராடினார் அதன்மீது சவாரி செய்தவர். உதவிக்கு இருவர் செல்லாதிருந்தால் அப்போராட்டத்தில் ஒருவேளை குதிரையே வெற்றியடைந்திருக்கும்.

வீறகு எரித்துச் சமைக்கும் வேலை கர்பியாங்கில் முடிவுற்றது. கூடார வாசத்தோடு மண்ணெண்ணெய் அடுப்பில் (Kerosene oil stove) சமைக்கும் வேலையும் ஆரம்பமாகிறது. ஏனெனில் உறைபனிப் பிரதேசத்தில் மரம் செடி கொடி முதலியன வளரா. ஆதலால் வீறகும் அகப்படாது. புதிய மூன்று மண்ணெண்ணெய் அடுப்புகளை மூட்ட முயலுகிறோம். ஆனால் அவைகள் எரிய மறுத்தலிக்கின்றன. அதற்குக் காரணம் கயிலைமலையானுக்குத்

தான் தெரியும்! நெடுநேரத்துக்குப் பிறகு அரைகுறையாக வெந்த உணவை உண்டு பசிப்பிணியை ஒருவாறு துடைத்துவிட்டுத் தூங்க முயலுகிறோம். ஆனால் குளிரோ தூக்கத்தை வெருட்டி யோட்டுகிறது. கூடார வாசத்தின் முதல் நாளிலேயே இத்தனை இன்னல்கள் என்றால் இனி இதுபோன்று மூன்று வாரம் கழிப்பது எங்ஙனம் என்னும் பீதி ஏற்படுகிறது.

கூடுகின்ற மூன்று நதிகளுள் ஒன்று சேறு படிந்து கறுப்பு நிறமுடையதா யிருக்கிறது. ஆதலாலே அவ்விடத்துக்குக் காலபானி (கறுப்பு நீர்) என்னும் பெயர் வந்தது. உச்சி வேளையில் அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்படுகிறோம். ஆனால் மூன்று மைல் கடந்ததும் மேலே செல்லலாகாது என்று வழிகாட்டி கட்டளையிடுகிறான். நாங்கள் தங்கிய இடத்திலேயே இலேசாகப் பணிக்கட்டி வீழ ஆரம்பித்து விட்டது. கணவாயின் அருகில் சென்றால் வீழ்கின்ற பணிக்கட்டியில் மனிதன் மூழ்கிவிடுவான். எட்ட இருந்து கொண்டே அதன் கடுமையைக் காணலுற்றோம். இவ்விதம் நாள் ஒன்று கழிந்தது. வானம் தெளிவுற்றதும் மறுநாள் மாலையில் விப்புலெக்குக் கணவாயின் அடிவாரத்தில் சென்று தங்கினோம். பணிக்கட்டி ஆங்காங்குச் சிதறிக் கிடக்கிறது. கம்பள உடைகளை ஏராளமாகப் போட்டுக்கொண்ட நாங்கள் பூதகணங்கள் போன்று தென்படுகின்றோம். குளிர் நிறைந்தது எனினும் அந்நிலை உள்ளத்தில் குதூகலத்தை ஊட்டுகிறது. இரவில் வழிகாட்டி வானத்தை உற்று நோக்குகிறான். அதிகாலையில் எல்லாம் தெளிவுற்றிருக்குமென்றும், ஆத

லால் நான்கு மணிக்கே நடக்க ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்றும் அவனிடமிருந்து ஆணை பிறக்கின்றது. கடப்பதற்கு மிகக் கஷ்டமான இடம் விப்புலெக்குக் கணவாய். அங்குப் பனிக்கட்டி வீழும்பொழுதும் ஆபத்து, அது வெயிலில் உருகி ஓடும் பொழுதும் ஆபத்து. ஆதலாலே தெளிவுற்றிருக்கும்போது அக்கணவாயைக் கடக்க வேண்டும்.

கணவாயைக் கடந்து போதல்

வீடியற்காலம் மூன்று மணிக்குக் கடிகாரம் ஆர்ப்பரித்து எங்களை எழுப்புகின்றது. குளிரையும் பொருட்படுத்தாது எல்லாரும் எழுந்து சுறு சுறுப்பாக வேலை பார்க்கின்றனர். அரைமணி நேரத்திற்குள் சிற்றுண்டியைத் தயார் செய்து உண்ண ஆரம்பிக்கின்றோம். அவ்விடத்துச் சிற்றுண்டியைப் பேருண்டி போன்று பெருமிதமாகக் கொள்ளவேண்டும். மேலே போகப் போக காற்று இலேசாகி வீடுகிறது. ஆங்கு வயிறு நிறைந்திருந்தாலன்றி வாந்தியும் மயக்கமும் வரும். ஆதலால், சட்டைப் பையிலும் கொஞ்சம் உண்டியும் மூங்காய் வற்றலும் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. குதிரையாட்கள் மூன்றரை மணிக்கே கூடாரங்களைக் கலைக்கின்றனர்; விரைந்து மடித்துச் சுருட்டிக் கட்டிக் குதிரைகள் மீது ஏற்றுகின்றனர். ஒவ்வொரு சிறு செயலையும் வழிகாட்டியானவன் கூர்ந்து கவனிக்கிறான். நான்கு மணிக்கு முன்பே எல்லோரையும் நடாத்துகின்றான். உயிர்ச்சேதமின்றி அனைவரையும் அப்புறம் கொண்டு சேர்ப்பது அவன் பொறுப்பன்றோ?

மலையில் மேலே செல்லச் செல்லக் காற்று இலேசா

கின்றது. பதினாயிரம் அடிக்குமேலே சுவாசிப்பதற்குச் சிரமம் ஏற்படுகிறது. விப்புலெக்குக் கணவாயின் உயரம் 16,800 அடி. நான்கு மைல் தூரத்துக்கு ஒரே ஏற்றம். நடக்கும்போது ஆயாசம் விரைவில் வந்துவிடுகிறது. போதிய அளவு காற்று இன்மையால் மூச்சு வாங்குவதற்கு மூக்குத் துவாரம், வாய் ஆகியவைகளை ஒருமிக்கப் பயன்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது. அப்படி யிருந்தும் ஹிருதயம் துடி துடிக்கிறது. அதன் வேலை நின்றுவிடும் போல் தென்படுகிறது. வயிற்றில் ஆகாரம் போதா திருந்தால் வாந்தி வருகிறது; உட்கொள்ளக் காற்றுப் போதாமையால் தலை சுழலுகிறது. இவ்விரண்டு வேதனைகளையும் நீக்குதற்கு இடையிடையே சிற்றுண்டி அருந்த வேண்டும்; பிறகு மாங்காய் வற்றலைச் சப்பிக்கொண்டே நடக்க வேண்டும்.

இந்த யாத்திரையில் நாள்தோறும் நடப்பதன் பலனாகக் காலில் ரத்தம் சுரந்து கொண்டால் அதற்கு ஒரு பரிகாரம் உண்டு. காலைத்தூக்கி மேட்டின்மீது போட்டுக்கொண்டு தலைகீழாகச் சரிந்து சிறிதுநேரம் கிடந்தால் காலில் வீஞ்சிய ரத்தம் உடலுக்கு வந்துவிடும். ஆனால் பனிக்கட்டியின்மீது நடக்கும்போது ரத்த ஓட்டம் மிகக் குறைவு. ஆயாசம் உண்டாவதெல்லாம் சுவாசிப்பதற்குக் காற்றுப் போதாமையாலே. தலை சுற்றுகிறது; சுற்றுக்கீழே பனிக்கட்டியின்மீது உட்காரலாமென்ற அவா உண்டாகிறது. அதற்கு எத்தனம் செய்யும்போது வழிகாட்டி அருகில் ஓடி வருகிறான்; உடலைப் பிடித்து ஒரு குலுக்குக் குலுக்குகிறான்; அன்புடன் தோளில் தட்டிக் கொடுக்

கிறான்; உற்சாகமுட்டி ஓயாது நடக்கும்படி வேண்டுகிறான். உட்கார வொட்டாது தடுப்பதில் அவனுக்கு ஏன் அவ்வளவு அக்கறை என்பதன் மர்மம் சிறிதுநேரத்துக்குள் எங்களுக்கு எடுத்து ஓதப்பட்டது. அலுப்புற்றவன் உறைபனியின்மீது அமர்ந்தால் அவனுக்கு உறக்கம்வரும். தலை சாய்ந்து படுத்தால் ஆள் பின்பு எழுந்திரான். நெடுந்துயிலில் உடல் துறந்து விடுவான் ! மரணங்களுள் உறைபனியின்மீது உறங்கி உயிர் துறப்பதே சாலச் சிறந்த தென்று சொல்லப்படுகிறது. தான் சாகப்போகின்றான் என்று தெரிந்து கொள்ளாது மனிதன் தூங்கிவிடுகிறான். அப்படிப்பட்ட ஆபத்து ஏதாவது தற்செயலாக ஏற்படாதிருத்தற்பொருட்டே வழிகாட்டி உற்சாகமுட்டி எங்களை நடாத்துகின்றான்.

லிபுலெக்குக் கணவாய்ப் பாதையின் உச்சிக்கு அருகில் வரவர உள்ளத்தில் உற்சாகம் ஊற்றெடுக்கிறது. மேலே போய்ச்சேர்ந்ததும் மனதில் உண்டாகும் எழுச்சி என்றைக்கும் மறக்கவொண்ணாதது. இயற்கையின் இரு அம்சங்கள் இங்குத் தெற்றெனத் தோன்றுகின்றன. ஒரு கணத்தில் உயிரை மாய்த்து விடுவது போன்று இயற்கைத்தாய் ஒரு புறம் பயமுறுத்துகிறாள்; இன்னொரு புறம்- தனது வனப்பின் வாயிலாக மனிதனைப் பேரானந்தத்தில் திளைக்கும்படிச் செய்து விடுகிறாள். பராசக்திக்கு இருப்பிடமாகிய ஹிமயமலையில் இந்த இரண்டு அம்சங்களையும் மாறி மாறிக் காணலாம்.

உறைபனிப் படலமாயுள்ள கணவாய் ஜோதி மயமாயிருக்கிறது. அதில் கண்கள் பூத்துப் போகாதிருத்தற்

பொருட்டுக் கறுப்பு அல்லது பச்சைக் கண்ணாடி யணிதல் வேண்டும். பாதத்துக்குச் சற்றுக் கீழே வெள்ளிமலையில் மூன்றாம் பிறை போன்று வடிவுடைய பச்சை நிறமான நீரையுடைய லிப்புத் தடாகம் தென்படுகிறது. அந்நின்று சிற்றேடை போன்று காளிநதி உற்பத்தியாகிக் கீழே வடிகிறது. இது சமவெளிப் பிரதேசத்தில் சரயூ நதி என்று சொல்லப்படுகிறது.

இந்தியா, நேப்பாளம், திபேத்து ஆகிய மூன்று பிரதேசங்கள் சந்திக்குமிடத்தில் இப்போது நின்று கொண்டிருக்கிறோம். இரு மருங்கும் வெள்ளி மலைகள் வானத்தைத் துளைத்துக்கொண்டு நிற்கின்றன. இடையில் நாங்கள் நிற்கின்ற வழி வாயில் போன்றிருக்கின்றது. மலைத் தொடர் அடங்கப் பெற்றுள்ள இந்தியாவின் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்குமிடத்து அழகுத் தெய்வம் தாண்டவமாடுகிறது. கண்ணுக்கு எட்டுமளவு அடுக்கடுக்காக, ஒன்றுக்குமேல் ஒன்று ஆகாயத்தை எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டு மலைத் தொடர்கள் தென்படுகின்றன. அவைகளின்பால் இலங்கும் நிறங்களையும் வடிவங்களையும் சொல்லில் அடக்குவது சாத்தியமன்று. இயற்கையை மெய்ப்பொருளின் சாயை என்கின்றனர் சான்றோர். சாயைக்கே இத்தகைய அழகென்றால், அதன் மூலகாரணமாகிய மெய்ப்பொருளின் அழகை யாரே எடுத்து வர்ணிக்க வல்லவர்! அழகை உண்டு பண்ணுவதில் அந்நை பராசக்தி தனது முழு ஆற்றலையும் இங்கே எடுத்துக் கொட்டி வீடுகிறாள் என்பதற்கு மேல் ஒன்றும் இயம்ப முடியாது. இனி, திபேத்துப் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்

தால் எல்லை காணாத வெட்ட வெளி! அதைப் பார்க்கப் பார்க்க கண் குளிக்கிறது. உள்ளம் கசிந்து ஆனந்தம் ஊற்றெடுக்கிறது.

திபேத்தினுள் நுழைதல்

மூன்று மைல் தூரத்துக்குக் கீழே இறங்குகிறோம். உருகிய பனிக்கட்டியினின்று வரும் சிற்றோடைகளுக் கருகிலேயே போகின்றோம். வான் அளாவும் பெரு மலைகள் பின்னுக்கு நின்றுவிட, நெடுஞ்சவர்போன்ற குன்றுகளே யாண்டும் தென்படுகின்றன. மரமின்றிச் செடியின்றிக் கொடியின்றி மலைகள் அழகு படைத்திருக்க முடியும் என்பதை இங்குக் காண்கிறோம்.

கணவாயினின்று 12 மைல் நடந்தபின் தக்களக் கோட்டை என்னும் ஊர் வந்து சேருகிறோம். திபேத்தில் நாங்கள் பார்த்த ஊர்களில் பெரியது இது ஒன்றுதான். இங்கு ஜங்பன் என்னும் அரசியல் அதிகாரி இருக்கிறான். அவன் நம் நாட்டில் உள்ள கலெக்டருக்கு ஒப்பாவான். திபேத்தில் அதிகாரம் முழுதும் பௌத்த சந்நாசிகளிடம் இருக்கிறது. அரசனுக்குப் பதிலாக ஒரு பௌத்த சந்நாசியே அந்நாட்டை ஆண்டுவருகிறார். தக்களக்கோட்டை யானது கர்னாலி என்னும் நதிக்கரையோரம் இருக்கிறது. இது பிரம்மபுத்ரா நதிக்கு உபநதியாகும். பார்ப்பதற்கு இது மிக அழகாயிருக்கிறது. ஆங்காங்கு மலையின்மீது உறைபனியும் தென்படுகிறது. திபேத்தில் மழை பெய்வது கிடையாது. அது சுமார் 14,000 அடி உயரத்தில் இருக்கும் பீடபூமியாதலால் பனிக்கட்டியே மழைக்குப்

பதிலாகப் பெய்கின்றது. நதியினின்று கால்வாயின் வாயிலாகத் தண்ணீர் பாய்ச்சித் தக்களக் கோட்டையில் கொஞ்சம் கோதுமை, பட்டாணிக் கடலை முதலியவைகளை வேனீற் காலத்தில் சாகுபடி செய்கின்றனர். திபேத்தில் வேறு எவ்விடத்திலும் கிருஷித்தொழிலை நாங்கள் பார்க்கவில்லை.

வீடுகள் கல்லாலும் மண்ணாலும் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. கூரைக்கு மரம், குச்சி முதலியவைகளைப் போட்டுக் களிமண்ணால் மூடியிருக்கின்றனர். இன்னும் சிலர் மலைச்சாரலில் குகை போன்று குழி வெட்டி அது னுள் வாசம் செய்கின்றனர். அவ் வீடுகள் அழுக்குக்கும் அசுசிக்கும் பேர் பெற்றவைகள். வீட்டின் அருகில் செல்வது நம்போன்றவர்களுக்கு இயலாது. மக்களிடத்தும் ஒருவீத வாடை வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. நீராடுவதும் பல் துலக்குவதும் துணி கசக்குவதும் அந்நாட்டில் செயற்கரிய செய்கைகளாம். திபேத்தியர் பலசாலிகள்; ஆனால் அழகுடையவர் அல்லர். குளிர்காற்றுப்படுவதால் அவர்களுடையமுகமும் கைகளும் கருப்பாயிருக்கும். ஆண்மக்கள் முகத்தில் உரோமம் வளர்வதில்லை. உடையிலும் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் அதிக வித்தியாசம் இல்லை. ஆதலால் அவர்களுள் ஆண்கள் யார், பெண்கள் யார் என்று தெரிந்துகொள்வது கொஞ்சம் கடினம். முகத்தோற்றத்தில் அவர்கள் பெரிதும் முரடர்களாகவே யிருப்பர். கற்றவர்களைக் காண்பது அரிது. தேயிலைப் பானம், பச்சையிறைச்சி, வறுத்த கோதுமை மாவு ஆகியவைகள்தாம் அவர்களின் முக்கிய உணவு. அவர்

கள் வீட்டைச் சுற்றிலும் ஆட்டுக் கொம்புகளும் எலும்புகளும் சிதறுண்டு கிடப்பதைக் காணலாம்.

கவரி என்று அழைக்கப்படும் சடைமாடுகள் தக்களக் கோட்டையில் உண்டு. அவைகளின்மீது சவாரி செய்வதும் சாமான்களை ஏற்றிச் செல்வதும் அத்தேசத்து வழக்கம். அம் மாடுகளின் வால் நுனியில் உள்ள பெரிய குஞ்சங்களே சாமரமாக உபயோகப்படுகின்றன. கவரியின் பாலைத் திபேத்தியர் அருந்துகின்றனர். தடித்துள்ள அப்பாலின் மணமும் சுவையும் நம்மவர்க்குப் பிடிக்காது. உடலுக்கும் அது ஒத்துக்கொள்வதில்லை. அதன் வெண்ணையைத் தோற்பாண்டத்தில் போட்டு விற்கின்றனர். அதன் நாற்றமோ சகிக்க முடியாதது.

பழக்க வழக்கங்கள்

ஒரு நாட்டின் பழக்கவழக்கங்கள் மற்றொரு நாட்டில் அநாகரிகமாகத் தோன்றும். நம் கிராமங்களுக்கு ஆங்கிலர் அல்லது புது மனிதர் யாராவது வந்தால் அவர்களை ஏறிட்டுப் பார்ப்பது நம் கிராம மக்களின் வழக்கம். மேல் நாட்டார் கொள்கைப்படி அது மிகக் கெட்ட வழக்கம். பிறர்க்கு எவ்விதத்திலும் ஊறு விளைவியா திருப்பதை நல்லொழுக்கம் எனலாம். இடைஞ்சல் உண்டு பண்ணவேண்டும் என்னும் எண்ணமின்றியே சிலர் ஊறு விளைவிக்கின்றனர். அங்ஙனம் திபேத்தியர்களுக்கிடையில் நாங்கள் பெற்ற சில அனுபவங்களை ஈண்டு வெளியிடுவது பொருத்தமாயிருக்கும். வேற்றார் சமைக்கு மீடத்துக்குப் போகலாகாது என்பது திபேத்தியருக்குத் தெரியாது.

பச்சை மாமிசத்தைப் புசிக்கும் அம்மக்கள் ஆட்டுப்புழுக் கையில் தீ மூட்டித் தேயிலைப் பானம் பண்ணுவதைத் தவிர வேறு எவ்வித சமையலையும் அறிந்திலர். மண்ணெண்ணெய் அடுப்பு (stove) சத்தமிட்டுக் கொண்டு எரிவது அவர்களுக்கு ஓர் அதிசயக் காட்சி; பூரி, பட்சணம், குழம்பு முதலியவைகளை நாங்கள் சமைப்பது மற்றோர் அதிசயம். இவைகளைக் காண்பதற்காகக் கூடா ரத்தைச் சுற்றிலும் வட்டமிட்டு உட்கார்ந்து கொண்டு கூடாரத் துணியையும் உயரத்தூக்கிப் பிடித்துக்கொள் வார்கள். அவர்களை விரட்டியோட்ட முயன்றால் வீவ காரம் வந்துவிடும். ஏனென்றால் அவமானப்படுத்துவதை அவர்கள் சகியார்கள். எப்பக்கம் திரும்பினாலும் திபேத் தியர் தலைகள் நம்மை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன. ஏறிட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அத்தனை தலைகளுக்கிடையில் சமைக்கும் வேலை எப்படியோ முடிவுறுகிறது. இனிச் சாப்பிடவேண்டும். சென்னையிலிருந்து தையலிலை கொண்டு போயிருந்தோம். அதில் உணவைப் பரிமாறிப் பிசைவது அவர்களுக்கு ஓர் ஆச்சரியம். வாயிற் போட்டு மென்று விழுங்குவது ஆச்சரியம்! ஐம்பது கண்கள் இங்ஙனம் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது புசிப்பது எங்ஙனம்? எச்சில் இலையை வெளியே எடுத்து எறிந்தவுடனே அவர்கள் அதை எடுத்து நக்கியும் பிய்த்தும் பார்த்தனர். தங்கள் மொழியில் ஏதோ பேசிக் கொண்டு சிரித்தனர். அவர்கள் முன்னிலையில் நாங்கள் பைத்தியக்காரர் ஆனோம்! இன்னும் நாங்கள் நதியில் நீராடுவது, துணி துவைப்பது, பல் துலக்குவது, கைகால்

அலம்புவது ஆகிய அனைத்தும் அவர்களுக்கு ஆச்சரியமாகவே விளங்கின. நடையுடை பாவனையில் எங்களைப் போன்று நூதனப் பிராணிகளை அவர்கள் முன்பு பார்த்ததில்லைபோலும்! அவர்களோடு சண்டையிட்டுக் கொள்ளாதும் அவர்களைப் பொருட் படுத்தாதும் எங்கள் சொந்த அலுவல்களையே கவனிப்பது எங்களுக்கு ஓர் அலாதியான பயிற்சியாயிருந்தது.

பௌத்த மடாலயம்

தக்களக் கோட்டையில் ஒரு மலையின் உச்சியில் பௌத்த மடாலயம் இருக்கிறது. ஐந்து மைலுக்கு அப்பாலிருந்தே அது தென்படுகிறது. அம்மலை பார்ப்பதற்கு அதிக உயரமாயில்லையெனினும் அதில் ஏற ஏற அது வளர்ந்துகொண்டே போகிறது. புத்தர் கோயில் தரிசனத்தின் பொருட்டும், பெரியார்களைச் சந்தித்தற் பொருட்டும் நாங்கள் அம் மடாலயத்துக்குச் சென்றோம். மடத்தின் அலுவல்களைக் கவனிப்பவர்கள் எங்களை அன்புடனும் மரியாதையுடனும் வரவேற்றனர். பௌத்த சந்நியாசியை லாமா என்று அழைப்பது அத்தேசத்து வழக்கம். வழிகாட்டி எங்களைக் காசிலாமாக்கள் என்று அறிமுகப்படுத்துகிறான். இந்தியாவிலிருந்து போகும் சந்நியாசிகளைக் காசிலாமாக்கள் என்று அவர்கள் அழைக்கின்றனர். இந்தியாவுக்கும் இந்து மதத்துக்கும் பிரதிநிதியாயிருக்கும் ஊர் காசி என்று அவர்கள் எண்ணுகின்றனர். மடாலயம் முழுவதும் எங்களுக்குச் சுற்றிக் காட்டப்படுகிறது. பார்க்கப் பார்க்கக் கட்டிடம் பெருகிக்கொண்டே

போகிறது. மரம் வளராத அவ்வூரில் அவ்வளவு பெரிய மரங்களை உபயோகித்து அவர்கள் மடாலயம் கட்டியிருப்பதினின்றும் அவர்கள் சமுதாயத்தில் அது எவ்வளவு முக்கியஸ்தானம் வகிக்கிறதென்பது புலனாகின்றது. நாட்டின் முன்னேற்றத்துக்கு ஏதுவான அலுவல்களெல்லாம் அங்குக் கவனிக்கப்படுகின்றன. ஜங்பன் என்னும் அரசியல் அதிகாரியின் வீடு மடாலயத்துடன் ஒட்டியிருக்கிறது. மடத்தில் உள்ள லாமாக்களின் அனுமதியின் பேரில் அவன் அரசாங்கக் காரியங்களை நிர்வகிக்கின்றான். மக்களும் மடத்தின் உதவியைக் கொண்டே தங்கள் சொந்த அலுவல்களைக் கவனிக்கின்றனர். கெட்ட வழியில் செல்லாது கட்டுப்படுத்துவதும் நல்வழியில் செல்லத் தூண்டுவதும் மடத்தின் செயல். அதற்கேற்பத் திபேத்திய மக்களும் பௌத்த சந்நியாசிகளிடத்தில் வைத்துள்ள பயபக்தி போற்றத் தக்கது. கல்வீ கற்கும் சிறுவர்களெல்லாம் மடத்தில் தங்கியிருந்து கற்று வருகின்றனர். தக்களக் கோட்டை மடத்தில் 250 பிள்ளைகள் படிப்பதாக எங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டது. கொஞ்ச தூரத்துக்கு அப்பால் இதுபோன்ற மற்றொரு நிலையம் பெண்களுக்கென்று இருக்கிறதாம். முற்காலத்தில் இந்தியாவில் ஏற்பட்ட மடங்களும் சமுதாயத் தொண்டின் பொருட்டே இருந்திருக்கவேண்டும்.

மடத்தினுள் வெண்ணெயின் வாடைதான் சகிக்க முடியாததாயிருக்கிறது. மக்களும் அதை உடலில் பூசிக் கொள்கின்றனர். குளிர் காற்றின் கொடுமையினின்று உடலைக் காத்தற்கு அது பெரிதும் பயன்படுகிறது. நாங்

கள் சன்னிதிக்குப் போகும்போது பிற்பகல் ஆராதனை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அது இந்தியாவின் பழங்காலத்து மகிமையையே எங்களுக்கு ஞாபகமூட்டிற்று. பொன்போன்று மின்னுகிற உலோகத்தில் செய்த புத்தர் பெருமானின் பெரிய திருவுருவம் ஒன்று இருக்கிறது. அதன் எதிரே அணியணியாய் லாமாக்கள் அமர்ந்திருக்கின்றனர். மேளம், தாளம், நாதசரம் முதலியன வாசிக்கப்படுகின்றன. பின்பு எல்லோரும் சேர்ந்து பிரார்த்தனை செய்கின்றனர். ஒருவர் பின் ஒருவராக புத்தர் முன்னிலையில் வணங்குகின்றனர். இக்காட்சி மனதைக் கவர்கின்றது. அவர்கள் வழிபாடு முடிந்ததும் நாங்கள் உள்ளே மூர்த்தியின் அருகிற் சென்றுவணங்க அனுமதிக்கப்படுகிறோம். தியான மூர்த்தியான புத்தரின் கணக்கற்ற சிறு சிறு உருவங்கள் அணியணியாய் உள்ளே வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பிறகு மடாதிபதியின் முன்னிலைக்கு நாங்கள் அழைத்துச் செல்லப்படுகிறோம். அவர் எங்களை ஆசீர்வதித்துப் பிரசாதம் வழங்குகின்றார். எங்கள் கயிலையாத்திரை இனிது முற்றுப்பெற வேண்டுமென்று அவர் ஆசி கூறுகிறார்.

இந்தியக்கலைகளே ஆங்குள

பாலி எழுத்தில் பௌத்த சாஸ்திரங்கள் அங்கு ஏராளமாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சுவரில் சித்திரங்கள் ஏராளமாக வரையப்பட்டிருக்கின்றன. சாதன வகைகள், சுவர்க்கம், நரகம், புத்தரது ஜீவியம் ஆகிய இத்தனையும் சித்திரத்தில் அடக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளை ஆராய்தற்கே பலநாள் வேண்டும். பூஜாபாத்

திரங்குளெல்லாம் இந்தியாவினின்று கொண்டுபோகப் பட்டவைகளாம். “ஓம் மணிபத்மே ஹும்” என்பது அவர்கள் சதா உச்சரித்துக்கொண்டிருக்கும் மந்திரம். அதை உச்சரிப்பதோடு தர்மச் சக்கரம் என்னும் ஒன்றைச் சுழற்றுகின்றனர். அது தாமிரத்தால் செய்யப்பட்டது. நமது ஜபமாலைக்குப் பதிலாக அவர்கள் கையிலிருப்பது தர்மச் சக்கரம். தக்களாக் கோட்டை மடாலயத்தில் குதிர்போன்ற வடிவுடைய ஒரு பெரிய தர்மச் சக்கரம் இருக்கிறது. அதனுள் ஓர் ஆள் புகுந்துகொண்டு அதை ஓயாது சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறான். சுற்றுக்கொருதடவை அது மணியடிக்கிறது. ‘ஓம் மணிபத்மே ஹும்’ என்னும் மந்திரமும் அத்துடன் உச்சரிக்கப்படுகிறது. ஆட்கள் மாறி மாறி அதனுள் புகுந்துகொண்டு அதை ஓயாது சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்களாம். இந்தியாவின் மீதும் இந்திய மக்கள் மீதும் திபேத்தியர் பேரபிமானம் கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம் இந்தியாவினின்று அங்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்ட பௌத்த மதமேயாம். புத்த மதத்தின் உயர்ந்த அம்சங்களுெல்லாம் ஹிந்து மதத்தைச் சார்ந்தவைகள் என்பதை நாம் அறியவேண்டும். மதப்பிரசாரத்தை நல்ல முறையில் செய்வதே இந்தியா உலகுக்கு அளிக்கும் நன்கொடையாகும் என்பதற்குத் திபேத்தே இன்றைக்குச் சான்றாக விளங்குகின்றது.

திபேத்தின் இயல்புகள்

இதுபரியந்தம் ஓர் ஊரிலிருந்து மற்றோர் ஊருக்கு உள்ள தூரம், வழியில் தென்படும் அதிசயங்கள் முதலியன சொல்லப்பட்டன. ஆனால் தக்களாக் கோட்டையி

வீருந்து கயிலையை நோக்கித் திபேத்தின் உட்பிரதேசத் தில் செல்லுவது கடலில் போவதற்கு ஒப்பாகும். சமுத் திரத்தில் இத்தனை நாள் பயணம் போகவேண்டும் என்கிறோம். அதே பேச்சு திபேத்துக்கும் பொருந்தும். தக்களாக் கோட்டையிலிருந்து வட திசையில் பிரயாணம் செய்து கயிலாயகிரியின் அடிவாரம் வந்தோம். காலை ஒன்பது மணி முதல் மாலை நான்கு மணி பரியந்தம் நடப்பது வழக்கம். வழியில் ஆங்காங்குக் கொஞ்சம் ஓய்வு பெற்றுக்கொள்வதும் உண்டு. நாள் ஒன்றுக்குப் பதினைந்து மைலுக்குக் குறையாமல் நடந்தோம் என்று யூகிக்கலாம். சில இடங்களில் கண்ணுக்கெட்டுமளவு ஒரே மைதானம். அதைக் கடல் என்றே சொல்லவேண்டும். வேனிற்கால மாதலால் ஆங்காங்குக் கொஞ்சம் புல் மைதானம் தென்படுகிறது. வேறு சில இடங்களில் ஒன்று அல்லது இரண்டடி உயரமுள்ள குத்துச் செடிகள் இருக்கின்றன. தழை மட்டும் கொஞ்சம் அகலமாயிருந்தால் அவை தேயிலைத் தோட்டமோ என்னும் சந்தேகம் வந்துவிடும். பச்சையாயிருக்கும்போதே தீப்பிடித்தொரியும் ஒரு புதுமை இச்செடிகளுக்குண்டு. இச்செடிகளுக்கிடையில் முயல்கள் ஏராளமாய்த் தென்படுகின்றன. சில இடங்களில் காட்டுக் குதிரைகளும் திரிகின்றன. கெண்டைக் காலையுங்கூட மறைக்கமுடியாத இச்செடிகள் இருக்குமிடத்தைத் திபேத்தியர் வனம் என்கின்றனர்! ஹிமயமலையின் தென் சாரலில் நாங்கள் கண்ட வனத்துடன் இதை எப்படி ஒப்பிடுவதென்று எங்களுக்கு விளங்கவில்லை.

மைதரனத்தில் விதவிதமான வர்ணமுடைய மணல், கூழாங்கற்கள், நெடுஞ்சுவர் போன்ற குன்றுகள், கரடுகள், அவைகளின்மீது உறைபனி ஆகியவைகள் பார்க்க மிக அழகாயிருக்கின்றன. சில இடங்களில் சிவப்புக்கல், பச்சைக்கல் முதலியவைகள் மலைமலையாய்க் குவிந்து கிடக்கின்றன. அவைகளின் நிறம் எடை முதலியவைகளினின்று அவை தாமிரம், நாகம் முதலிய உலோகங்களின் தாதுப் பொருளாயிருக்குமென்று யூகிக்க இடமுண்டு. அங்கு மழை பெய்வதில்லை. இலேசாகப் பனிக்கட்டி மட்டும் சில வேளைகளில் வீழ்கின்றது. குளிர்காலத்தில் எல்லாம் பனிக்கட்டி மயமாயிருக்குமாம்; ஆக, மழையில்லாது, மரம் கொடியில்லாது ஒரு தேசம் எழில் படைத்திருக்கக் கூடும் என்பதற்குத் திபேத்தே அத்தாட்சியாகின்றது. பிற்பகலில் அங்குக் குளிர் காற்று அடிக்க ஆரம்பித்து விடுகிறது. அதன் வேகம் உடலில் எலும்பைத் தாண்டி அதனுள் உறையும் ஊன்சத்தைப் போய்த் தாக்குகிறது. காற்றுப்படும் அங்கங்களாகிய முகம் கை முதலியவைகள் தீயில் சுட்டவை போன்று கறுத்துத் தீய்ந்துபோய் விடுகின்றன. முகத்துக்கு எண்ணெய் தடவிப் பாதுகாத்தபோதிலும் தோல் ஒரு படலம் உரிந்து வந்துவிடுகிறது. உஷ்ணமான சில இடங்களில் இரவில் இருபது பாகைக்கு வந்தது. அதாவது நீர் உறையும் பாகைக்குக் கீழ் பன்னிரண்டு பாகை போய்விடுகிறது. கைவசமுள்ள கம்பள உடைகளை யெல்லாம் உடலில் அணிந்துகொண்டும் சுற்றிக்கொண்டும் மூட்டை கட்டியது போன்று சுருண்டு கிடக்கவேண்டும்.

7. கயிலாயின் தரிசனம்

நாற்றிசைக்கும் விளக்கு

ஒரு மலைச்சாரவில் சிறிது சிறிதாக ஏறி மேலே போகின்றோம். உச்சி சுமார் அரை மைல் தூரத்தில் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால் ஏற ஏற அந்த அரை மைல் வளர்ந்துகொண்டே போகிறது. திபேத்தில் இது எங்களுக்குக் கிடைத்த ஒரு நூதன அனுபவம். அண்மையில் இருப்பதாகக் கட்புலனாவது உண்மையில் நெடுந்தூரத்துக்கப்பால் இருக்கிறது. புலன்கள் நமக்குப் பொருளை உள்ளபடி விளக்குவதில்லை என்பதைத் தெளிவாக இத்தேசத்தில் தெரிந்துகொண்டோம். சுமார் மூன்று மைல் தூரம் நடந்து மலையின் உச்சிக்கு வருகின்றோம். அப்போது வழிகாட்டி எல்லார்க்கும் முன்னே செல்கின்றான். அவன் வல்லமை மிக வாய்ந்தவன். சமயோசிதம்போல் நடந்துகொள்ள அவனுக்குத் தெரியும். வேறு ஒன்றும் பேசாது, “அதோ பாருங்கள்!” என்கிறான்.

நாற்பதுமைல்களுக்கப்பால் மற்ற மலைகளுக்கெல்லாம் மேலே ஒன்று வானத்தை அளாவிக்கொண்டு ஓளிர்கின்றது. அதைப் பார்த்ததும் உடலெங்கும் மயிர்க்கூச்சுண்டாகிறது. கயிலாயம் என்பது அதுதான் என்ற உணர்வு தானே வந்துவிடுகிறது. அரசன் ஒருவன் தன்னை இன்னொன்றென்று யாருக்கும் அறிமுகப்படுத்திக் கொள்வதில்லை. ஆயினும் அவனை வேந்தனென்று குடிகள் தாமே தெரிந்து கொள்ளுகின்றனர். வேந்தர்க்கெல்லாம் வேந்தனாகிய

கடவுளின் நிலை அதைவிடப் பெரியது. தலைவனைக் கண்டதும் உயிர்கள் அவன் வசப்பட்டு வீடுகின்றன. தலைவனது உறைவிடமாகிய கயிலைக்கு அத்தகைய கவர்ச்சி உண்டு. எங்கள் கூட்டத்தின் தொகை நாற்பதுக்கு மேற்பட்டது. ஆனால் ஒருவராவது சந்தேகம் தெளிதற்கு மற்றவரிடம் கேள்வி யொன்றும் கேட்கவில்லை. கயிலையைக் கண்டது தான் தாமதம்; திக்கை நோக்கித் தெண்டனீடுகிறது ஒரு கூட்டம். ‘நாதா!’ என்ற வார்த்தையோடு ஒரு கூட்டத்துக்கு நாக்குளறி வீடுகிறது. ஒன்றும் பேசமுடியாது இன்னொரு கூட்டம் ஸ்தம்பித்து நிற்கிறது. இடையிடையே எழும் “கயிலாய பதிக்கு ஜயம்!” என்னும் கோஷம் இப்போது அவனைக் கண்டதும் அடங்கிவீடுகிறது. இத்தனை நாள் அல்லும் பகலும் படாதபாடுபட்டு உணவைப் பொருட்படுத்தாது, வசதியைப் பொருட்படுத்தாது, மரணத்தையும் பொருட்படுத்தாது எதைக்காணுதற் பொருட்டு ஒரே கருத்துடன் யாத்திரை செய்யப்பட்டதோ அது இப்போது கண் கூடாகக் காட்சி கொடுக்கிறது. இறைவனிடம் லய மாணாற்போல் எல்லாரும் நெடுநேரம் ஆங்கு அமர்ந்து வீடுகின்றனர்.

“ஜய் கைலாஸபதிக்கு ஜய்” என்று ஒலமிட்டு வழிகாட்டி சாந்தியைக் கலைக்கிறான். ஒருவர் பின் ஒருவராக எழுந்து நடக்கின்றனர். இனிச் சுமார் பத்து நாளைக்கு இரவும் பகலும் கயிலையின் தரிசனம் கிடைத்த வண்ணமாயிருக்கிறது. அல்லும் பகலும் சுடர்விட்டு எரியும் நந்தா வீளக்காக நான்கு திசைகளிலும் அது

பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. மலையைக் கண்ட பின்பு அடிவாரம் வந்து சேருதற்கு மூன்று நாட்கள் பிடிக்கிறது.

கயிலையின் அமைப்பு

மனிதனால் கட்டப்பட்ட கோயில் ஒன்றும் ஆங்கிலை. ஆனால் கோயில்களுக்கெல்லாம் மாதிரியாக அது இயற்கையாகவே அமைந்திருக்கிறது. தென் முகமாக அது இந்தியாவைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. நான்கு பக்கமும் சமகோணமாய் அமைந்திருக்கும் அதன் சுற்றளவு இருபத்தொன்பது மைல். பிராகாரம் போன்ற மலைச்சுவர் செங்குத்தாக நிற்கின்றது. சில பாகங்களில் அது வெறும் சுவராகவும், வேறு சில இடங்களில் சித்திரங்களும் உருவங்களும் அமைக்கப் பெற்றது போலும் காணப்படுகிறது. மூடப்பட்ட வாயில் போன்றவைகளும் ஆங்காங்குத் தென்படுகின்றன. பிராகாரத்தின்மீது ஒரு பெரிய மேடை. சுவர் ஐநூறு அடி முதல் ஆயிரம் அடி வரையில் ஒரே செங்குத்தாயிருப்பதால் மேடைக்கு யாரும் போகமுடியாது. அந்த மேடையின்மீது நூற்றுக்கணக்கான சிறு மலைகள் கோபுரங்கள் போன்று அமைந்திருக்கின்றன. அவைகளுள் சித்திர வேலைப் பாடுடையவை, சாதாரணமாயிருப்பவை, சதுரமாயிருப்பவை, வட்டமாயிருப்பவை, முட்டைபோன்றிருப்பவை, முக்கோணமுடையவை, தூண்போன்றிருப்பவை, ஒடுங்கிய நுனியை யுடையவை, இன்னும் பலவீதமான வடிவங்களை யுடையவைகள் பல இருக்கின்றன. அவை

களின் நிறங்களும் பலவகைப்படும். இந்தியாவில் தென் முனையிலிருந்து இமயம் பரியந்தம் எத்தனை விதமான கோபுரங்கள் உளவோ அத்தனைக்கும் மாதிரிகள் கயிலையில் உள. இன்னும் புதியதாக ஏதாவது கட்டவேண்டுமானாலும் அதற்கும் மாதிரி அங்கே கிடைக்கும். கர்ப்பக் கிரகம் கோயிலில் உள்ளே எட்டியிருப்பது போன்று கயிலைய சிகரம் பீடத்தின் வடபாகத்தில் இருக்கிறது. மற்ற கோபுரங்களுக்கெல்லாம் மேலே இது ஆகாயத்தை எட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு, சமுத்திர மட்டத்துக்குமேல் 22,980 அடி உயரத்தில் இருக்கிறது. இதற்கு வீசவலிங்கம் என்று பெயர். இதன் பக்கத்தில் செல்ல யாருக்கும் இயலாது. சுற்றி வலம் வருவது ஒன்றே யாத்திரிகர்களால் செய்யக்கூடியது.

அண்ட நாயகியின் அந்தப்புரம்

இறைவனுடைய இடது பாகம் பேர்பாதி அம்பாளுக்கு அளிக்கப்பட்டதாக ஐதிகம். கயிலையில் இத்தத்துவம் இயல்பாக அமைந்திருக்கிறது. தக்ஷிணமூர்த்தமாக எழுந்தருளியிருக்கும் விராட் லிங்கத்தின் இடது பக்கம் அல்லது கீழ்த்திசையில் கௌரியின் சன்னிதியும் கௌரி குளமும் இருக்கின்றன. இக்குளத்தின் உயரம் சமுத்திர மட்டத்துக்குமேல் 18,600 அடி. இது சதாகாலமும் உறைபனியால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. ராஜ ராஜேசுவரியின் அந்தப்புரத்தில் ஓர் அழகிய நீர் நிலை கட்டுவிக்கப்பட்டது போன்றும், மற்றவர் கண்ணுக்கும் தென்படாது பல கூடங்களினின்று அம்பிகையும் அம்பிகையின் தாதிமார்

களும் வந்து தீர்த்தமாடிவிட்டுப் போதற்கான துறைகளும் வாயில்களும் தெய்வாதீனமாக உட்புறத்தில் அமைந்திருப்பன போலவும் இக்குளம் காட்சி கொடுக்கிறது. இங்கிருந்து இரண்டு ஓடைகள் உற்பத்தியாகிக் கயிலையின் இருமருங்கிலும் ஓடுகின்றன.

நகரம் போன்ற காட்சி

அண்ட நாயகனது அரண்மனை போன்றது கயிலை. இருபத்தொன்பது மைல் சுற்றளவுடைய அதற்கு அகழி, பிராகாரம், கோட்டை, கொத்தளம், கோபுரம், கூடம், மாடம், கொலுமண்டபம், அந்தப்புரம் ஆகிய மாட்சியனைத்தும் ஒருங்கே அமைந்திருக்கின்றன. தென்புறம் தவிர மற்ற மூன்று பக்கங்களிலும் அணியணியாக மலைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவைகள் வெறும் மலை போன்று தென்படுவதில்லை. வீசுவேசுவரன் வீற்றிருக்கும் கொலுமண்டபத்துக்கு அருகாமையில் அவனுடைய கணங்கள், சிப்பந்திகள் முதலாயினோர் வசிப்பதற்கான வாசஸ்தானங்களாக அவைகள் விளங்குகின்றன. மந்திரி பிரதானியர் முதல் வெறும் ஏவலாளர் வரை பல படித்தரங்களில் இருக்கும் லட்சக்கணக்கான பேர்களுக்கு என்னென்னவித மாளிகைகள், உப்பரிகைகள், சாமானியமான வீடுகள் தேவையோ அவை யாவும் ஆங்கிருக்கின்றன. தேவலோகத்துக்கேற்ற ஓர் ஒப்பற்ற நகரம் போன்று அவைகள் காட்சி கொடுக்கின்றன.

உயிர் ஓவியம்

கயிலையின் தென்புறத்தில் கண்ணுக் கெட்டுமளவும்

ஓரே சமவெளி. அதில் நாற்பது மைலுக்கப்பால் மானஸ சரோவரம் இருக்கிறது. சரோவரம் என்றால் தடாகம். அதன் பெயருக்கு ஏற்ப அது வாஸ்தவத்தில் பூலோகத்தில் உள்ள ஒரு தடாகமோ அல்லது மனோகற்பிதத்தால் அது ஒரு தடாகமாகத் தோன்றுகிறதோ என்னும் சந்தேகம் வந்துவிடும். கயிலை, கௌரிகுளம் ஆகிய இந்த இரண்டைப்போன்று மானஸ சரோவரத்தின் பெருமையைப் படத்தின் மூலம் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. படம் உயிரில்லா நிழல்போன்றிருக்கிறது. ஆனால் கயிலை சம்பந்தமான யாவையும் உயிர் ஓவியம் என்று இயம்ப வேண்டும். உயிருக்கு உயிராய் இருப்பது சிவம். அத்தகைய பேருயிர் நீரிலும், நிலத்திலும், மலையிலும் திரண்டு திகழ்ந்து கொண்டிருக்குமிடம் கயிலை. ஓவியம் போன்று அழகுவாய்ந்த அவ்வுலகம் உயிர்தரித்து இலங்குகின்றது. அதைக் காணுமிடத்து, உயிர்க்குயிராயிருக்கும் பொருளை நாம் உள்ளபடி உணர்கிறோம்.

மானஸசரோவரத்தின் சுற்றளவு ஐம்பத்தாறுமைல். அது கிட்டத்தட்டச் சம சதுரமாயிருக்கிறது. கடல் போன்ற தோற்றமுடையது. கடல் நீல நிறமாயிருப்பது போன்று இது பச்சை நிறமாயிருக்கிறது. அது உப்புக் கடல். இது நன்னீர்க் கடல். இதன் ஆழம் இருநூற்றைம்பது அடிவரையில் போகிறது என்கின்றனர். ஐம்பது அடிக்குக் கீழ் உள்ள கற்கள் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. காலை வேளைகளில் இத்தடாகம் அமைதியுற்றிருக்கிறது; மாலையில் திரைகடல் போன்று அலைவீசுகின்றது. இது சமுத்திர மட்டத்துக்கு மேல் 14,950

அடியில் இருப்பினும் இதன் நீர் மிகத் தட்பமானதன்று. அதற்குக் காரணம் வெந்நீர் ஊற்றுக்கள் பல அதனுள் இருக்கக்கூடும் என்று ஊகிக்கின்றனர். தடாகத்துக்கு வெளியே வடமேற்கு முலையில் ஓர் வெந்நீர் ஊற்று இருக்கிறது. அதில் நீராடலாம். நெடுஞ்சுவர் போன்ற கரடுகள் இதன் கரையோரம் ஆங்காங்கிருக்கின்றன. அவைகளின் உச்சியில் வெண்மை நிறமான பனிக்கட்டி. கீழே வரவரப் பலவீதமான வருணம் தீட்டிய கற்கள். நாற்புரத்திலும் இருக்கும் மணல் மேடுகளும் எண்ணிறந்த நிறங்களை யுடையனவா யிருக்கின்றன. வான வில்லின் வர்ணம் அடுக்கடுக்காக இருப்பது போன்று இங்கு மணலில் விதவிதமான வர்ணங்கள் மறையாது நிலைத் திருக்கின்றன. ரத்தினக் குவியல்களென்று இவைகளைத் தான் கவிகள் வர்ணித்தார்கள் போலும். இத்தனைவித நிறங்களும் தாறுமாறாகக் கலந்து கிடந்தால் அவைகள் அழகற்றுப்போம். ஆனால் வீசுவகர்மா அறிவுடையவன்; இன்ன வர்ணத்திற்குப் பிறகு இன்ன வர்ணம் வந்து அமைந்தால்தான் அது சோபிக்கும் என்பதை அவன் கற்றுணர்ந்தவன்போலும். வர்ண அமைப்பைப் பற்றிய கலை ஞானத்தைக் கற்றுக்கொள்வதற்குக் கயிலாய பூமியில் எத்தனை வருஷகாலம் தங்கினாலும் போதாது. அத்தனைவித வர்ணங்களுக் கெல்லாம் கீழே தடாகத்தினுள் நீர் பசுமையான காட்சியளிக்கிறது.

வடகோடியில் தென்முகமாக வீற்றிருக்கும் கயிலை, நாற்பது மைலுக்கு இப்பால் மனோ கற்பிதத்துக்கும் எட்டாத அழகு வாய்ந்த தடாகம், இரண்டுக்கும் இடை

யில் இருக்கும் சமவெளியிலும் தடாகக் கரையிலும் இழைத்திருக்கும்—நவரத்தினங்களன்று— ந வ கே ர டி ரத்தினங்களின் பொலிவு ஆகிய இவை யாவையும் ஊனக் கண்ணால் பார்க்கும்போது சந்தேகம் ஒன்று வந்துவிடுகிறது. நாம் விழித்திருந்து இவைகளைக் காண்கிறோமா, அல்லது சொப்பனத்தில் இந்த அதிசயத்தைக் காண்கிறோமா? இது பூலோகமா, பூலோக கைலாஸமா, அல்லது வேறு ஏதேனும் உலகுக்கு நாம் கூட்டோடு கொண்டு போகப்பட்டோமா?—என்பதுதான் அச்சந்தேகம்.

பௌத்தர் கயிலையைப் போற்றும் விதம்

ராக்ஷச தடாகம் என்பது மானஸ சரோவரத்துக்கு மேற்புறத்தில் இருக்கிறது. வண்ணத்திலும் அது மானஸ சரோவரத்துக்குக் கிட்டத்தட்ட ஒப்பானது. அசுரர்களெல்லாம் ராக்ஷச தடாகக் கரையிலும், தேவர்களும் முனிவர்களும் மானஸ சரோவரக் கரையிலும் தவம் புரிந்தனர் என்கின்றனர் திபேத்தியர்.

திபேத்தியர் அனைவரும் புத்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பது முன்னமே சொல்லப்பட்டது. ஆனால் அவர்கள் கயிலையைப் போற்றும் விதத்தைப் பார்க்குமிடத்து அது அவர்களுக்குப் புனிதம் வாய்ந்ததா, அல்லது ஹிந்துக்களுக்கா என்னும் கேள்வி இயல்பாகவே எழும். சதாசிவத்தின் இயல்பு, சிவ சாயுஜ்யம் முதலியவைகளை ஹிந்துக்கள் வீளக்குகின்றனர். கயிலைக்கு யாத்திரை போகின்றவர்கள் அதை சுவானுபவமாக உணராதிருக்க முடியாது. பலவந்தமாகத் தண்ணீரினுள் தள்ளப்படுபவனும் ஸ்நானம் செய்த

வனுக்கு ஒப்பாகின்றான். அவ்வாறே கயிலையில் சிவானந்த போகம் வலியக் கிடைக்கிறது. மனிதன் அடையக்கூடிய மனோ வாக்குக்கு எட்டாத மகோன்னத நிலையைப் பெளத்தர்கள் மகா நிர்வாணம் என்கின்றனர். அது உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல் கயிலையில் கிடைக்கிறது. பெளத்த முனிவர்களுள் ஐந்தாறு பேர்களுக்குமேல் கயிலைய பூமியில் தவம்புரிந்து அந்நிலையை அடைந்ததாக அவர்கள் சொல்லுகின்றனர். ஹிந்துக்கள் கையாளும் பெயரையும் பெளத்தர் கையாளும் பெயரையும் நீக்கிவிட்டுப் பொதுவாக அங்கு உண்டாகும் அனுபவம் என்ன என்று பார்க்கும்படித்து அது ஜீவகோடிகளனைத்துக்கும் பொதுவானதே என்பது புலப்படும். ஆக, சமயங்கள் இட்டிருக்கும் பெயரளவில் மட்டும் வேற்றுமை; பொருளில் வேற்றுமையில்லை. மேலான நிலை மனிதர் அனைவர்க்கும் பொதுவானதென்றும், முயன்றால் அதைப் பெறலாமென்றும் கயிலையகிரி மனிதனுக்கு இடித்துப் புகட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

கயிலையகிரியைச் சுற்றி நான்கு திசையிலும் நான்கு பெளத்த மடாலயங்களிருக்கின்றன. மானஸ சரோவரத்தைச்சுற்றி ஏழு மடாலயங்களிருக்கின்றன. அவர்கள் முறைக்கு ஏற்ப நித்திய பூஜை, வந்தனை வழிபாடு செய்தற்கே அத்தனை மடாலயங்களை ஆங்காங்கு அமைத்திருக்கின்றனர். பனிக்காலத்தில் வீட்டைவிட்டு வெளியே வர இயலாத நிலைமையிலும் ஆராதனை நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும். துபேத்திய அரசாங்கமும் அது விஷயத்தில் கருத்து மிகவுடையதாயிருக்கின்றது.

8. கயிலையை வலம் வருதல்

அங்கப்பிரதக்ஷிணம்

வேனிற் காலத்தை திபேத்தியர் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். அக்காலத்தில் பனியுருகி வழி திறக்கப்பட்டதும் அவர்கள் கயிலையைச் சுற்றி வலம் வர ஆரம்பித்துவிடுகின்றனர். இருபத்தொன்பது மைல் சுற்றளவுள்ள அதைச் சாமானிய பக்தியுடையவர் ஒரு தடவை வலம் வருகின்றனர். பக்தி சிரத்தைக்கு ஏற்ப வலம் வருவதன் எண்ணிக்கை அதிகரித்துக்கொண்டே போகிறது. ஆழ்ந்த அன்புடையோர் தொடர்ந்து இருபத்தொரு தடவை கயிலையைப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணுகின்றனர். அத்தனை தடவை வலம் வருவதன் கருத்து யாதென்று நாங்கள் அவர்களிற் சிலரைக் கேட்டோம். “வெகு தூரத்துக்கப்பாலிருந்து ஆபத்து எதற்குமே அஞ்சாது வந்த நீங்கள் ஒரு தடவை வலம் வரும்போது, கயிலைக்கு அருகிலேயே இருக்கின்ற நாங்கள் இருபத்தொரு தடவை வலம்வருவது அரிய காரியமா?” என்று அவர்கள் திருப்பிக் கேட்டனர்.

இதைவிடப் பெரியதும் உள்ளத்தைக் கவரவல்லது மாகிய காட்சி யொன்றைக் கண்டோம். அதுதான் அங்கப் பிரதக்ஷிணம் என்பது. அதி காலையில் சூரியன் உதயமாகும்போது அது துவக்கப்படுகிறது. கைதூக்கித் தலை நிமிர்ந்து கயிலையைப் பார்த்துக் கசிந்துருகிய பிரார்த்தனை. அது முடிய மூன்று அல்லது நான்கு நிமிஷம் பிடிக்கிறது. பின்பு சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து நமஸ்காரம். நடுவிரலால்

பூமியில் ஒரு கோடு கிழிக்கப்படுகிறது. எழுந்திருந்து கை கூப்பிப் பிரார்த்தனை சொல்லிக்கொண்டு கோட்டின்மீது பாதம் படியும் வரைக்கும் மெதுவாய் நடத்தல்; மறுபடியும் கைதூக்கித் தலைநிமிர்ந்து கயிலையைப் பார்த்துப் பிரார்த்தனை. அவர்களின் மொழி நமக்கு விளங்காவிடினும் உள்ளக்கசிவோ நம் உள்ளத்தை வந்து தாக்குகிறது. மெய்யன்பையும் உருகிய பிரார்த்தனையையும் கண்கூடாகக் காண்கிறோம். பதினாயிரம் பிரசங்கங்களைக் கேட்டாலும் பிரார்த்தனையின் உட்பொருளைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. பக்தன் ஒருவன் பரவசமாகக் கண்ணீர் மல்கிக் கசிந்துருகிச் செய்யும் வழிபாட்டைக் காணப்பெறும் பேறே பெரும் பேறாகும். மாலையில் சூரியன் அஸ்தமிக்கும் பரியந்தம் இங்ஙனமே அங்கப் பிரதக்ஷிணம் நடைபெறுகிறது. இரவெல்லாம் அதே இடத்தில் வெட்ட வெளியில் காத்திருப்பது; வீசுகின்ற குளிர்காற்றைப் பற்றியோ, பெய்கின்ற உறை பனியைப் பற்றியோ, பூமியில் கிடக்கின்ற கூர்மையான கற்களைப் பற்றியோ, உறை பனிப் பாறையைப் பற்றியோ கவலையில்லை. இப்படி இருபத்தொன்பது மைல் தூரத்தையும் பூர்த்திபண்ண இருபத்தேழு நாட்கள் பிடிக்கின்றன. அதற்கிடையில் யாராவது வலியக் கொண்டுவந்து கொடுத்தால் நாளைக்கு ஒரு வேளை மட்டும் போஜனம்; கணப் பொழுதையாவது வீணாகக் கழிப்பதில்லை. இப்படிச் செய்கின்ற அங்கப் பிரதக்ஷிணத்தை ஓர் அலாதியான தபசு என்று சொல்ல வேண்டும். இதைச் செய்ய வல்ல பெரியார் இக்காலத்திலும் திபேத்தில் இருப்பதுதான் ஆச்சரியங்களுள் பேராச்சரியம்.

பட்டணப் பிரவேசம் போன்றது

மானச சரோவரத்திலும் கௌரி குளத்திலும் தீர்த்த மாடுதலும், கயிலாயகிரியைப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணுதலும் அதற்கிடையில் ஆங்காங்கிருந்துகொண்டு விசுவலிங்க வடிவெடுத்து வீளங்கும் கயிலாய நாதனை வழுத்தி வணங்குதலும் இந்த யாத்திரையின் முடிவான செயல்களாகின்றன. வலம் வருதல் பட்டணப் பிரவேசத்துக்கு ஒப்பாகின்றது. நாட்டுப்புறத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்த ஒருவன் திடீரென்று ஒரு நகரத்தினுள் போகும்பொழுது பல அதிசயங்களைக் கண்டு பிரமித்து நிற்கிறான். ஆனால் நகரத்திலுள்ள அதிசயங்களெல்லாம் மனிதனால் உண்டுபண்ணப்பட்டவை. கயிலையைச் சுற்றி வரும்போது நாட்டுப்புறத்தான், நகரவாசி, பண்டிதன், பாமரன் ஆகிய மானுடர் அனைவரும் திகைத்து நிற்பர். கடவுளின் மகிமை உலகெங்கும் வியாபித்திருக்கிற தெனினும் அது இங்கு உருண்டு திரண்டு உள்ளத்தைக் கொள்ளைகொண்டுபோக வல்லதாயிருக்கிறது. இயற்கை முழுதும் இறைவன் மயம் என்ற உணர்ச்சியை இவ்விடத்தில் பெற்றே தீரவேண்டும். சிவபெருமானது சன்னிதி சார்வதால் வீளையும் ஒப்பற்ற சாந்தி, தெவிட்டாத ஆனந்தம், உள்ளொளி, அருட்பெருக்கு, சொல்லில் அடங்காத சிற்சுகம் ஆகியவை இங்கே உள்ளங்கை நெல்லிக்கணிபோல் உள. உடலினின்று உதிர்கின்ற உரோமத்தைப் பொருட்படுத்தா திருப்பது போல, உடலே கயிலையில் உகுந்து விடினும் அது நமக்கு ஒரு பொருளன்று. அத்தகைய மேலான மனநிலை அங்கு வந்து வாய்க்கிறது.

ராஜ மார்க்கம் போன்ற வழி கயிலையைச் சுற்றிக் கொண்டு போகிறது. இடது பக்கம் ராஜதானிப் பட்டணத்தின் விதவிதமான காட்சிகளைக் காணலாம். முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் வசிப்பதற்கென்று கட்டப்பட்ட தேவலோகம் என்று அதை அழைத்தாலும் தகும். அவ்வளவு பெரிய பட்டணம் குடிபோன ஊர்போன்று தோன்றவில்லையா என்னும் கேள்வி எழக்கூடும். உயிர்ப் பிராணிகளைக் காண்கிறோமில்லை யெனினும், பட்டணம் போன்று தோன்றும் மலையே ஜீவகளையோடு மிளர்கிறது. உயிர் அவ்விடத்தில்தான் பெருமிதமாகத் திரண்டிருப்பது போல் நம் மனதில் படுகிறது. இயற்கையே நகரம்போன்று அமைந்த இடம் ஏதாவது ஒன்று இருக்கிறதென்றால் அது கயிலையைச் சுற்றிலுமுள்ள மலைகள் தான்.

கயிலாயகிரியைச் சுற்றி வருவதற்கு எங்களுக்கு மூன்று நாள் பிடித்தது. வலது பக்கம் பிரம்மாண்டமான மாளிகை போன்று அது தென்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. சில விடங்களில் எவ்வளவு உயரம் சிமிர்ந்து பார்த்தாலும் பிராகாரம் மட்டும் காணப்படுகிறது. வேறு சிலவிடங்களில் கோபுரங்கள் போன்ற கணக்கற்ற மலைச் சிகரங்கள் தெரிகின்றன. குறிப்பிட்ட சில இடங்களிலிருந்து விசுவலிங்கம் தரிசிக்கப்படுகிறது. அப்போதைக்கப்போது ஆங்காங்கிருந்து கற்பூர ஆராதனை, வந்தனைவழிபாடுகள் செய்யப்படுகின்றன. அவனுடைய நாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டும், பெருமையைப் புகழ்ந்து பாடிக்கொண்டும் வலம் வரப்படுகிறது.

விசுவலிங்கத்தின் மகிமை

விசுவலிங்கம் வீண்ணுலகையும் மண்ணுலகையும் இணைப்பது போன்று ஆகாயத்தை அளாவிக்கொண்டு நிற்கிறது. அது சதாகாலமும் உறைபனியால் மூடப்பட்டுள்ளது. இடையிடையே வீண்ணினின்று வந்து குவியும் வெண்முகில் அவனது ஜடாபாரத்தில் தரிக்கப்படும் ஆகாய கங்கை போன்று காட்சி கொடுக்கிறது. அல்லும் பகலும் ஜோதி மயமாய்த் திகழும் அம்மலைச் சிகரம் வேளைக்கொரு வருணமுடையதாக மாறுகிறது. அண்ட நாயகனாகிய மாந்திரிகன் அதற்கு இத்தகைய வல்லமையளித்திருக்கின்றான் போலும். இரவில் மற்ற வீடங்கள் எல்லாம் இருள் சூழ்ந்திருக்கும்போது இது வெள்ளை வெளேரென மிளர்கின்றது. அதிகாலையில் பால சூரியனுடைய இளங்கதிர் கயிலை மலையின்மீது தோயும் பொழுது அதன் திருக்காட்சியைக் காண்பதற்கு நமது ஊனக்கண்ணுக்கு யோக்கியதையில்லை. உருக்கியெடுத்த தங்கம்போன்று அது தகதகவென்று திகழ்கின்றது. புகை வீடாத அக்னி ஜ்வாலையோன்று பிரகாசிக்கின்றது. அதைப்பார்ப்பதால் வீளையும் பூரிப்பு உள்ளத்தைப் பிளக்கிறது. இத்தகைய காட்சியை முன்னிட்டே கயிலைமலையானைப் 'பொன்னார் மேனிய' நென்றும், 'திவண்ண நென்றும் பெரியார் அழைத்தனர் போலும்!

அதிகாலையில் கனகக் குன்றாகக் காணப்படும் மலை, சூரியன் மேலே வந்ததும் வெள்ளி மலையாக மாறுகிறது. ஆனால், அதை வெள்ளி மலையென்று சொல்லுதற்குப் பதிலாக ஆயிரத்தெட்டுச் சூரியர்களை ஒன்றாகக் குவித்து

வைத்த சூரிய ராசியென்று சொல்லுவது பொருந்தும். அவ்வளவு பிரகாசம் அதன்கண் பொலிகிறது. கண் கூசுகிறது எனினும், சுடும் தன்மை அதன்பால் இல்லை. அதைக் காணக்காண உள்ளம் குளிர்ந்து உவகை யெய்துகிறது. மாலையில் செந்தாமரைப் பூக்குவியல் போன்று அது தென்படுகிறது. பார்ப்பவர் உள்ளத்தைப் பறிமுதல் செய்துகொண்டு உலகுக்கோர் அற்புதமாக விசுவலிங்கம் வீற்றிருக்கிறது. அது ஞான வடிவாகிய தன் சுயசொருபத்தில் சொக்கிக்கொண்டும், பரமானந்தத்தில் திளைத்துக் கொண்டும் ஆத்ம நிஷ்டையில் அமர்ந்திருப்பது போன்று இருக்கிறது. பெருமை வாய்ந்த அதைப் பார்த்துப் பிரமித்து வலம் வருவதே கயிலை மலையானுக்கு நாம் செய்யும் வந்தனை வழிபாடாகும்.

கௌரி குளத்தில் நீராடுதல்

பெரிய வெற்றி அல்லது பேரானந்தம் கிடைப்பதற்குச் சற்று முன்புதான் பெருஞ் சோதனையும் பெருமயக்கமும் உண்டாகும். கௌரி குளத்தில் ஸ்நானத்துக்குப் போகையில் இக்கூற்று நன்கு நிரூபிக்கப்படுகிறது. மலையை வலம் வரும்போது அக்குளத்தின் வாயிலாகப் போகவேண்டும். அது சமுத்திர மட்டத்துக்கு மேல் 18,600 அடி உயரத்தில் இருக்கிறது. நாங்கள் நடந்து சென்ற பாகங்களில் இதுவே மிக உயரமானது. ஐந்து மைல் தூரத்துக்கு ஒரே ஏற்றம். சுவாசிப்பதற்குக் காற்று போதாமையால் விளையும் சோதனைகளுள் மிகக் கஷ்டமானது இங்கு உண்டாகிறது. அதிகாலையில் குளிரில்

விறைத்துக்கொண்டு பனிக்கட்டியின் மீது நடக்க வேண்டும். இடையிடையே உறைபனி மழையாகப் பெய்கிறது. அது பெருமீதமாய் வீழ்ந்தால் மனிதன் உயிரோடு புதைக்கப்படுவான். கயிலையபதியின் அருளால் எங்களால் தாங்கக்கூடிய அளவில் அது மலர்போன்று வீழ்கிறது. ஆயினும் சரீரம் மேல்நோக்கிச் செல்ல மறுதலிக்கிறது. அளந்து அளந்து ஒவ்வோர் அடியாகப் பாதை கடக்கப் படுகிறது. சுமைகளிலெல்லாம் பெரிய சுமை உடற்சுமை என்னும் உண்மை இப்போதுதான் விளங்குகிறது. மனிதனுக்கு வருகின்ற துன்பங்களெல்லாம் உடலை முன்னிட்டேயாம். ஆயினும் ஓர் உபாயத்தாலேயே அதன் இடர் வெல்லப்படுகிறது. “கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும் நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே” என்றார் அப்பர் சுவாமிகள். வாழ்க்கை என்னும் கடலில் உடல் என்னும் கல்லோடு நாம் பிணைத்துவிடப்பட்டிருக்கிறோம். எந்த நெருக்கடியான நிலையிலும் நமக்கு நல்ல துணையாவது நமச்சிவாய என்னும் திருமந்திரம். அதை உச்சரிக்கு மளவு உடல் வேதனை மறைந்தோடுகிறது. அவன் அருளாலே அவன் எய்தப்படுகிறான் என்னும் உண்மையைக் கௌரி குளத்துக்குப் போகின்றவரே உணர்வர்.

வழிகாட்டி கௌரி குளத்தைக் கண்டதும் “ஐய கைலாச பதிக்கு ஐய்” என்று ஓலமிடுகிறான். பின்பு அத்தனை பேரும் அதே முறையில் கோஷிக்கின்றனர். ஒரு கனத்த கழியால் வழிகாட்டி கௌரி குளத்தின் உறைபனியை அடிக்கிறான். அது கண்ணாடி போன்று படலம் படலமாக உடைந்து சிதறுகிறது. பனிக்கட்டிக்

குக்கீழ் ஜலம் இருக்கிறது. சிவபெருமான் அருளால் இது போழ்து காற்றுமில்லை, மப்பு மந்தாரமுமில்லை. வெயிலடிக்கிறது. கௌரி குளத்தில் ஸ்நானம் பண்ணுதற்கு அதுவே தக்க தருணம். உடைகளைக் சழற்றும்படி ஆக்ஞாபிக்கிறான் வழிகாட்டி. அவனும் மற்றொருவனும் கரையோரம் நின்றுகொள்கின்றனர். ஒருவர்பின் ஒருவராகக் குளத்துக்குள் நீராட வீடுகின்றனர். அப்படி இறங்குபவர் அவசர அவசரமாக நாலைந்து தடவை முழுகி நீராடவேண்டியது. அதற்குள்ளாக உடல் கட்டை போன்று வீறைத்துவிடுகின்றது. உடனே கரையில் நிற்கும் இருவரும் நீராடியவரைத் தூக்கிக் கரையில் போடுகின்றனர். இன்னும் இருவர் உடலைத் துணியால் தேய்த்து உஷ்ண மூட்டுகின்றனர். சிறிது நேரத்திற்குப் பிறகு சரீர உணர்ச்சி வருகிறது. ஆத்மா வேறு, உடல் வேறு என்று நாம் இங்கே வெறும் வாய் வேதாந்தம் பேசுகிறோம். ஆனால், கௌரிகுள ஸ்நானம் அதை நமக்கு பிரத்தியட்சமாய்க் காட்டிவிடுகிறது.

பேரின்பழுட்டும் செயல்

பிறகு அம்மை கௌரிக்கும் அப்பன் கயிலாயபதிக்கும் குளக்கரையில் பூஜை நடக்கிறது. அப்பொழுது உள்ளத்தில் சொல்லமுடியாத உவகை உண்டாகிறது. ஏனென்றால், எல்லாக் கஷ்டங்களையும் தாண்டி யாத் திரையின் முடிவான சடங்கையும் செய்தாய்விட்டது. தியானம், நிஷ்டை, ஸ்தோத்திரம் முதலியவைகளுக்கிடையில் பரமானந்தம் பெருக்கெடுத்தோடுகின்றது. பேரு

வகையுடன் அவ்விடத்தைவிட்டு மூவாயிரம் அடி கீழே இறங்கிப் பிராகாரத்தைச் சுற்றிவருகிறோம்.

மானுட வாழ்க்கையை நீண்டதொரு யாத்திரை யெனலாம். மெய்ப்பொருளிடத்துத் தோன்றிய மனிதன் திரும்பவும் அங்குப் போய்ச் சேரும் பரியந்தம் அவனுக்கு வழியில் ஒய்வென்பதில்லை. பல பிறவிகளின் வாயிலாக இப்பிரயாணத்தை அவன் செய்துகொண்டேயிருக்கிறான். அத்தனை பிறவிகளில் உண்டாகின்ற அனுபவங்களையும், இறுதியாக இறைவனை அணுகும்போது உண்டாகின்ற அனுபவங்களையும் ஒன்றாகத் திரட்டிக் காட்டுவது திருக்கயிலாயகிரி யாத்திரை- யெனலாம். வேறு தீர்த்தயாத்திரைகள் பல உலகில் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு சமயக் கோட்பாட்டுக்கும் ஏற்றபடி ஸ்தல யாத்திரைகள் இருக்கின்றன. மெய்ப்பொருளை நாடிச் செல்லுதல் என்னும் பெரும் பயணத்தின் சிறு சிறு அம்சங்களை மட்டும் அவைகள் விளக்குகின்றன. ஆனால், இந்த யாத்திரை யொன்றே ஜீவர்களின் தோற்றம், இருப்பு, முடிவாக அடையும் நிலை ஆகிய அனைத்தையும் ஒன்றுசேர்த்து விளக்குகின்றது. கயிலாயகிரியில் முன்பு பல முனிவர்கள் தபசு பண்ணிய வரலாறுகள் இருக்கின்றன. அவைகளை நாம் நம்பினாலும் நம்பாவிட்டாலும் அந்த இடத்தை நாம் நேரில் பார்த்து அதைப்பற்றிச் சொந்த அபிப்பிராயம் கொள்ளுவது சாலும். உலகில் இயற்கையாயமைந்துள்ள அதிசயங்களுள் கயிலையை ஒப்பற்றதெனலாம். பூலோகத்திலுள்ள புண்ணியக்ஷேத்திரங்களிலெல்லாம் இது தலை யாயது என்னும் முடிவுக்கு நாம் வந்தே தீரவேண்டும்.

இறைவனுடைய மகிமைக்களை ஞாபக மூட்டக்கூடிய இடங்களையெல்லாம் புண்ணிய ஸ்தலங்களாகக் கண்டெடுத்தனர் முன்னோர். அக்கருத்தை முழுதும் நிறைவேற்றுவது கயிலை.

உடல் உணர்ச்சியை வெல்லுதல்

தேகாரோக்கியத்தை முன்னிட்டு வெளியூர்களுக்குப் பயணம் போவது நல்லதென்று வைத்தியர்கள் சொல்லுகின்றனர். ஆனால், அப்படிப் பயணம் போகின்றவர்கள் சதாகாலமும் உடலைப்பற்றியே எண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இத்தகைய எண்ணம் நோயைப் போக்குதற்குப் பதிலாக அதை அதிகப்படுத்துகிறது. நலமுற்றிருக்கும் கால்வீரல் ஒன்றைப்பற்றி நாம் ஒரு நாளுக்கு ஒருதடவையாவது எண்ணுவதில்லை. ஆனால், வீரல் ஒன்றில் காயம் உண்டாயிருக்கும்போது அதைப் பற்றியே திரும்பத்திரும்ப நினைக்கிறோம். வீரலைப்பற்றிய ஞாபகமே வீரல் நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கிறது என்பதை விளக்குகிறது. உறுப்புகளில் முக்கியமானது தலை. இது அறிவுக்குப் பிறப்பிடம். ஓயாது அதன்கண் சிந்தித்தல் என்னும்வேலை நடைபெறுகிறது. ஆயினும் தலையொன்று இருக்கிறது என்னும் எண்ணம் அது சுகமுற்றிருக்கும் போது வருவதில்லை. தலைக்கு நோய் வரும்போதே அது ஒரு சுமையாகத் தோன்றுகிறது. ஆக, உடலை நாம் மறந்திருக்குமளவு அதற்கு நோயில்லை. உடலின் ஞாபகம் வருமளவுக்கு நோய் பலப்பட்டிருப்பது நிரூபிக்கப்படுகிறது.

திருக் கயிலையகிரி யாத்திரை நோயைப் போக்குதற்

கும் உடல் ஞாபகத்தை வெல்லுதற்கும் பயன்படுகிறது. போதிய அளவு தேக உழைப்பு இல்லாமையே பலவித நோய்களுக்குக் காரணம். வெயிலில் இமயமலை ஏற்றங்களைப் பலநாள் ஏறுவதால் உழைப்பைப் பற்றிய அலுப்பு இல்லாமலேயே உடலுக்குப் பேருழைப்பு உண்டாகிறது. பிழிந்து எடுத்தாற் போன்று ஓயாது வியர்வை வந்து கொண்டேயிருக்கிறது. அதனால் சரீரம் தானே சுத்தியடைகிறது. பெருமூச்செறிவது பிராணாயாமமாய் முடிகிறது. ரத்தம் தூயதாவதற்கு வியர்வை வடிதலும் ஆழ்ந்து சுவாசிப்பதும் இன்றியமையாதவைகள். இவ்விதம் நாள்தோறும் சரீரம் புதுப்பிக்கப்படுகிறது. பிறகு கடும் பனி மற்றொரு வீதத்தில் உடல் நலனை உண்டு பண்ணுகிறது. மட்டுக்கு மிஞ்சிய உஷ்ணத்தால் வீளையும் பயன் மட்டுக்கு மிஞ்சிய குளிராலும் வீளாகிறது. தீயில் செடி கொடிகள் கரிவதுபோன்று உறைபனியிலும் கரிகின்றன. தீயில் மடிகின்ற நச்சுப் பூச்சிபோன்ற சில சிற்றுயிர்கள் உறைபனியிலும் மடிகின்றன. மனிதனோ செயற்கையால் உறைபனியினின்று தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்கிறான். ஆனால், அவன் உடலில் இருக்கும் நோய்க் கிருமிகள் தாமே மாண்டுபோகின்றன. அதனாலும் மனிதனுக்கு உடல் நலன் உண்டாகின்றது. ஆக, வெப்பத்தாலும்.பெருமிதக் குளிராலும் தேகாரோக்கியம் பெறுவது இந்த யாத்திரையின் கைகண்ட பலனாகும். மருந்துகளிலெல்லாம் சிறந்தது உடலை மறந்திருப்பது என்பது முன்னமே சொல்லப்பட்டது. பலவிதமான துன்பங்களுக்கிடையில் சிவபெருமானது சிந்தனையிலேயே

சித்தம் லயித்திருப்பதால் உடல் மறதி என்னும் நன்மையும் சேர்ந்து கிடைக்கின்றது.

பரந்த மனப்பான்மை

ஒரு மொழியில் மட்டும் பயிற்சியடைந்திருப்பவனுக்குக் குறுகிய நோக்கம் இருப்பதுபோன்று ஒரு மாகாணத்திலேயே வாசம் பண்ணுபவனுக்கும் குறுகிய நோக்கம் உண்டாகின்றது. பரந்த நோக்கம் வருவதற்கு யாத்திரை பயன்படுவது போன்று வேறு யாதும் பயன்படுவதில்லை. பலவிதமான சமூகங்கள், பலவிதமான பாஷைகள், பலவிதமான பழக்க வழக்கங்கள், பலவிதமான நாகரிகங்கள் ஆகியவைகளைச் சந்திப்பதால் வரும் அனுபவமே தலையாய கல்வியாகும். இந்தியாவின் பூரண மகிமையைத்தெரிந்து கொள்ளுதற்குக் கயிலாய யாத்திரை பெரிதும் பயன்படுகிறது. முன்பு ஒருகால் ஹிந்து தர்மம் மத்திய ஆசியாவரையில் பரவியிருந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. இன்றைக்கும் கன்னியா குமரியினின்று கயிலை பரியந்தம் ஒரே லட்சியம் எண்ணிறந்த மக்களது உள்ளத்தில் உறைவதைக் காணலாம். மொழி, இனம், பழக்கவழக்கம் முதலியவைகளில் மாறுபட்டிருப்பினும் உயர்ந்த லட்சியம் ஒன்று மாந்தரை எவ்வாறு இணைத்து வைக்கிறது என்பதை இந்தியரும் திபேத்தியரும் ஒன்றுகூடித் திருக்கயிலாய கிரியை வலம் வருமிடத்துக் காணலாம்.

புராதன வாழ்க்கை முறை

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் குறைந்திருந்தபோதும், நவீன பெளதிக

முன்னேற்றங்களைப்பற்றி மனிதருக்கு ஒன்றும் தெரியாதிருந்தபோதும், மனிதருடைய தேவைகள் மிகச்சொற்பமானவைகளா யிருந்தபோதும் வாழ்க்கைமுறை எவ்வாறிருந்தது என்னும் கேள்வி எழுங்கால் இறந்த காலத்துள் மனக்கண்ணைச் செலுத்த முயலுகிறோம். காலத்தினுள் பின்னோக்கிச் செல்லுதற்குப் பதிலாக இந்தியாவினின்று திபேத்து வரையில் இமயமலை என்னும் பிரதேசத்தினுள் நுழைந்து பார்த்தால் பண்டைக்கால வாழ்க்கை முறையைக் கற்பனை பண்ணுதற்குப் பதிலாகக் கண்கூடாகக் காணலாம். மலையின் உட்பிரதேசத்தினுள் போகப்போக நவீன வாழ்க்கை முறைகளெல்லாம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நின்றுவீடுகின்றன. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மாந்தர் எப்படி வாழ்ந்திருந்தனரோ அப்படியே இன்றைக்கும் அவர்கள் வாழ்கின்றனர். இயற்கைத்தாய் அளிக்கின்ற சொற்ப வஸ்துக்களைக்கொண்டு அவர்கள் திருப்தி யடைந்திருக்கின்றனர். தங்களுக்குத் தேவையான உடைகளை அவர்களே செய்துகொள்ளுகின்றனர். உணவுப் பொருளை வேண்டியவாறு நிலம் கொடுக்கிறது. பணமின்றி நல்ல வீடுகட்ட முடியும் என்பதை இமயமலையில்தான் காணலாம். பணத்தைக் கையாளுதலே பல விதமான போட்டிகளுக்குக் காரணமாகின்றது. திபேத்தினுள் பணத்தைக் கையாளுதல் மிக மிகக் குறைவு. அப்படி யிருந்தும், மக்கள் இன்புற்றிருக்கின்றனர். அதே தேசத்திலும் ஒரு விதமான நாணயம் வழங்குகிறது. ஆனால் சில்லரைக்காசு மாற்றுவதற்குப் பதிலாகப் பெரிய முழுக்காசைத் துண்டாக முறித்துக் கொடுக்கின்றனர்.

அப்படி ஒடிப்பதில் ஒன்று பெரியதாகவும் மற்றொன்று சிறியதாகவும் போய்விட்டால் அதைப்பற்றி அவர்களுக்குக் கவலையில்லை. அவர்களுடைய பணத்தைப் போன்று போலிப்பணம் செய்துவிடுவது சுலபம். ஆனால் யாரும் அப்படிச் செய்வதில்லை. பணத்துக்கு அதிக மதிப்புக்கொடாமையே அதற்குக் காரணமாகும். ஆதலால் நாகரிகத்தில் அவர்கள் சிறந்தவர்களா, நாம் சிறந்தவர்களா என்னும் ஐயம் ஆங்கு உண்டாகிறது. ஒவ்வொரு வாழ்க்கை முறையும் ஒவ்வொரு விதத்தில் இன்பம் நிறைந்ததாகவிருக்கிறது என்பது இந்த யாத்திரையில் விளங்கும்.

பண்பைப் பாதுகாக்கும் கோட்டை

நாட்டை எதிரிகளினின்று காப்பதற்குக் கோட்டை கட்டுகின்றனர். இமயமலையை ஒரு விதத்தில் இயற்கையா யமைந்த கோட்டையென்று சொல்ல வேண்டும். அது இந்தியாவின் நாகரிகத்தைக் காக்கும் கோட்டை. இந்தியாவின் பாரமார்த்திக செல்வத்தைப் போன்று இமயமலை அழியாதது; இமயமலையைப் போன்று இந்தியாவின் பாரமார்த்திகச் செல்வம் அழியாதது. இமயமலையை எடுத்துக்காட்டாக வைத்துக் கொண்டு அதை நாம் இன்றைக்கும் உணரலாம். இயற்கையின் அமைப்பைப்பற்றிய ரகசியங்கள் நமக்கு உடனே விளங்குவதில்லை. ஓர் உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டால் பின்பு அதைவிட மேலான மற்றொன்று காட்சிகொடுக்கிறது; இதை அறிந்தபின் மற்றொன்று. இப்படி இயற்கையின் மருமம் படலம் படலமாக

ஆராய்கின்றவர் அறிவுக்கு எட்டுகிறது. அடிவாரத்தில் அற்பக் குன்றாகக் காணப்படும் இமயமலை அதுனுள்ளே செல்லச் செல்லப் படிப்படியாக ஆகாயத்தை அளாவிக் கயிலையத்தில் கொண்டுசேர்க்கிறது. இயற்கையின் உதவியைக்கொண்டு இறைவனை அறிதலே வாழ்க்கையின் முடிவான நோக்கம் என்னும்செய்தியை இம்மலை ஓயாது நமக்குப் புகட்டிக்கொண்டிருக்கிறது.

வாழ்க்கைக்கு அன்பு எவ்வளவு தூரம் பயன்படுகிறது என்பதைப்பற்றி எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் எடுத்தோதலாம். அறிவும் அத்தகையதே. இரண்டும் ஒருங்கே வாய்க்கப் பெறுதவர் வாழ்வு அரைகுறையான வாழ்வாகும். இவை இரண்டும் இறைவனிடமிருந்து உதிக்கின்றன வென்றும், உயர்நிலைக்கு வரும் போது இவையிரண்டும் ஒன்றாய் விடுகின்றனவென்றும், இமயமலையினின்று உற்பத்தியாகும் யமுனையும் கங்கையும் புகட்டுகின்றன. இந்தியாவின் நாகரிகம் நதிக்கரையோரங்களில் வளர்ந்ததென்றால் இந்தியாவில் புண்ணிய நதிகளில் பல இறைவனுடைய சிரசுக்கு ஒப்பாகிய இமயமலையினின்று பாய்கின்றன.

கயிலையினின்று விடை பெறுதல்

திபேத்தில் அதிகாலையில் அதாவது சூரியோதயத்துக்குச் சற்றுப் பின்பு நீராடுவது சிறிது சிரமமான காரியமெனினும் மானஸ சரோவரத்தில் ஒரு நாள் அப்படி நீராடவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. அதுபோழ்து அத்தடாகத்தின் தென் மேற்கு மூலையில் கூடாரவாசம் நடைபெறுகிறது. கிழக்கு முகமாக

நின்று ஸ்நானம்செய்யும்போது வலதுபுறம் மாந்தாதா மலையும் இடதுபுறம் கயிலையங்கிரியும் ஒளிர்கின்றன. கண்ணுக்கு எட்டுமளவு எதிரே இருக்கும் நீர்ப்பரப்புக்குச்சற்றுமேலே சூரியன் பிரகாசிக்கின்றான். தடாகத்தின் கரை பார்ப்பதற்கு மிக அழகாயிருக்கிறது. அதன் மீது மிருதுவாகச் சிறு அலைகள் வந்து மோதுவது 'சிவ சிவ' என்று சொல்லுவதுபோற் கேட்கிறது. இதுவே மானஸசரோவரத்தில் செய்யும் கடைசி ஸ்நானம் என்னும் எண்ணம் மனதில் கொஞ்சம் துயரத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. நீராடிய பின் தடாகக்கரையில் சிறிது நேரம் தியானம். அதுபோழ்து பல பிறவிகளின் வாயிலாகச் செய்யும் வாழ்க்கை என்னும் பெரும் பயணமும் அதன் மங்களகரமான முடிவும் மனக்கண்ணெதிரே காட்சிகொடுக்கின்றன. பிறகு வரிசையாக வீற்றிருக்கும் மாந்தாதா மலை, மானஸசரோவரம், கயிலையங்கிரி ஆகிய மூன்றுக்கும் சேர்த்து சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம்.

காலையில் ஒன்பது மணிக்குள் உணவை முடித்துக் கொண்டு, கூடாரங்களையெல்லாம் அவிழ்த்து மூட்டை கட்டிக்கொண்டு, 'ஐய் கயிலாச பதிக்கு ஐய்' என்னும் கோஷத்துடன் கூட்டம் புறப்படுகிறது. மாந்தாதா மலையின் மேற்குச் சாரலில், தடாகத்துக்கு மேல் சுமார் இரண்டாயிரம் அடி உயரத்தில் குர்லா கணவாய் என்பது ஒன்று இருக்கிறது. அதுவே கயிலாய பூமிக் குத்தெற்கு எல்லையாகும். உயர ஏற ஏறக் கயிலையும் மானஸ சரோவரமும் புதிய புதிய வண்ணமுடைய

வைகளாகக் காட்சிகொடுக்கின்றன. இதற்கிடையில் பூமாரி போன்று உறைபனி விண்ணுலகினின்று பெரு மிதமாக எங்கள்மீது வீழ்ந்து உருண்டோடுகின்றது. இறைவனே எங்களை ஆசீர்வதிப்பது போன்றிருக்கிறது அக்காட்சி. அரைமணி நேரத்துக்குள் அதுவும் முடிவு பெற்று விண்ணுலகும் மண்ணுலகும் தெளிவுடன் விளங்குகின்றன.

கடைசியாகக் குர்லா கணவாயும் வந்துவிட்டது. கயிலைமலையானிடமிருந்து விடைபெற்றுக்கொள்ளும் இடம் இதுவே. இன்னும் சில அடிகள் தென்முக மாகவைத்தால் கயிலை கண்ணுக்குத் தெரியாது மறைந்துபோம்! இந்நிலையில் வடமுகமாக நின்று கண் குளிரக் கடைசியாகக் கயிலையையும், அதன் முன் மானஸசரோவரத்தையும் பார்க்கிறோம். திக்கை நோக்கித் தெண்டனிடுகிறோம். அது போழ்து எங்களை யறியாது கண்ணீரும் கம்பலையும் வந்துவிடுகின்றன. “இறைவ, இந்த ஊனக்கண்கொண்டு இனி உன்னைக் காணப்பெறுவதில்லை. ஆயினும், மனத்தகத்தே நீ மாறாது எழுந்தருளவேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டு பரவசமடைந்தவர்களாய்ப் பின்வாங்குகிறோம். குர்லா கணவாய் காட்சியை மறைக்கிறது.

ஸ்ரீமத் சுவாமி சித்பவானந்தர் அவர்கள்

இயற்றிய நூல்கள்

ரூ. பை.

ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (விரிவுரையுடன்)	
பிரசார விலை	... 3-75
ஞானயோக விளக்கம் (காலிகோ பைண்டு)	... 6-00
கர்மயோக விளக்கம்	... 5-00
கடவுளின் வடிவங்கள்	... 2-00
எதிர்கால இந்தியா	... 1-50
அனுஷ்டான வேதாந்தம்	... 1-50
ஸ்ரீ சாரதாதேவியாரது சரிதம்	... 1-25
திருக்கயிலாயகிரி யாத்திரை	... 1-12
உலகுக்கு உயிர்கொடுத்த உத்தமன்	... 1-00
கண்ணன் என்னும் கடவுள்	... 1-00
சகோதரி நிவேதிதை	... 1-00
Introducing the Gita	... 1-00
அறம்வளர்த்த நம்பி	... 0-95
கயிலைமலை யாத்திரை (மாணவர் பதிப்பு)	... 0-95
உலகை உய்வித்த உத்தமன்	... 0-95
சுவாமி விவேகானந்தர்	... 0-90
தேவரகசியம் (முதலிய கதைகள்)	... 0-90
ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சரிதம்	... 0-75
நன்மக்களைப் பெறுதல்	... 0-50
தாயுமானவர் இயற்றிய பரசிவ வணக்கம்	... 0-50
பாதுகாபட்டாபிஷேகம் (நாடகம்)	... 0-50
ஆத்ம சக்தி	... 0-40
இராவண தத்துவம்	... 0-40
ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை முன்னுரை	... 0-40

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன்	ரூ. 0-35
மார்க்கண்டேயன் (நாடகம்)	... 0-35
தபோபலன் (நாடகம்)	... 0-35
மனிதனது நிஜ சொரூபம்	... 0-25
சக்தி தத்துவம்	... 0-25
ஆலய வழிபாடு	... 0-25
ஈசன் எங்கும் நிறைந்துள்ளான்	... 0-20
சூரிய நாராயணன்	... 0-20
சிவதத்துவம்	... 0-20
இந்துமதமும் கிறிஸ்துவமதமும்	... 0-20
வர்ணசீரம் தர்மம்	... 0-15
கணபதி	... 0-15
முருகக்கடவுள்	... 0-15
விஷ்ணு தத்துவம்	... 0-15
திருக்குறளில் கடவுள் விஐழ்த்து	... 0-15
அருள் விருந்து 1 முதல் 5 (ஒவ்வொன்றும்)	... 0-15
அன்னை சாரதாதேவியார் வரலாறு	... 0-15

முன் பணம் அனுப்புவோருக்கு தபால் செலவின்றி புத்தகங்கள் அனுப்பப்படும். நான்கு ரூபாய்க்குக் குறைந்த ஆர்டர்களுக்கு புக்போஸ் டில்தான் புத்தகங்கள் அனுப்பப்படும்.

தபோவனப் பிரசுராலயம்
திருப்பராய்த்துறை போஸ்ட், திருச்சி ஜில்லா

த ர ம ச க் க ர ம்

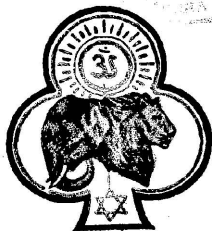
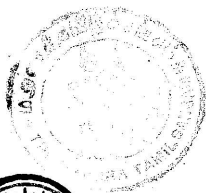
ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தபோவனத் திங்கள் வெளியீடு

ஆசிரியர் சுவாமி சித்பவானந்தர்

ஒவ்வொரு இல்லத்தையும் புனிதப்படுத்தும் தமிழ் மாதசஞ்சிகை

1952 ஜனவரிமுதல் வெளிவந்துகொண்டுள்ளது

வீரவங்களுக்கு எழுதித் தெரிந்துகொள்க

புலனா் புலா

தபேர்வனப் பிர்சுராலயம்
திருப்பராய்த்துறை போஸ்ட்

திருச்சி ஜில்லா